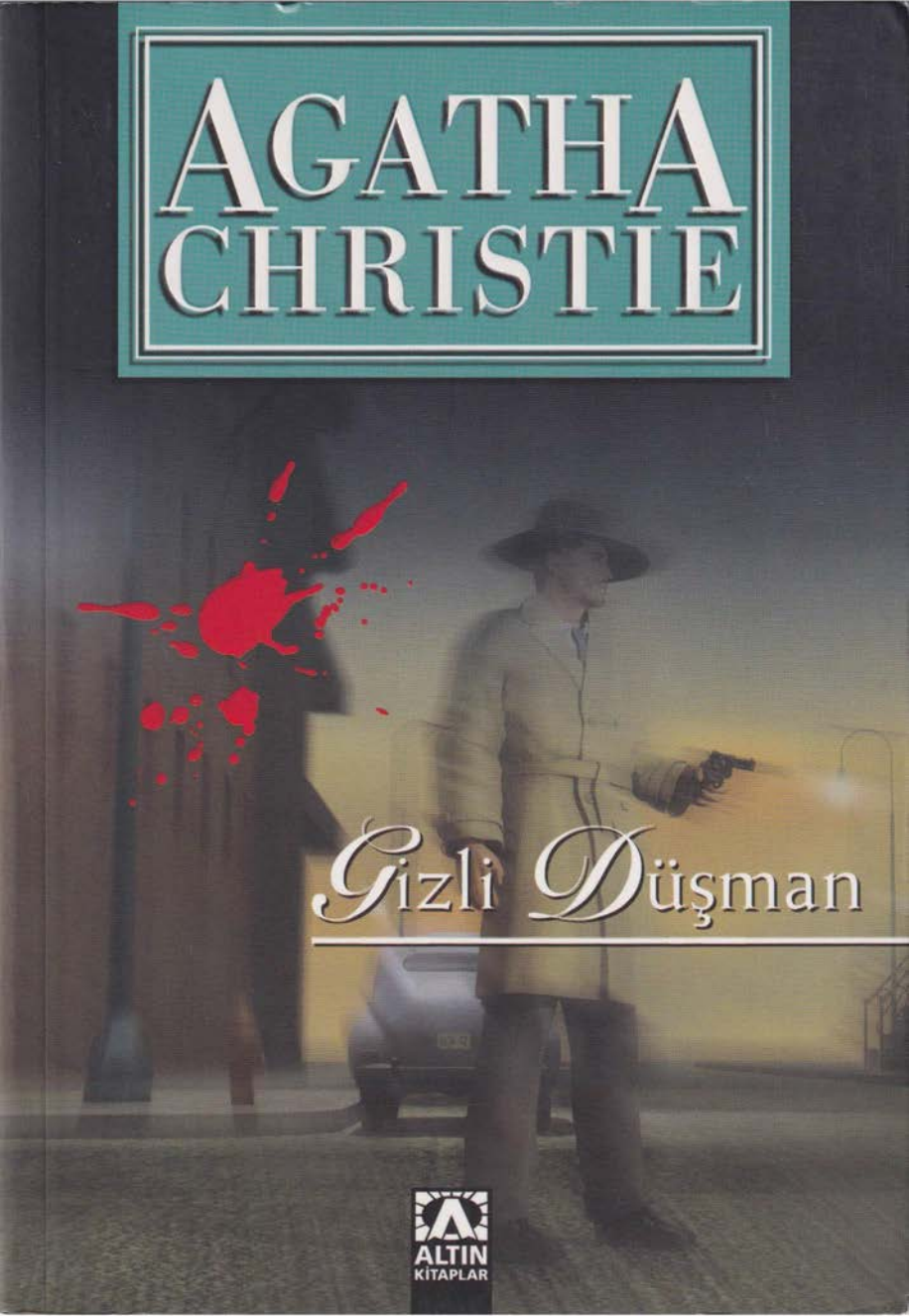
AGATHA CHRISTIE

Gizli Düşman

ALTIN KİTAPLAR

THG

Beş parasız genç Tommy ile güzel Tuppence, heyecanlı bir yaşam özlemi içinde Genç Maceracılar Ortaklığı adında bir şirket kurarlar. Artık hem sevdikleri hem de para kazanacakları bir işte maceraya atılmaya hazırdırlar.

Ne var ki iki arkadaş, gizemli Bay Whittington adına giriştikleri ilk işte kendilerini korkunç bir komplonun ortasında bulurlar. Acemi ama cesur ortaklar, acımasız Boris'in oyunlarına gelip bir batağın içine çekileceklerini akıllarının ucundan bile geçirmezler.

Her şeyin göründüğünden farklı anlamlar ifade ettiği bu işte acaba gerçek neydi?

Agatha Christie'nin yarattığı Tommy ve Tuppence karakterlerinin bu ilk romanı, Çarlık Rusya'sı dönemindeki uluslararası entrikaları, cinayetleri ve gerilimi anlatan muhteşem bir eser...

Agatha Christie

ISBN 978-975-21-2014-3

9 789752 120143

- 24.00₺

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE SECRET ADVERSARY

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

DİZİ KAPAK TASARIMI

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

KAPAK

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

1. BASIM/AĞUSTOS 2015/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10766

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2014 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

Gizli Düşman

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

Çok yakında maceranın ışığını ve tehlikelerini yaşayacakları umuduyla monoton yaşantılarını sürdürenler için...

Agatha Christie

İçindekiler

Önsöz 9
1 Genç Maceracılar Ortaklığı 13
2 Bay Whittington'ın Önerisi 24
3 Bir Geri Adım 35
4 Jane Finn Kim? 43
5 Bay Julius P. Hersheimmer 54
6 Ortakların Planı 62
7 Soho'daki Ev 71
8 Tommy'nin Macerası 78
9 Tuppence Hizmetçiliğe Başlıyor 90
10 Sör James Peel Edgerton Sahnede 102
11 Julius Başından Geçenleri Anlatıyor 111
12 Dost İhtiyacı 123
13 Gece Nöbeti 144
14 Danışma 156
15 Tuppence Evlilik Teklifi Alıyor 165
16 Tommy'nin Diğer Maceraları 175
17 Annette 186
18 Telgraf 205
19 Jane Finn 222
20 Çok Geç 235
21 Tommy'nin Keşfi 243
22 Downing Sokağı'nda 251
23 Zamanla Yarış 258

24 Julius İşbaşında 267
25 Jane'in Öyküsü 280
26 Bay Brown 299
27 Savoy'da Akşam Yemeği 307
28 Ve Sonrası 320

ÖNSÖZ

7 Mayıs 1915 öğleden sonra saat 2 civarı.

İki torpidonun isabet ettiği *Lusitania*[1] hızla batıyordu. Tahliye sandallarını mümkün olan en kısa sürede denize indirmek için büyük çaba harcanıyordu. Kadınlarla çocuklar geminin güvertesinde sıraya dizilmiş, filikalara bindiriliyorlardı. Bazı kadın ve çocuklar çaresizce kocalarıyla ya da babalarıyla kalmak için ısrar ediyorlardı. Bir kısmıysa çocuklarına sarılmış, onları sımsıkı göğüslerine bastırmışlardı. Bu kalabalıktan uzakta, genç bir kız tek başına duruyordu. Çok gençti, on sekizinden fazla olamazdı. Korkmuşa benzemiyordu, cesur, sakin gözleriyle ilerilere bakıyordu,

"Affedersiniz."

Kız hemen arkasından gelen erkek sesiyle irkildi, dönüp baktı. Sesin sahibini daha önce de birinci mevkide yolculuk edenlerin arasında görmüştü. Adamın gizemli havası, tavırları ona ilginç gelmişti. Adam hiç kimseyle konuşmuyordu. Onunla konuşma girişiminde bulunanları ise şiddetle geri püskürtüyordu. Biraz tuhaftı, sürekli

(1) *Lusitania* adlı İngiltere bandıralı transatlantik 7 Mayıs 1915'te Almanya tarafından batırıldı. İrlanda'ya 19 km uzakta batan gemide bulunan 1959 kişiden 1198'i öldü. 761 kişi kurtulurken, bu olay ABD'nin Birinci Dünya Savaşı'na girmesindeki ve Alman düşmanlığının körüklenmesindeki en önemli nedenlerden biri oldu.

omzunun üstünden çevresindekileri düşmanca bakışlarla, kuşkuyla süzüyordu.

Genç kız, adamın çok endişeli göründüğünü fark etti. Alnında ter taneleri birikmişti. Dehşete düşmüş gibi bir hali vardı. Büyük bir korkunun etkisinde olduğu anlaşılıyordu. Ancak genç kız yine de onun ölümden korkacak tipte biri olmadığı kanısındaydı.

Meraklı gözlerle adama baktı.

"Evet?"

Adam çaresizlik içinde kıvranan birinin kararsızlığı içinde genç kıza bakmayı sürdürüyordu. " Böyle olmalı!" diye mırıldandı kendi kendine. "Evet, böyle olmalı. Başka çaresi yok."

Sonra birden sesini yükseltti.

"Amerikalısınız, değil mi?"

"Evet."

"Vatansever biri misiniz?"

Genç kız kızardı. "Böyle bir şeyi sormaya nasıl cüret edersiniz? Elbette ki öyleyim."

"Kızmayın. Tehlikenin büyüklüğünü bilseniz böyle davranmazdınız. Birine güvenmem gerekiyor ve bu bir kadın olmalı."

"Niçin?"

"Çünkü gemiden öncelikle kadınlarla çocuklar gönderiliyor." Gözleriyle etrafı süzdükten sonra sesini alçalttı. "Yanımda bazı belgeler var, yaşamsal önemde belgeler bunlar. Bu savaşta müttefiklerin kaderini değiştirecek kadar önemli belgeler. Anlıyorsunuz değil mi? Bu belgeler *kurtarılmalı*. Sizde olurlarsa bende olmalarından çok daha fazla güvende olurlar ve kurtarılma şansları olur. Onları alır mısınız?"

Genç kız elini uzattı.

"Bir dakika... sizi uyarmalıyım. Eğer izlendimse bunları almanız tehlikeli olabilir. Gerçi izlendiğimi sanmıyorum ama kim bilebi-

lir ki? Eğer öyleyse, bu risk anlamına gelebilir. Buna göğüs gerebilecek misiniz? Buna cesaretiniz var mı?"

Genç kız gülümsedi.

"Hiç endişeniz olmasın, bununla başa çıkabilirim. Bu iş için beni seçmenizden ötürü gurur duyuyorum. Peki ya sonra bu belgeleri ne yapacağım?"

"Gazeteleri izleyin. *Times*'ın küçük ilanlar sütununa "Gemi Arkadaşı" rumuzuyla bir ilan vereceğim. Üç günün sonunda ilan çıkmadığını görürseniz bilin ki gemiyle beraber ben de battım. O zaman paketi Amerikan Büyükelçiliği'ne götürür, elden büyükelçiye verirsiniz. Sakın ondan başka birine teslim etmeyin. Anladınız, değil mi?"

"Kesinlikle."

"O halde hazır olun. Artık sizinle vedalaşabilirim." Ardından da elini uzatıp yüksek sesle genç kızla vedalaştı. "Hoşça kalın. Size iyi şanslar dilerim."

Genç kızın eli adamın avucundaki ince yağlı deriye sarılı paketin üstüne kapandı.

Lusitania üzerindekilerle birlikte biraz daha iskele tarafına yattı. Genç kız emirlere uyarak filikadaki yerini almak üzere ilerledi.

1. BÖLÜM

Genç Maceracılar Ortalığı

"Tommy, koca adam!"

"Tuppence, kadim dostum!"

Dover Caddesi'nde karşılaşan iki genç birbirlerini neşeyle ve hasretle selamlarken bir an için Dover Caddesi'ndeki metro girişini bloke ettiler. Aslında bu sıfatlar yanıltıcıydı, ikisinin yaşını toplasanız kırk beşi bulmuyordu.

Genç adam, "Seni neredeyse asırlardan beri görmedim. Nerelerdeydin?" dedi. "Gel de birer çörek yiyelim. Ama burası uygun değil, hem girişi de kapamış durumdayız. Haydi gel, başka bir yere gidelim."

Birlikte Dover Caddesi boyunca Picadilly'ye doğru yürümeye başladılar.

Tommy, "Evet, nereye gidelim?" diye sordu.

Dostunun sesindeki belli belirsiz endişe Bayan Prudence Cowley'nin dikkatinden kaçmamıştı. Genç kıza yakın arkadaşları her nedense, "Tuppence,"[1] diyorlardı ve bunun gizemli bir nedeni vardı.

---

(1) İki peni anlamına gelmektedir. Twopenny sözcüğünün halk arasındaki kullanımıdır.

"Tommy," dedi genç kız. "Yine meteliksizsin."

Tommy, "Tam olarak değil," dediyse de inandırıcılıktan çok uzaktı. "Yuvarlanıp gidiyoruz işte."

Tuppence hışımla, "Sen iflah olmaz bir yalancısın, Tommy," dedi. "Hatta bir defasında Hemşire Greenbank'a doktorun sana kuvvet şurubu olarak bira önerdiğini ama bunu reçeteye yazmayı unuttuğunu söylemiş, üstelik kadını buna inandırmayı bile başarmıştın. Kadın sana az bira taşımamıştı. Anımsıyorsun, değil mi?"

Tommy kıkırdadı.

"Sanırım evet. Kaknem kedi durumu anlayınca ne kadar kızmıştı. Aslına bakarsan sevgili Greenbank hiç fena insan değildi. Orası da eski bir hastaneydi –iyiydi, hoştu– idare edip gidiyorduk işte, ta ki terhis olana kadar da öyle sürüp gitti."

Tuppence iç çekti. "Evet. Demek sen de?"

Tommy başıyla onayladı. "İki ay önce."

Tuppenc, "Peki ya tazminatın?" diye sordu.

"Harcadım, bitti."

"Ah Tommy."

"Hayır, sevgili dostum, müsriflikten, hovardalıktan filan değil. Öyle bir *şansım* olmadı. Yaşam... yalnızca yaşamını sürdürmek bile günümüzde o kadar zor ki. Bir bilsen."

Tuppence sözünü kesti.

"Koca adam, bilmez olur muyum hiç? Yaşamı sürdürmenin, iş bulmanın ne kadar zor olduğunu bilmeyen mi var? Neyse, işte Lyon'a geldik. Herkes kendi parasını verir, bir lokma bir şeyler yer, sohbet ederiz. Hepsi bu."

Tuppence merdivenden yukarıya çıkmaya başladı. Salon doluydu. Etrafta oturabilecekleri bir yer ararken, aralarında havadan sudan konuşuyorlardı.

Tuppence, "Biliyor musun?" dedi. "Ona daireyi artık kullanamayacağını söylediğimde oturup *ağladı.* Sudan ucuzdu, dostum! Aynen Mabel Lewis'ın Paris'ten getirdiği..."

Tommy, "Bazen insanın kulağına ne tuhaf konuşmalar çalınıyor," diye mırıldandı. "Bu sabah yolda yanımdan geçen iki Johnnie'nin Jane Finn diye birinden bahsettiklerini duydum. Ne tuhaf değil mi, hiç böyle bir isim duymuş muydun?"

Tam o sırada yakındaki masalardan birinde oturan yaşlıca iki kadın paketlerini toplayarak ayağa kalktılar. Tuppence hiç zaman kaybetmeden boşalan sandalyelerden birine çöktü.

Tommy çörekle çay ısmarladı. Tuppence çayla tereyağlı tost istedi ve ekledi. "Çaylar iki ayrı servis olarak gelsin lütfen."

Tommy, genç kızın karşısına oturdu. Tepesi açılmış başındaki düzgün taranmış koyu kızıl saçları insanda şok etkisi yapıyordu. Çirkin sayılabilecek sevimli yüzündeki ifade, genç adamın hiç tartışmasız sporcu bir tip olduğunu ortaya çıkarıyordu. Kahverengi takım elbisesinin iyi bir terzinin elinden çıktığı anlaşılıyordu ama dikişleri eskilikten neredeyse ayrılmak üzereydi.

Orada, o masada otururken modern görünümlü, hoş bir çift oldukları söylenebilirdi. Tuppence'ın da güzel olduğu söylenemezdi ama küçük yüzündeki ele avuca sığmaz ifade onun sağlam bir karaktere ve zekâya sahip olduğunu gösteriyordu. Alnı kararlı bir insanın alnıydı. Araları ayrık, iri, gri gözleri düzgün, siyah kaşlarının altında zekâyla parlıyorlardı. Siyah, kıvırcık saçlarının üstüne yeşil bir bere oturtmuştu. Oldukça eski etekliği zarif dizkapaklarını ancak örtecek kadar kısaydı. Kısacası hoş ve şık bir görünümdeydi.

Sonunda çay geldi. Tuppence doğrularak çayları fincanlara boşalttı.

Tommy çöreğinden koca bir lokma ısırdıktan sonra, "Şimdi biraz da neler yaptığımızdan, neler yaşadığımızdan bahsedelim. Seni

1916'da hastanedeki birlikteliğimizden beri görmedim. Anlatsana, neler yaptın?"

Tuppence ekmeğine tereyağı sürmekle meşguldü.

"Anlatayım," dedi dalgın dalgın. "Suffolk'ın Missendell kasabasındaki küçük kilisenin başrahibi Cowley'nin beşinci kızı Prudence Cowley'nin biyografisini kısaca özetleyeyim sana. Genç Bayan Cowley evindeki rahat ve tatlı yaşamı (tabii angarya ve zorlukları da) savaşın başlarında terk edip Londra'ya gelir. Bir askeri hastanede göreve başlar. Birinci ay. Her gün altı yüz kırk sekiz tabak yıkar. İkinci ay. Daha önceki dönemde yıkadığı tabakları kurulama işine terfi eder. Üçüncü ay. Patates soyma işine atanır. Dördüncü ay. Ekmek ve tereyağı kesiminde çalışır. Beşinci ay. Elinde kova ve süpürgeyle ortalığı silip süpürmeye başlar. Altıncı ay. Sofra hizmetlerine atanır. Yedinci ay. Nazik, hoş görünüşü ve tutarlı davranışları nedeniyle hemşirelere yardımcı olmakla görevlendirilir. Sekizinci ay. Kariyerinde ufak bir aksilikle karşılaşır. Hemşire Bond, Hemşire Westhaven'ın yumurtasını yer. Büyük kavga çıkar! Tabii suçlu hizmetçidir! Bu denli önemli bir konudaki dikkatsizlik bağışlanamaz. Ceza olarak yeniden aşağı kata kova ve süpürgenin başına sürgün edilir. Kariyerinde korkunç bir darbe, büyük bir düşüştür bu! Dokuzuncu ay. Dışarıda dolaşırken yıllardır görmediği çocukluk arkadaşı teğmen Thomas Beresford'a (namı değer Tommy) rastlar. Etkileyici ve önemli bir karşılaşma! Onuncu ay. Müdire hanım hastalardan birine, daha önce de bahsettiğim Teğmen Thomas Beresford'a sinemada eşlik etmesine izin verir. On birinci ve on ikinci ay. Sofra hizmetlerinde büyük başarı sağlar. Aynı yılın sonunda önce bir dağıtım kamyonunun, sonra ise bir generalin arabasının sürücülüğüne terfi etme başarısını gösterir. Bu arada belirtmeliyim ki general gerçekten çok genç ve nazik bir insandı."

Tommy, "Çok sinir bozucu, monoton bir iş, değil miydi bu? Bütün gün yüksek rütbeli bir subayı karargâhla Savoy arasında götürüp getirmek?" dedi.

"Pek sayılmaz. Aslında o generalin adını bile unuttum ama bunun bir şekilde kariyerimde bir sıçrama noktası olduğu da inkâr edilemez. Daha sonra İçişleri'nde memur olarak görev aldım. Onunla sık sık çok hoş çay partilerine katılırdık. Sonrasında Sivil Savunma'da görev aldım, posta dağıtımında çalıştım, hatta otobüs biletçiliği bile yaptım, sonra savaş bitti ve birkaç ay daha çalıştığım ofiste kalmayı başardım ama sonunda beni de kapının önüne koydular. O zamandan beri de iş arıyorum. Şimdi sıra sende, anlat."

Tommy hüzünle, "Benim yaşantımda pek fazla değişiklik ve terfi olmadı. Bildiğin gibi hastaneden sonra yeniden Fransa'ya gittim. Sonra beni Ortadoğu'ya gönderdiler, oradayken ikinci bir kez yaralandım ve hastaneye yattım. Barış imzalanana kadar Mısır'da takılıp kaldım, sakatlığım biraz uzun sürdü ve sonunda da –daha önce de söylediğim gibi– terhis edildim. On uzun, yorucu, sıkıcı aydır iş arıyorum. İş yok! Varsa bile beni almıyorlar. Niye alsınlar ki? İşten ne anlarım ben? Bildiğim bir şey yok ki."

Tuppence üzgün üzgün başını salladı. Sonra sordu. "Peki ya sömürgelerde?"

Tommy başını salladı.

"Sömürgelerden hoşlanmıyorum. Oraların da beni sevmeyeceklerinden eminim."

"Ya zengin akrabalar?"

Tommy yine hayır anlamında başını salladı.

"Ah Tommy. Bir büyük halan da mı yok?"

"Bir ayağı çukurda zengin bir amcam var ama onunla da aram iyi değil."

"Nasıl yani?"

"Beni evlat edinmek istemişti. Reddettim."

Tuppence mırıldandı. "Bundan daha önce bahsettiğini anımsıyorum. Annen nedeniyle reddetmiştin, değil mi?"

Tommy kızardı. "Evet. Annem için bu çok zor olacaktı. Biliyorsun, onun varı yoğu bendim. İhtiyar ondan nefret ediyor, beni ondan uzaklaştırmak istiyordu yalnızca kötülük olsun diye – o kadar kindardı."

Tuppence nazikçe sordu.

"Annen öldü, değil mi?"

Tommy başıyla onayladı. Tuppence'ın gözleri yaşlarla buğulandı.

"Sen iyi, doğru bir insansın, Tommy. Bu hep böyleydi."

Tommy aceleyle, "Dalga geçme," dedi. "Durumum ortada. Çaresizim, umudum kalmadı."

"Aynen benim gibi. Dayanabildiğim kadar dayandım, kapı kapı dolaştım, hemen her iş ilanına başvurdum. Elimden gelen her şeyi yaptım, her yolu denedim. Ama hiçbir yararı olmadı. Sanırım artık eve dönmek zorunda kalacağım."

"Dönmek istemiyor musun?"

"Elbette istemiyorum. Duygusallığın gereği yok. Babamı çok severim –çok iyi bir insan– ama onu çok üzdüğüm de bir gerçek. O tam anlamıyla eski kafalı bir insan; kısa etek ve sigara içmek onun için dünyanın sonu. Benim onun gözüne nasıl battığımı, ona ne kadar ters geldiğimi sanırım tahmin edersin. Savaş başlayıp ben Londra'ya gidince onun rahat bir soluk aldığından eminim. Bak canım, evde yedi kardeştik. Bu korkunç bir şey! Ev işleri, annemin bitip tükenmez toplantıları. Ben hep farklıydım, bir şekilde uyumsuzdum. Tabii ki eve gitmek zorunda kalmak hoşuma gitmiyor. Ama Tommy, yapacak başka bir şey de yok."

Tommy üzgün üzgün başını salladı. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Tuppence birden haykırdı.

"Para, para, para! Sabah, öğlen ve akşam sürekli para düşünüyorum. Paragöz bir tip olup çıktım; bu bende takıntı halini aldı ama gerçek bu."

Tommy iç çekerek, "Ben de aynı durumdayım," dedi.

Tuppence, "Para kazanmak için neler düşündüm bir bilsen," diye ekledi. "Sonunda önümde üç yol olduğuna karar verdim. Vazgeçmek, evlenmek ya da şekilde kazanmak. Birincisi söz konusu bile değil. Yaşlı, zengin bir akrabam yok. Sahip olduğum akrabalarım zaten huzurevlerinde. Yollarda karşıdan karşıya geçen yaşlı hanımlara yardım ettim, paketlerini düşüren yaşlı centilmenlerin paketlerini verdim. Bazen bunlardan birinin eksantrik bir milyoner olabileceğini hayal ettim. Ama hiçbiri adımı bile sormak zahmetine katlanmadı hatta çoğu teşekkür bile etmedi."

Bir sessizlik oldu.

Ardından Tuppence, "Tabii ki evlilik benim açımdan büyük bir şans olabilir," diye ekledi. "Çok gençken zengin biriyle evlenmeye kararlıydım. Yani bütün aklı başında kızlar gibi! Ben asla duygusal biri değilim." Sözlerine kısa bir ara verdi. "Bilirsin, ben kesinlikle hayalperest, duygusal bir insan değilim, öyle değil mi?"

Tommy aceleyle, "Hayır, değilsin," dedi. "Senin duygusallıkla uzaktan yakından bir ilişkin olduğu söylenemez."

Tuppence acı acı gülümsedi.

"Nazik davrandığını söyleyemem ama haklısın, gerçek bu... Evet, şimdi hazırım ve bekliyorum ama karşıma zengin biri çıkmıyor işte. Tanıdığım tüm gençler benim gibi meteliksiz."

Tommy, "Peki ya general?" diye sordu.

Tuppence, "Sanırım savaştan sonra bir bisiklet mağazası açtı," dedi. "Böyle işte. Ama sen, zengin bir kızla evlenebilirsin."

"Ben de senin gibiyim. Öyle birini tanımıyorum."

"Ne önemi var ki? Öyle biriyle tanışmak senin elinde. Ben bir kadın olarak Ritz'ten çıkan kürk paltolu bir adam görsem, hemen yanına gidip, 'Siz zengin bir adamsınız, sizinle tanışmak istiyorum,' diyemem ki ama sen..."

"Yani benim bunu yapabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Aptallık etme. Sen kadının sözde yanlışlıkla ayağına basabilir ya düşürdüğü mendilini vermek bahanesiyle onunla tanışabilirsin ya da öyle bir şey işte. Kadın senin kendisiyle tanışmak için böyle yaptığını anlasa bile, gururu okşanacak ve bir şekilde ona yaklaşmana izin verecektir."

Tommy mırıldandı. "Benim bir erkek olarak çekiciliğimi abartmıyor musun?"

Tuppence onu duymazdan gelerek ekledi. "Diğer yandan benim milyoner –böyle birini bulsam bile– büyük olasılıkla kendi işlerinin peşinde koşmaktan evlenmeyi düşünmeyecektir bile. Evet, evlilik çok riskli bir iş. Bu durumda tek bir çözüm kalıyor; bir şekilde para kazanmak."

Tommy anımsattı.

"Bunu denedik ama başaramadık."

"Evet, geleneksel yöntemlerle başaramadık. Ama belki de bunun dışına çıkmalı, alışılmadığı denemeliyiz. Maceraya atılmalıyız Tommy."

Tommy neşeyle, "Kesinlikle doğru," dedi. "İyi de nereden başlayacağız?"

"İşin zor tarafı da bu zaten. Eğer tanınmayı başarabilirsek insanlar bizi onların namına suç işlememiz için kiralayabilirler."

Tommy neşeyle, "Harika!" dedi. "Özellikle de bir rahibin kızından bunu duymak olağanüstü bir şey!"

Tuppence, "Ahlaki açıdan fark var," diye belirtti. "Bir gerdanlığı kendin için çalmak başka, onu çalmak için kiralanmış olmak başka."

"Ama yakalanırsan yasalar karşısında farkın olmaz."

"Olmayabilir. Ama ben yakalanmam. O kadar akıllıyım."

"Ne kadar alçakgönüllüsün Tuppence."

"Dalga geçmeyi bırak Tommy. Ne dersin, deneyelim mi? Ortak olalım mı?"

"Pırlanta gerdanlık çalmak için mi?"

"Bu yalnızca bir örnekti. Haydi, yapalım şunu, muhasebede buna ne deniyordu?

"Bilemiyorum. Hiç muhasebe tutmadım."

"Ben tuttum, ama her defasında karıştırdım, borç ve alacakların yerlerini birçok kez ters yazdım – tabii sonuçta kovuldum. Ah evet, bir ortak girişim, iş ortaklığı."

"Genç Maceracılar Ortaklığı. Fikrin bu mu Tuppence?"

"İnsanlara ilk anda gülünç gelebilir ama içimden bir ses bundan iş çıkabileceğini söylüyor. Ben ciddiyim bu işte."

"Peki, olası işverenleri ya da müşterileri nasıl bulacaksın?"

"İlanla," dedi Tuppence kendinden emin bir tavırla. "Bir parça kâğıtla kalemin var mı? Erkeklerin yanında genellikle olur. Aynen biz kadınların yanında pudra kutularımız ve saç tokalarımız olduğu gibi."

Tommy cebinden oldukça eskimiş yeşil bir not defteriyle bir kalem çıkardı, Tuppence hemen coşkuyla yazmaya girişti.

"Şöyle başlayalım mı? Genç asker, harpte iki kez yaralanmış..."

"Bence hayır."

"Bence bu, dostum. İnan bana böyle şeyler yaşlı kızların yüreklerini derinden sızlatır, hatta biri seni evlat bile edinebilir. Bu durumda da genç maceracılardan olmana gerek kalmaz."

"Ben evlat edinilmek istemiyorum."

"Ah, senin bu konuda önyargılı olduğunu unutmuştum. Hayır, hayır, yalnızca şakaydı bu. Gazeteler baştan aşağı bu gibi ilanlarla dolu. Şimdi dinle. Şu nasıl? 'Kiralık iki maceracı. Ne iş olsa yapar, nereye istenirse giderler. Ücret yüksektir.' Evet, bunu en başından belirtmeliyiz. Şunu da eklemeliyiz: 'Makul hiçbir teklif reddedilmez; daire, möble gibi.'"

"Bana kalırsa bu ilan karşısında alacağımız teklifler pek de akla yatkın şeyler olmayacaktır."

"Tommy, sen bir dâhisin. Şöylesi çok daha şık olacak: 'Ücreti iyiyse, hiçbir teklif reddedilmez.' Bu nasıl?"

"Ben olsam ücretten bahsetmezdim."

"Bu belki biraz iddialı oldu. Ama içimde öyle bir hırs var ki. Hoş, yine de haklı olabilirsin. Bak, dinle, yazdıklarımı okuyorum. 'Kiralık iki maceracı. Ne iş olsa yapar, nereye olsa giderler, ücret yüksek olmalı. Mantıksız teklifler reddedilmez.' Eğer böyle bir şeyi okusan, üzerinde ne etki yapardı?"

"Bunun muzipçe bir şaka olduğunu ya da delinin tekinin saçmaladığını düşünürdüm."

"Hayır, hayır. Ne kadar olsa bu sabah okuduğum 'Petunya' diye başlayıp, 'En iyi' diye biten ilanın yarısı kadar bile çılgın olamaz."

Tuppence defterden bir sayfa koparıp Tommy'ye uzattı.

"Al bak. Bu ilanı *Times*'a vermek doğru olur. Yanıtlar için bir posta kutusu numarası da eklemek gerekecek. Sanırım beş şilin yeter. İşte, bu da benim payıma düşen yarım kron."

Tommy kâğıdı aldı. Düşünceliydi. Yüzü daha da kızarmıştı.

Sonunda, "Bunu gerçekten deneyecek miyiz?" diye sordu. "Yapacak mıyız bunu, Tuppence? Yoksa yalnızca eğlence olsun diye mi?"

"Tommy, sen sportmen bir insansın. Bunu deneyeceğini biliyorum. Haydi, başarımızın şerefine içelim."

Çaydanlıkta kalan soğumuş çayı fincanlara boşalttı.

"Böylece ortaklığımız kurulmuş oldu, başarımıza!"

Tommy, "Genç Maceracılar Şirketi ortaklığı!" diye mırıldandı.

Fincanları masanın üstüne bırakıp birbirlerine gülümsediler. İkisi de buna inanamıyor gibiydi. Tuppence ayağa kalktı.

"Artık pansiyondaki muhteşem daireme dönmeliyim."

Tommy gülümsedi.

"Herhalde Ritz'de biraz dolanmanın zamanı geldi. Neyse, nerede buluşacağız? Ve ne zaman?"

"Yarın on ikide, Picadilly'deki metro istasyonu uygun mu?"

Bay Beresford kendinden emin bir tavırla yanıt verdi.

"Zamanıma kendim hükmederim."

"O zaman görüşürüz."

"Güle güle dostum."

İki genç arkadaş ayrılıp farklı yönlere doğru ilerlediler.

Tuppence'ın kaldığı pansiyon şehrin seçkin bir semti olan Southern Belgravia'daydı. Tuppence ekonomik olsun diye otobüse binmedi.

Tam St. James parkını yarılamıştı ki hemen arkasında duyduğu bir erkek sesiyle irkilerek, durakladı.

Ses, "Affedersiniz," diyordu. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

2. BÖLÜM

Bay Whittington'ın Önerisi

Tuppence hızla döndü. Doğal olarak dilinin ucuna kadar gelen sözcükler, karşısındaki adamın görünüşü ve tavırları karşısında dudaklarının arasına takılıp kaldı. Duraksadı. Adam sanki Tuppence'ın aklından geçenleri okumuş gibi telaşla konuşmaya başladı.

"Emin olun, size karşı saygısızlık etmek gibi bir niyetim kesinlikle yok."

Tuppence ona inanıyordu. Gerçi içgüdüsel olarak adamdan pek hoşlanmamıştı ama bir yandan da adamı ilk anda kafasından geçen çirkin suçlamalardan aklamak istiyordu. Adamı tepeden tırnağa süzdü. İriyarı, düzgün tıraşlı, kocaman çeneli bir adamdı. Gözleri küçüktü, bakışları rahatsız edecek derecede parlak ve sinsiydi.

"Evet, ne istiyordunuz?" diye sordu.

Adam gülümsedi.

"Lyon'da birlikte oturduğunuz genç adamla konuştuklarınızın bir kısmına ister istemez kulak misafiri oldum."

"Eee, ne olmuş yani?"

"Hiç... bir şekilde size yardımcı olabileceğimi düşündüm."

Tuppence bu sözcüklerden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

"Beni buraya kadar izlediniz mi?"

"Evet, bunu yaptığımı itiraf etmeliyim."

"Peki, bana ne şekilde yardımcı olacağınızı düşündünüz?"

Adam cebinden kartvizitini çıkardı, hafifçe eğilerek Tuppence'a uzattı. Tuppence kartı alıp dikkatle okudu.

Edward Whittington, isminin altında "Estonya Cam Sanayi Anonim Şirketi" yazılıydı. Bunun altında da şirketin şehirdeki merkezinin adresi vardı.

Bay Whittington yeniden söze girdi.

"Yarın saat on birde ziyaretime gelirseniz iş teklifimin ayrıntılarını açıklayabilirim."

Tuppence kuşkuyla, "Saat on birde," diye yineledi.

"Evet, on birde."

Tuppence kararını vermişti.

"Peki. Orada olacağım."

"Teşekkür ederim. İyi akşamlar."

Adam şapkasını çıkarıp genç kızı saygıyla selamladı ve uzaklaştı. Tuppence birkaç saniye onun arkasından bakakaldı. Sonra aynen bir av köpeği gibi şiddetle silkindi.

"Macera başladı bile," diye mırıldandı kendi kendine. "Acaba bu adam benden ne yapmamı isteyecek? Sizde hoşuma gitmeyen bir şeyler var Bay Whittington. Ama diğer yandan sizden biraz olsun bile korkmadım. Daha önce de, şimdi de hep söylediğim ve söyleyeceğim gibi küçük Tuppence kimseden korkmaz, kendini korumayı bilir. Teşekkürler, Bay Whittington."

Başını kısa, sert bir hareketle salladıktan sonra hızlı adımlarla yoluna devam etti. Sonra aklına bir şey geldi ve yolunu değiştirerek doğruca postaneye gitti. Bir iki dakika düşündükten sonra eline bir telgraf kâğıdı aldı. Şimdi para harcamanın zamanı değildi ama ge-

reken de yapılmalıydı. Boş yere beş şilin harcama olasılığı dokuz penilik bir posta harcamasını göze almasını sağlamıştı.

İnce uzun uçlu kalemi alıp kalın, pekmeze benzeyen mürekkebe batırarak yazmaktansa çantasından Tommy'nin geri vermediği kurşunkalemini çıkarıp hızla telgraf yazdı.

"İlanı verme. Yarın açıklarım"

Adres olarak Tommy'nin kulübünü yazdı. Eğer bir mucize olup aidatını ödeyemezse genç adam bir ay sonra oranın üyeliğinden de atılacaktı.

Tuppence bu arada kendi kendine mırıldandı. "Umarım eline geçer. Denemekte fayda var."

Telgraf işini hallettikten sonra fırına uğradı, üç peni karşılığında taze çıkmış çöreklerden aldı ve evin yolunu tuttu.

Daha sonraları pansiyondaki küçük odasında çöreklerini yerken bir yandan da gelecek günleri düşünüyordu. Estonya Cam Sanayi acaba nasıl bir kuruluştu ve ondan ne yapmasını bekliyor olabilirlerdi? Acaba onun hizmetinden ne şekilde istifade etmeyi düşünüyorlardı? Tuppence heyecanla karışık bir mutluluk duydu. Ne olursa olsun köydeki papaz evine dönme olasılığı bir süreliğine uzaklaşmıştı. Gelecek günler olanaklar vaat ediyordu.

Tuppence'ın o akşam bir türlü uykusu gelmiyordu, uyumakta bir hayli zorlandı. Uyuduğundaysa düşünde Bay Whittington'ın ona yığınlarla hastane tabağı yıkattığını gördü.

Ertesi sabah Tuppence Estonya Cam Sanayii'nin bulunduğu ofis binalarının önüne geldiğinde saat on bire beş vardı. Zamanından önce gitmek fazla heves olarak algılanabilirdi. Dolayısıyla zaman doldurmak için caddenin sonuna kadar yürüyüp dönmeye karar verdi. Saatler tam on biri gösterirken yeniden binanın kapısının önündeydi. Hemen içeriye girdi. Şirketin merkezi en üst kattaydı. Asansör vardı ama Tuppence merdivenden çıkmayı yeğledi. Üzerin-

de, "Estonya Cam Sanayii" yazan kapının önüne geldiğinde soluk soluğaydı. Derin derin birkaç kez soluk aldıktan sonra kapıyı tıklattı. İçerden girebileceğini belirten sesi duyunca kapının tokmağını çevirip içeriye girdi. Burası oldukça küçük, tozlu, pis bir odaydı.

Pencerenin önündeki yazı masasının taburesine tünemiş orta yaşlı sekreter yerinden kalkıp ona doğru geldi ve merakla sordu.

"Kimi aramıştınız?"

Tuppence hemen yanıt verdi.

"Bay Whittington'la randevum vardı."

"Lütfen beni izleyin."

Sekreter öne geçip küçük bir koridorda üzerinde, "Özel" yazan bir kapıyı tıklattı, sonra kapıyı açtı ve yana çekilerek genç kızın içeriye girmesine izin verdi.

Bay Whittington üzeri kâğıtlarla dolu büyük, geniş bir yazı masasının arkasında oturuyordu. Tuppence yine bir önceki günle aynı duyguya kapıldı. Bay Whittington'da onu tedirgin eden bir şey vardı. Sinsi bakışlı kısık gözleriyle kusursuz görünümü arasındaki bir tezat insanı rahatsız ediyordu.

Yaşlı adam başını kaldırarak onu selamladı.

"Demek geldiniz? Bu iyi. Buyurun, oturun."

Tuppence onun tam karşısındaki koltuğa oturdu. O sabah her zamankinden daha ağırbaşlı ve ciddi görünüyordu. Bay Whittington önündeki kâğıtlar arasında bir şey ararken o başını önüne eğdi, sabırla bekledi. Sonunda yaşlı adam aradığını buldu ve masanın üstünden genç kıza doğru eğildi.

"Evet, benim küçük leydim, artık asıl konuya gelebiliriz." Adamın geniş yüzü kocaman bir gülümsemeyle daha da genişledi. "Çalışmak istiyorsunuz, değil mi? İş arıyorsunuz. Güzel, ben de size bir iş teklif edeceğim. Bütün masraflarınız tarafımızdan karşılanmak

üzere size 100 sterlin teklif etsem ne dersiniz? Hem de hemen ödemek şartıyla."

Bay Whittington koltuğuna yaslanıp, başparmaklarını yeleğinin kol evlerine soktu ve yanıt beklemeye başladı.

Tuppence adamı merakla süzdükten sonra sordu.

"Peki, bunun karşılığında benden ne yapmamı bekliyorsunuz?"

"Sembolik, tamamıyla sembolik bir iş bu. Güzel bir yolculuk yapacaksınız, hepsi bu."

"Nereye?"

Bay Whittington yine gülümsedi.

"Paris'e."

"Ah!" dedi Tuppence düşünceli düşünceli. İçinden, bu teklif babama yapılsa o bile kabul ederdi, diyordu. Hem de büyük zevkle. Ama her nedense Bay Whittington'ı iyi niyetli bir işveren olarak göremiyorum.

Bay Whittington ekledi. "Evet, bundan daha hoş bir şey olabilir mi? Zamanı birkaç yıl geriye alıp, Paris'in şu ünlü *pensionnats de jeunes filles*[1] yerine gitmek ve..."

Tuppence yaşlı adamın sözünü kesti.

"*Pansiyon* mu?"

"Elbette. Madam Colombier'in Neuilly Bulvarı'ndaki pansiyonuna."

Tuppence bu ismi biliyordu. Oradan daha seçkin bir yer olamazdı. Orada kalan birçok Amerikalı arkadaşı olmuştu. Şaşkınlığı daha da artmıştı. Merakla sordu.

"Madam Colombier'in pansiyonuna gitmemi mi istiyorsunuz? Ne kadar bir süre için?"

"Duruma göre değişebilir ama şimdilik üç ay için."

"Hepsi bu kadar mı? Başka şartlarınız yok mu?"

(1) Genç kız pansiyonu.

"Yok sayılır. Orada benim vesayetim altındaymış gibi davranacaksınız ve arkadaşlarınızla iletişime geçmeyeceksiniz. İş süresince kesin bir ketumiyet bekliyorum sizden. Bu arada, İngiliz'siniz değil mi?"

"Evet."

"Ama az da olsa Amerikan aksanıyla konuşuyorsunuz."

"Hastanedeki en iyi arkadaşım küçük bir Amerikalı kızdı. Korkarım bu aksanı ondan kaptım. Yakında yeniden düzeltirim."

"Aksine, böylesi daha iyi, kendinizi bir Amerikalı olarak kabul ettirmekte zorlanmazsınız. İngiltere'deki geçmiş yaşantınıza ilişkin detayları sürdürmek çok daha zor olabilir. Evet, evet, bunun daha iyi olacağı kanısındayım. Ayrıca..."

"Bir dakika Bay Whittington. Ben daha işi kabul ettiğimi söylemeden siz her şey olup bitmiş gibi davranıyorsunuz."

Bay Whittington şaşırdı.

"Reddetmeyi düşünüyor olamazsınız, değil mi? Madam Colombier'in pansiyonunun son derece seçkin ve geleneksel bir kuruluş olduğundan emin olabilirsiniz. Üstelik size sunulan koşullar da son derece iyi."

"Kesinlikle öyle, Bay Whittington. Sorun da bu zaten. Koşullar fazlasıyla cömert. Sizden aldığım paranın karşılığını size nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum. Neyin karşılığında alacağım bu parayı?"

Bay Whittington yumuşak, sakin bir tonda karşılık verdi.

"Demek öyle? Neyse, açıklayacağım size. Hiç kuşkusuz bu iş için sizden çok daha ucuza başka birini görevlendirebilirdim. Ama ben paramı yatırdığım genç hanımın zeki, beni layıkıyla temsil edebilecek ve kendisinden bekleneni kusursuz bir şekilde yerine getirecek nitelikte biri olmasını isterim. Ve tabii çok fazla soru sormayacak kadar da sağduyulu biri olmasını."

Tuppence hafifçe gülümsedi. Bay Whittington'ın kafasında bir hesap olduğunu hissediyordu.

"Bir şey daha var," dedi. "Bay Beresford'dan hiç bahsetmedik. O bu konunun neresinde?"

"Bay Beresford mu?"

"Ortağım," dedi Tuppence özgüvenle. "Dün bizi birlikte gördünüz."

"Ah, evet. Ancak korkarım ki onun hizmetine ihtiyacımız olmayacak."

Tuppence ayağa kalktı.

"Öyleyse konuşacağımız bir şey kalmadı. Ya ikimiz birlikte oluruz ya da hiçbirimiz. Özür dilerim, ancak koşullar bu. İyi günler Bay Whittington."

"Bir dakika bekler misiniz? Bakalım bir şey ayarlayabilir miyiz? Lütfen oturun Bayan..."

Yaşlı adam bir an duraksadı. Tuppence'ın ismini çıkarmaya çalışır gibi bir havası vardı. Tuppence, rahip babasını düşününce bir an için vicdanı sızladı ve aklına gelen ilk ismi mırıldandı.

"Jane Finn."

Ve ardından bu basit iki sözcüğün yarattığı inanılmaz etkiyi ağzı açık, şaşkınlıkla izledi.

Bay Whittington'ın yüzündeki yumuşak ifade bir anda kayboldu. Öfkeden kıpkırmızı kesildi, alnındaki damar kabarıp belirginleşti. Daha da ötesi gözlerinde inanılmaz bir dehşet ifadesi belirdi. Masanın üstünden ileri doğru eğilip hiddetle sordu.

"Demek benimle oyun oynuyorsun küçükhanım, öyle mi?"

Tuppence çok şaşırmış olsa da geri adım atmadı. Söylediği sözcüklerin ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Yaradılışı gereği kıvrak zekâlı ve hazırcevap bir insandı. Bir şekilde kendini "sonuna kadar gitmeye" zorunlu hissediyordu.

Bay Whittington devam etti.

"Bunca zamandır benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadınız, öyle mi? Sizden ne isteyeceğimi biliyordunuz ama bu komediyi sürdürmeyi yeğlediniz. Demek öyle?"

Sakinleşiyordu. Yüzündeki kırmızılık biraz olsun kayboldu. Büyük bir dikkat ve merakla Tuppence'ı süzdü.

"Çenesini tutamayan kimdi? Rita mı?"

Tuppence başını salladı. Bu oyunu ne kadar sürdürebileceğini bilemiyordu. Yine de içinden bir ses Rita diye hiç tanımadığı birini bu işe bulaştırmaması gerektiğini söylüyordu.

"Hayır, Rita beni tanımaz bile," dedi dürüstçe.

Adam hâlâ meraklı gözlerle onu süzüyordu. Birden bağırdı.

"Ne kadarını biliyorsunuz?"

Tuppence ağır ağır yanıt verdi.

"Çok azını."

Adamın huzursuzluğunun artacağı yerde azalmaya başlaması Tuppence'ı rahatlattı. Çok şey biliyormuş gibi davranması adamın kuşkularının artmasına neden olabilirdi.

"Yine de," diye homurdandı Whittington. "Bir şeyler biliyorsunuz ki, buraya kadar gelip bu ismi ortaya attınız."

Tuppence, "İyi de bunun benim ismim olabileceğine niçin inanmıyorsunuz?"

"Sizce böyle bir isme sahip olmanız olası mı?"

Tuppence, "Neden olmasın?" dedi. "Niçin bu tamamen bir rastlantı olmasın ki?"

Bay Whittington avucunu şiddetle masanın üstüne vurdu.

"Beni delirtmeyin. Ne biliyorsunuz? Ve ne kadar istiyorsunuz?"

Bu son dört sözcük Tuppence'ı kendine getirdi. Birden aklına bir önceki akşam yediği çörekler ve sabahki mütevazı kahvaltısı geldi. Gerçi karşısına çıkan bir maceracı olarak üstlenebileceği bir iş değildi ama önüne çıkan bu fırsatı kaçırmak da istemiyordu. Kendinden emin bir havada gülümseyerek doğruldu.

"Bay Whittington," dedi. "Sanırım kartlarımızı açık oynamamız iyi olacak. Rica ederim, öfkelenmeyin. Dün benim zekâmı kullanarak bir şeyler yapmak istediğimi ve yaşamımı bu yoldan sürdürmek niyetinde olduğumu duydunuz. Şimdi anlıyorum ki ben gerçekten de zekâmla büyük işler başarabilecek bir insanım. Ortaya sadece bir isim attım, ama hepsi bu, bundan fazla bir şey bilmediğime inanmalısınız."

Whittington homurdandı. "Evet, belki öyle, belki değil."

Tuppence nazikçe iç çekti. "Beni anlamamakta ısrar ediyordunuz."

Whittington hiddetle, "Daha önce de söyledim, şimdi de söylüyorum, siz insanı delirtirsiniz. Neyse asıl konuya gelelim. Benimle masum rolü oynayarak eğlenemezsiniz, itiraf etmek istediğinizden daha da fazla bir şeyler biliyorsunuz, bundan eminim."

Tuppence kendi pratik zekâsına duyduğu hayranlıkla bir an için sustu, sonra yumuşak bir sesle yanıt verdi.

"Sizinle tartışmak istemiyorum Bay Whittington."

"Öyleyse konuya gelelim. Ne kadar istiyorsunuz?"

Tuppence ikilemdeydi. Gerçi o ana kadar başarılı olmuştu ama tam bir başarı elde etmek için ne kadar sus payı istemesi gerektiğini bilemiyordu. Çok yüksek bir meblağ istemek iyiden iyiye adamın kuşkuya kapılmasına sebep olurdu. Hiçbir şey bilmediğine onu inandırmak artık olanaksızdı. Birden aklına bir şey geldi.

"Şimdilik ufak bir avansla idare edip asıl meblağı sonra konuşsak?"

Whittington onu kuşkuyla süzdü.

"Bir de şantaj ha?"

Tuppence tatlı tatlı gülümsedi.

"Yo, hayır. Gelecekteki hizmetlerimin karşılığı desek daha doğru olur."

Whittington homurdandı.

Tuppence tatlı tatlı açıkladı.

"Görüyorsunuz işte paraya ne kadar düşkün olduğumu."

Whittington homurdanmayı sürdürmesine rağmen istemeyerek de olsa Tuppence'a hayranlık duyduğu anlaşılıyordu.

"Haddinizi aşıyorsunuz. Beni avucunuzun içine aldığınızı düşünüyorsunuz, değil mi? Bir rakam söyleyin. Sakın ama sakın küçük, zayıf bir çocuk rolü oynayarak benim amaçlarımı engelleyebilecek zekâya sahip olduğunuzu sanmayın."

Tuppence, "Bilirsiniz," dedi. "Yaşam sürprizlerle doludur."

"Yine de birinin konuştuğu kesin. Rita olmadığını söylüyorsunuz. Yoksa... haydi, sadede gelin."

Tam o sırada sekreter yavaşça kapıyı tıklattıktan sonra içeri girdi ve yazı masasının üstüne bir kâğıt bıraktı.

"Şimdi gelen bir telefon mesajı, efendim."

Whittington heyecanla kâğıdı kapıp okudu, kaşları çatıldı.

"Peki Brown, gidebilirsiniz."

Sekreter odadan çıktı ve çıkarken kapıyı arkasından kapamayı da ihmal etmedi.

Whittington, Tuppence'a döndü.

"Yarın bu saatte gelin. Şimdi işim var. İşte size elli sterlin, şimdilik bununla idare edin."

Aceleyle bir tomar para çıkarıp yazı masasının üstünden Tuppence'a uzattı. Sonra ayağa kalktı. Kızın hemen gitmesini istediği belliydi. Tuppence bir işkadını havasında paraları saydıktan sonra çantasına koyup ayağa kalktı.

"İyi sabahlar, Bay Whittington. Tekrar görüşmek üzere."

"Tamam. Yarın görüşürüz." Whittington yine eski nazik kişiliğine dönmüştü. Babacan bir tavırla, "Güle güle benim genç, sevimli leydim," dedi. "Yarın görüşürüz."

Adamdaki bu ani değişim Tuppence'da hafif bir kuşku uyandırdı. Ancak yine de merdivenleri sıçrayarak indi. İçinde tuhaf bir sevinç vardı. Tam caddeye çıktığı sırada yakınlardaki bir saatin 11.55'i gösterdiğini gördü. Kendi kendine mırıldandı.

"Tommy'ye bir sürpriz yapmalıyım."

Bir taksi çağırıp doğruca metro istasyonuna gitti. Tommy istasyonun girişinde bekliyordu. Taksiden inen Tuppence'ı görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Tuppence onu etkileyici bakışlarla süzerek, gülümsedi. Sonra da, "Lütfen taksinin parasını sen verir misin, sevgili Tommy," dedi. "Bende beş sterlinden küçük para yok da."

3. BÖLÜM

Bir Geri Adım

O anın Tuppence'ın beklediği kadar etkileyici olmadığı söylenebilir. Sonuç olarak Tommy cebi deliğin tekiydi ve yaşadığı yalnızca bir şaşkınlık oldu. Sonunda ödeme gerçekleşti, şoför kibirli bir havada arabasına binen kadının avam dostunun verdiği birkaç peni avucunda, şaşkınlıkla iç çekerek hareket etmeye hazırlanırken Tuppence Tommy'ye döndü.

"Herhalde şoföre fazla para verdin Tommy," dedi. "Sanırım üstünü geri vermek istiyor."

Bunu duyan şoför elindekini de alacakları korkusuyla olsa gerek hemen gaza basıp uzaklaştı. Bay Beresford merakla, "Hayrola," dedi. "Taksi tutmak da nereden çıktı?"

Tuppence nazikçe gülümsedi.

"Geç kalıp seni bekletmekten korktum."

"Beni bekletmekten korktun öyle mi? Aman Tanrım, sen aklımı koru!"

Tuppence gözlerini kocaman açarak ekledi. "Sana beş sterlinden küçük param olmadığını söylerken gerçeği söylüyordum. İnan bana."

"Rolünü çok güzel oynadın, küçüğüm, ama bunları bu adama yutturamazsın."

Tuppence düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Yutmamış. İnanmadı ki yutsun. Doğruyu söylemenin tuhaf tarafı da bu işte. Hiç kimse inanmıyor. Bunu bu sabah keşfettim. Haydi Tommy, yemeğe gidelim. Savoy'a ne dersin?"

Tommy sırıttı. "Peki, sen Ritz'e ne dersin?"

"Düşündüm de Picadilly çok daha iyi olabilir. Daha yakın. Taksiye binmeden gidebiliriz. Haydi, gel."

Tommy merakla sordu. "Benimle dalga mı geçiyorsun yoksa kafayı mı üşüttün?"

"Son olasılık daha doğru herhalde. Bol paraya ulaştım ve bunun şoku bana biraz fazla geldi, dengemi bozdu. Böylesi özel, dengesizlik durumlarında seçkin doktorların önerisi tıka basa yemek olur, ordövr, Amerikan usulü ıstakoz, Newberg pilici ve peşmelba. Haydi, gidelim de bunları yiyelim."

"Tuppence, yavrum, sevgili dostum, ne oldu sana böyle?"

"Ah, inanılmaz bir şey." Tuppence çantasını açtı. "Şuraya bak! Şuraya!"

"Yüce Tanrım!... Sevgili Tuppence, sterlinleri öyle sallama, düşecekler."

"Onlar sterlin değil. Beş defa daha değerli şeyler onlar."

Tommy mırıldandı. "Farkında olmadan içip sarhoş mu oldum ne? Düş mü görüyorum Tuppence? Yoksa karşımda tehlikeli bir şekilde dalgalanan gerçekten beş sterlinlik banknotlar mı var?"

"Aynen öyle. Tanrım, haydi gel, gidip bir şeyler yiyelim."

"Nereye istersen gelirim. İyi de bunları nereden buldun? Yoksa banka mı soydun?"

"Hepsini anlatacağım. Şu Picadilly Meydanı ne korkunç yer. Baksana koskoca otobüs üzerimize geliyor. Biz yiyemeden bizim beş sterlinleri çiğnerse yazık olur doğrusu."

Sağ salim caddenin karşı tarafına geçtikten sonra Tommy sordu.

"Et lokantasına ne dersin?"

Tuppence fikrini söyledi. "Diğerleri daha pahalı."

"Gereksiz yere savurganlık yapmayalım. Haydi gel."

"Orada benim yemek istediklerimi bulacağımızdan emin misin?"

"Demin saydığın şeylerin en alası orada da var. Tabii bulacaksın. Ne istersen hem de."

Lokantanın masasında karşılıklı oturdukları zaman Tommy'nin merakı artık dayanılmayacak düzeye çıkmıştı. Sürekli Tuppence'ı sıkıştırıyordu.

"Şu ağzındaki baklayı çıkarmayacak mısın artık? Haydi anlat!"

Tuppence düşlediği tüm ordövrler önüne gelene dek bekledi, daha sonra tüm olanları anlattı.

"Asıl tuhaf olan," diye bağladı sözlerini. "O anda Jane Finn diye bir isim uydurmuş olmam. Babamla bağlantı kurulmasını istemediğim için kendi ismimi vermek istemedim; işin ucunda karanlık bir şeyler olabileceği olasılığına karşı tedbir aldım aklımca."

Tommy, "Evet, belki öyledir de," dedi. "Ama sen bunu uydurmadın."

"Neyi?"

"Bunu sana *ben* söylemiştim. Anımsamıyor musun? İki adamın Jane Finn diye bir kadından bahsettiklerini duyduğumu söylemiştim sana. Herhalde bu çağrışım yaptı."

"Sahi ya. Şimdi anımsadım. Ne tuhaf!" Sustu. Düşünüyordu. Sonra birden doğruldu. "Tommy!"

"Evet?"

"O iki adam –hani gördüğün– nasıl tiplerdi?"

Tommy kaşlarını çatıp düşündü. Anımsamaya çalışıyordu. Neden sonra yavaşça mırıldandı.

"Bir tanesi iriyarı bir şişkoydu. Sinekkaydı traşlıydı ve sanırım esmerdi."

Tuppence, "Bu o," diye haykırdı. "Whittington! Peki, ya öteki nasıl biriydi?"

"Anımsayamıyorum. Dikkat etmemiştim. Benim dikkatimi çeken bu alışılmadık isim oldu."

Tuppence peşmelbayı neşeyle kaşıklarken, "Gel de rastlantıya inanma," dedi.

Tommy ciddileşmişti. "Buraya bak Tuppence, küçüğüm, bununla nereye varmak istiyorsun?"

"Daha çok paraya."

"Bunu biliyorum. Kafanda bir tek bu var. Benim öğrenmek istediğim bundan sonraki adımının ne olacağı. Bu oyunu nasıl sürdüreceksin?"

Tuppence kaşığını masaya bıraktı. "Ah! Haklısın Tommy, işin zor tarafı da bu."

"Sonsuza kadar blöf yapman olanaksız. Er ya da geç tökezleyeceksin. Ayrıca ben bu yaptığının dava konusu edilemeyeceği kanısında değilim – sonuçta yaptığın şantaj."

"Saçmalama! Susmak karşılığında para alırsan şantaj olur. Ben bir şey bilmiyorum ki, bir şey söyleyeyim."

Tommy düşünüyordu, aklı karışmıştı.

"Hımmm. Peki, şimdi ne yapacağız? Whittington'ın bu sabah acelesi vardı, bir an önce senden kurtulmak istedi. Bir dahaki sefere para vermeden önce parasının karşılığını isteyecektir. Neyi, ne kadar bildiğini soracak, kimden bilgi aldığını öğrenmek isteyecek, seni adam akıllı terletecektir. Ortaya attığın bu ismin sahibi hakkında nereden bilgi edindiğini de öğrenmek isteyecektir. Bu durumda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Tuppence kaşlarını çattı. "Bunu düşünmeliyiz. Bir Türk kahvesi ısmarla Tommy, kafayı çalıştırır. Ah, sevgili Tommy, ne çok yemişim."

"Pisboğazlık ettin. Ben de aynı şeyi yaptım ama senin kadar tedbirsiz davranmadım, yemek seçimini mantıklı yaptım." Garsona iki kahve ısmarladı; biri Türk, biri Fransız kahvesi.

Tuppence sessizce kahvesini yudumlarken konuşmak isteyen Tommy'yi susturdu.

"Şişşt, sussana, düşünüyorum."

"Şuna bak, bir de diktatörlük taslıyor," diyen Tommy susup onun konuşmasını bekledi.

Bir süre sonra Tuppence heyecanla haykırdı.

"Buldum! Bir planım var. Ancak bunun için önce bu konuda çok daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor."

Tommy alkışladı. "Dalga geçme. Öncelikle Whittington hakkında her şeyi öğrenmeliyiz. Onun nerede oturduğunu, neler yaptığını bilmemiz gerekiyor, onu izleyeceğiz. Ancak bunu ben yapamam, beni tanıyor. Seni Lyon'da yalnızca bir iki saniye gördü. Büyük olasılıkla seni tanımayacaktır. Sonuçta tüm genç erkekler birbirlerine benzerler."

"Bu iddiayı kesinlikle reddediyorum. Düzgün hatlarımla, seçkin görünüşümle bir yığın insan içinde bile kolayca ayırt edilebilirim."

"Dinle beni, planım şu. Ben yarın oraya gideceğim." Tuppence ciddiyetle planını açıkladı. "Yarın oraya bugünkü gibi yalnız gideceğim. Onu yine bir şekilde oyalarım. Ondan daha fazla para alamasam da zararı yok. Elli sterlin bize birkaç gün yeter."

"Belki de daha fazla."

"Sen dışarıda beklersin. Ben dışarıya çıkınca seninle asla konuşmayacağım. Adam arkamdan bakıyor olabilir. Ama binanın ya-

kınlarında bir yerde durup, onun çıkmasını bekleyeceğim. O çıkınca ya mendilimi, ya da başka bir şeyi düşürür, işaret veririm, sen de harekete geçersin."

"Nasıl yani?"

"Tabii ki onu izleyeceksin aptal! Bu fikrime ne dersin?"

"Ancak kitaplarda rastlanacak tipte bir plan. Gerçek yaşamda insan saatlerce hiçbir şey yapmadan sokaklarda bekleyince, ister istemez kendini aptal gibi hisseder. Ayrıca beni görenler de sokakta boş boş dolaşmamın nedenini merak edeceklerdir."

"Şehirde değil. Herkes burada öylesine bir telaş içinde ki kimse kimsenin umurunda değil. Bir kişinin bile dikkatini çekeceğini sanmam."

"İkidir bana hakaret ediyorsun. Ben dikkat çekmeyecek adam mıyım? Neyse, seni yine bağışlıyorum. Yok, yok, kızma, bu yalnızca şaka. Bugün öğleden sonra ne yapıyorsun?"

Tuppence düşündü. "Belki şapka alırım. Sonra bir de ipek çorap. Bir de..."

"Tamam, tamam." Tommy kibarca uyardı. "Her kadın gibi aklın alışverişte. Neyse, limitinin elli sterlin olduğunu unutma. Bu arada akşam yemeği ve ardından bir eğlence programı da düşünsen iyi olur."

"Bakalım."

O gün eğlenceli geçti. Akşamı da tabii. Bu arada iki beş sterlinlik de uçup gitti.

Ertesi gün kararlaştırdıkları gibi buluştular. Şehre indiler ve ayrı ayrı aynı binanın önüne geldiler, Tuppence binaya girerken Tommy yolun karşı tarafında kaldı.

Tommy ağır ağır yolun sonuna kadar yürüdü ve geri döndü. Tam yeniden binanın önüne gelmişti ki Tuppence telaşla binanın kapısından çıkıp seslendi.

"Tommy."

"Evet, ne oldu?"

"O şirket kapanmış. Kapıyı vurdum, vurdum, kimse açmadı."

"Saçma bu."

"Öyle değil mi? Haydi gel de birlikte deneyelim."

Tommy onu izledi, üçüncü kata vardıklarında oradaki ofislerden birinden genç bir sekreter çıktı. Adam kısa bir duraksamanın ardından Tuppence'a döndü.

"Estonya Cam'a mı gelmiştiniz?"

"Evet."

"Orası kapandı efendim. Dün öğleden sonra. Şirketin dağıldığını söylediler. Kendileriyle görüşmedim ama o ofis artık kiralık."

Tuppence kekeledi.

"Te-te-teşekkür ederim. Acaba Bay Whittington'ın adresini biliyor muydunuz?"

"Korkarım ki, hayır. Çok ani gittiler."

Tommy araya girdi. "Çok teşekkür ederiz. Tuppence, haydi gel."

Tekrar caddeye çıktıklarında boş bakışlarla birbirlerini süzdüler.

Tommy kısaca, "Oyuna geldik," dedi.

Tuppence mırıldandı. "Bu hiç aklıma gelmemişti."

"Aldırma küçüğüm. Olan oldu bir kere."

"Evet öyle ama... bunu kabul edemiyorum. Etmeyeceğim de." Tuppence kaşlarını çattı. "Bu işin bittiğini mi düşünüyorsun? Eğer öyleyse kesinlikle yanılıyorsun. Asıl şimdi başlıyor."

"Ne başlıyor?"

"Macera. Tommy, görmüyor musun, böyle birdenbire kaçacak kadar korktuklarına göre Jane Finn isminin arkasında önemli bir şeyler olmalı. Bu işin sonuna kadar gitmeli, bu konuyu muhakkak

aydınlatmalıyız. Onların peşine düşeceğiz. Bu işi ciddiyetle ele almalıyız. Gerçek anlamda iz süreceğiz."

"İyi de izlenecek biri kalmadı ki."

"Evet, öyle. Bunun için de her şeye yeniden, en başından başlayacağız. O kalemi bana versene! Teşekkürler. Dur, bir dakika bekle, beni engelleme. Evet işte oldu."

Tommy'nin verdiği kâğıda bir şeyler yazdı. Kalemi iade etti ve beğeniyle yazdıklarına baktı.

"Bu da ne?"

"İlan."

"Yani o ilanı yine de vereceğiz mi?"

"Hayır, bu seferki başka." Kâğıdı Tommy'ye uzattı.

Tommy yüksek sesle okudu. "Aranıyor, Jane Finn'le ilgili her tür bilgi. Müracaat: Y.A."

4. BÖLÜM

Jane Finn Kim?

Ertesi gün çok ağır geçti. Harcamalarını kontrol etmeleri gerekiyordu. Dikkatli kullanılırsa kırk sterlin uzunca bir süre yeterli olabilirdi. Neyse ki hava güzel ve, "yürümek ucuz" diye düşünüyordu Tuppence. Akşamları ise açık bir sinema hoşça zaman geçirmelerini sağlıyordu.

Hayal kırıklığını çarşamba günü yaşamışlardı. Perşembe günü ilan gazetenin küçük ilanlar kısmında yayımlandı. Cuma günü mektupların Tommy'nin adresine ulaşacağını umuyorlardı.

Tommy bekledikleri gibi bir mektup gelse bile bunu yalnız başına açmayacağına şeref sözü vermiş ve bu arada da meslektaşıyla saat onda National Gallery'ye buluşmak için sözleşmişti.

Randevuya ilk gelen Tuppence oldu.

Kırmızı kadife koltuklardan birine çöktü ve gözlerini tam karşısında duran Turner'ın resimlerinden birine dikti. Ve ancak kapıda tanıdık bir figür görünce canlandı.

"Evet?"

Bay Beresford meslektaşını biraz da kışkırtmak isteğiyle, anlamazdan geldi. "Evet, sen söyle, en çok hangi resim hoşuna gitti?"

"Saçmalama. Yanıt gelmedi mi?"

Tommy başını hüzünle iki yana salladı. "Sevgili Tuppence, ilk anda gerçeği söyleyerek seni umutsuzluğa düşürmek istemedim. Durum kötü. Boşuna masraf ettik." Sonra iç çekti ve gülerek ekledi. "Yine de iki yanıt geldi."

"Tommy, seni şeytan! Çok kötüsün!" diye haykırdı Tuppence kendini tutamayarak. "Ver onları bana. Nasıl bu kadar adi olabilirsin!"

"Kullandığın bu dil ve tavrın Tuppence! Biliyorsun National Gallery çok özel bir yer, burada böyle şeylere çok dikkat ederler. Biliyorsun, toplum kuralları. Ayrıca unutma sana daha önce de bir rahip kızı olarak davranışlarında..."

Tuppence burun kıvırarak, "Sahnede olmamam gerektiğini söylemiştin," dedi.

"Kastettiğim o değildi."

Tuppence, Tommy'nin uzattığı iki zarfı aldı ve dikkatle inceledi. Bir taraftan da söyleniyordu.

"Kalın bir zarf. Önce diğerini açıp bunu sonraya bırakalım."

"Haklısın. Haydi, sayıyorum. Bir, iki, üç. Başla."

O sayarken Tuppence küçük parmağıyla zarfı yırtmış, mektubu çıkarmıştı.

Sayın Bayım,

Bu sabah gazetede çıkan ilanınızı okudum. Size yararlı olabileceğimi sanıyorum. Yarın sabah saat on birde ziyaretinizi beklesem uygun olur mu? Adresim yukarıda yazılı.

Saygılarımla
A. Carter

Tuppence adresi okudu. "27 Carshalton Terrace. "Gloucester yolu üstünde. Metroyla gidersek rahatça yetişiriz."

Saat ondu.

Tommy kayıtsız bir havada, "Evet, bu kez komplo planımız şöyle," dedi. "Hamle sırası bende. İçeriye gireceğim. Bay Carter olağan tanışma ve selamlaşma sözcüklerinden sonra bana yer gösterecek ve, 'Oturmaz mısınız bayım?' diyecek. Ben de senin yaptığın gibi kendimden emin bir tavırla ona 'Edward Whittington' ismini vereceğim. Bunun üzerine Bay Carter'ın yüzü hiddetten mosmor olacak. Hemen çantasına sarılacak, 'Ne kadar istiyorsunuz?' diye soracak. Böylece elli sterlin daha kapacağız. Gelip caddede seni bulacağım, sonra da öteki adrese gideceğiz ve aynı gösteriyi tekrarlayacağız."

"Tommy, saçmalamayı bırak. Neyse şimdi de öteki mektubu okuyalım. Aaa, Ritz'den geliyor."

"Desene elli yerine yüz sterlin."

"Okuyorum."

Sayın Bayım,

İlanınızı okudum. Öğlen yemeği sırasında görüşebilirsek bundan mutluluk duyarım.

Saygılarımla.
Julius P. Hersheimmer

"Hıh!" Tommy burnunu çekti.

"Alman kokusu mu alıyorum? Yoksa bu ataları Alman olan talihsiz Amerikalı bir milyoner mi? Görülen şu ki öğle yemeğine davetliyiz. Hiç fena değil. Sık sık böyle davetler olsa da ikimiz de doysak."

Tuppence dalgın dalgın başını salladı.

"Evet ama şimdi Carter'la görüşmek için acele etmemiz lazım."

Carshalton Terrace, Tuppence'ın "Leydi görünümlü evler" diye tanımladığı bir dizi binadan oluşan bir yerleşim alanıydı. 27 Numara'nın kapısını çaldılar. Kapıyı tertemiz giyinmiş bir hizmetçi kız açtı. Kızın öyle saygılı bir hali vardı ki Tuppence'ın neredeyse kalbi duracaktı.

Tommy, Bay Carter'ı görmek istediklerini söyledi. Hizmetçi onları giriş katındaki küçük bir çalışma odasına aldı ve sonra odadan ayrıldı. Bir dakika bile geçmeden kapı yeniden açıldı ve içeriye şahin yüzlü, yorgun tavırlı iriyarı bir adam girdi.

"Bay Y.A. değil mi?" diye soran adamın ciddi yüzündeki gülümseme son derece içten ve sevimliydi. "Lütfen oturun."

Söylenileni yaptılar. Adam da bir koltuk çekip tam Tuppence'ın karşısına oturdu. Tuppence'ı cesaret verici bir gülümsemeyle süzdü. Bu gülümsemede Tuppence'da saygı uyandıran alışmadık bir kibarlık ve otorite vardı.

Adamın konuşmalarını beklediğini anlayan Tuppence söze girdi.

"Şey... Jane Finn hakkında bir şey biliyorsanız bunu bize açıklama nezaketinde bulunur musunuz diye sormaya gelmiştik."

Bay Carter, "Ah, Jane Finn?" diye yineledi. "Evet, Jane Finn, asıl önemli olan sizin onun hakkında ne bildiğiniz?"

Tuppence olduğu yerde doğruldu.

"Bunun şu an için bir önemi olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi dersiniz? Ama var, gerçekten var." Yeniden aynı yorgun ifadeyle gülümsedi ve dalgın dalgın ekledi. "Yeniden konumuza dönelim. Evet, Jane Finn hakkında ne *biliyorsunuz*?"

Tuppence sessiz kalmayı yeğleyince adam devam etti.

"Haydi söyleyin. Gazeteye o ilanı verdiğinize göre *bir şeyler* biliyor olmalısınız." Öne doğru eğilip yorgun ama ikna edici bir ses-

le yineledi. "Bana söylemelisiniz..." Bay Carter'ın kişiliğinde tuhaf bir çekicilik vardı. İnsanı adeta bir mıknatıs gibi etkisine alıyordu. Tuppence kendini bu etkiden kurtarmak isteğiyle mırıldandı.

"Bunu yapamayız, öyle değil mi Tommy?"

Ancak büyük bir şaşkınlıkla arkadaşının kendisini onaylamadığını gördü. Tommy gözlerini Bay Carter'a dikmişti. Konuşmaya başladığında ise ses tonunda alışılmadık bir saygı vardı.

"O kadar az şey biliyoruz ki, korkarım bunun size hiçbir yararı olmayacaktır. Sanırım bunu böyle kabul etmeniz gerekecek."

Tuppence şaşkınlıkla haykırdı. "Tommy!"

Bay Carter dönüp soran gözlerle Tommy'ye baktı. Tommy başını salladı.

"Evet efendim, sizi içeri girdiğiniz anda tanıdım, istihbarattayken sizi Fransa'da görmüştüm. Odaya girdiğiniz anda sizin..."

Bay Carter onu susturmak istercesine elini kaldırdı.

"Lütfen isim vermeyin. Burada Bay Carter olarak biliniyorum. Burası benim kuzinimin evi. Bir olayın araştırmasının kesinlikle gayriresmi kanallardan yapılması gerektiği zamanlarda burayı bana kiralar. Neyse, şimdi asıl konuya gelelim. Öyküyü bana hanginiz anlatacak?"

Tommy, "Haydi Tuppence," dedi. "Sıra sende."

"Evet, küçükhanım, anlatın."

Tuppence denileni yaparak söze Genç Maceracıların kuruluşundan başladı ve o ana kadar olanları anlattı.

Bay Carter aynı yorgun tavrıyla ses çıkarmadan dinledi. Ara sıra sanki güldüğünü gizlemek ister gibi elini dudaklarına götürüyordu. Öykü bitince ciddi ciddi başını salladı.

"Çok değil, ama anlamlı. Kesinlikle anlamlı. Böyle dediğim için beni bağışlayın ama siz aslında ilginç ve bir o kadar da tuhaf bir çiftsiniz. Başkalarının kaybettiği yerde siz kazanabilirsiniz. Biliyor musunuz, ben şansa inanırım – her zaman da..."

Bir an sustuktan sonra ekledi. "Peki, şimdi ne olacak? Macera için yola çıkmışsınız. Benim için çalışmaya ne dersiniz? Ama tamamıyla gayriresmi bir çalışma olacak bu, ücretleriniz ve masraflarınız ise makul oranda ödenecek. Hem de peşin olarak."

Tuppence ona baktı. Dudakları aralandı, gözleri giderek büyüdü. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Sonunda, "Sizin için ne yapmamızı bekliyorsunuz?" diye sordu.

Bay Carter gülümsedi.

"Şu anda ne yapıyorsanız onu... *Jane Finn*'i bulun."

"Peki ama Jane Finn kim?"

Bay Carter ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Evet, bunu bilmeye hakkınız olduğunu düşünüyorum." Arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı. İki elinin parmaklarını birleştirdi ve tekdüze bir sesle anlatmaya başladı.

"Gizli diplomasi –derin devlet– (belirtmeliyim ki hemen her zaman kötü bir politikadır) sizi endişelendirmemeli. Kısaca anlatayım. 1915 yılına ait çok önemli bir belgenin gündemde olduğunu belirtmem sanırım yeterli olacaktır. Bu gizli bir sözleşme, daha doğru bir deyişle antlaşma taslağıydı. Antlaşmanın muhatapları tarafından imzaya hazır hale getirilen bu taslak, o sırada bağımsız bir ülke olan Amerika'da düzenlenmişti. Daha sonra bu iş için seçilmiş özel bir kuryeye teslim edilerek İngiltere'ye gönderildi. Bu genç adamın adı Danvers'tı. Her şey o kadar gizli tutulmuştu ki herhangi bir sızmanın olabileceği asla düşünülmüyordu. Ancak bu umut hüsranla sonuçlandı. Daima bir hain olur. Bu olayda da öyle oldu.

Danvers, *Lusitania* transatlantiğiyle New York'tan İngiltere'ye doğru yola çıktı. İnce yağlı deriden yapılmış küçük bir kese içine yerleştirilen bu belgeyi her an üzerinde taşıyordu. Ne var ki bu *Lusitania*'ya iki torpilin isabet ettiği ve battığı seferdi. Danvers'ın

adı kaza sırasında kaybolanlar arasındaydı. Cesedi dalgalar sahile sürüklemişti, üzeri arandı, fakat deri kese bulunamadı.

Bu durumda çok önemli bir sorunla karşı karşıyaydık: Ya biri bilinçli olarak ondan torbayı almıştı ya da Danvers torbayı başka birine, bu kazadan kurtulma olasılığı yüksek birine teslim etmişti. İkinci olasılığın daha güçlü olduğunu gösteren birkaç bulguya rastlandı. Torpido, gemiye isabet ettikten sonra, tahliye sandalları hazırlanırken Danvers Amerikalı bir genç kızla konuşurken görülmüştü. Hiç kimse onun kıza bir şey verdiğini görmemişti ama bunu yapmış olabilirdi. Ben de bu olasılığın –yani onun belgeleri bu genç kıza teslim etmiş olma olasılığının– bir hayli yüksek olduğu kanısındaydım. Kaza sırasında kadınlara ve çocuklara öncelik tanınması dolayısıyla kızın belgeleri güvenli bir şekilde karaya ulaştırma şansı çok daha fazlaydı.

Ancak kızı bir daha gören olmadı. Nereye gitmişti ve belgeleri ne yapmıştı? Amerikalı yetkililer daha sonraları Danvers'ın çok yakından izlenmiş olabileceğini belirttiler. Acaba o kız da düşmanların adamı mıydı? Yoksa paketin ona geçtiğini öğrenen düşmanlarımız bu sefer de kızı izlemiş, belgeleri vermeye zorlayıp, onu ortadan mı kaldırmışlardı?

Kızın izini sürmeye çalıştık. Ancak bunun hiç beklemediğimiz kadar zor olduğu ortaya çıktı. Kızın ismi Jane Finn'di. Kurtulanlar listesinde adı vardı, ama kız sanki buhar olup uçmuş, ortadan kaybolmuştu. Geçmişine ilişkin yapılan incelemelerden de bir sonuç alınamadı. Batı'da küçük bir okulda öğretmenlik yapan bir aileden geliyordu. Pasaportu Paris'e gittiğini gösteriyordu. Orada bir askeri hastanede çalışacaktı. Gönüllü olarak çalışmak için başvurmuş ve bazı yazışmaların ardından başvurusu kabul edilmişti. *Lusitania*'dan kurtulanlar listesinde adını gören hastane yetkilileri doğal olarak çalışmaya gelmemesi ve hiçbir şekilde haber bile vermemesi karşısında çok şaşırmışlardı.

Sözün kısası genç kadını bulmak için her yola başvuruldu ama hepsi boş çıktı. Sonuç alınamadı. Onun izini İrlanda'da bile sürdük. İngiltere'ye ayak bastıktan sonra onu ne gören olmuştu, ne de onunla ilgili bir şey duyan. Antlaşma hiçbir şekilde ortaya çıkıp kullanılmadı, dolayısıyla o sırada bizler de Danvers'ın taslakları bir şekilde imha ettiği sonucuna vardık. Sonrasında savaş farklı bir evreye geçti, diplomatik görüşler temelinden değişti ve bu antlaşma asla yeniden kaleme alınmadı. Böyle bir antlaşmanın yapıldığına ilişkin dedikodular ise kesinlikle yalanlandı. Jane Finn unutuldu ve bu olay geçmişin karanlığına gömüldü."

Bay Carter sustu, Tuppence sabırsızlıkla araya girdi. "Peki, şimdi neden yine onun peşine düşüldü? Savaş çoktan bitti."

Bay Carter'ın bir şekilde tedirgin olduğu anlaşılıyordu.

"Çünkü bu belgenin imha edilmemiş olabileceği olasılığı ortaya çıktı ve taslağın bugünlerde yeniden çok büyük anlam ve önem kazanmış olduğu düşünülüyor."

Tuppence ısrarlı bir şekilde bakmayı sürdürünce Bay Carter başını salladı.

"Evet, beş yıl öncesinde bu belge taslağı bizim elimizdeki bir silahtı, bugün ise bize yöneltilmiş bir silah durumunda. Bu aslında çok büyük bir hataydı. Eğer kamuoyuna açıklanırsa, büyük bir felakete neden olabilir... hatta yeni bir savaşa bile –ama bu kez Almanlarla değil. Belki bu çok uç bir olasılık– ve ben şahsen olabilirliğine pek fazla inanmıyorum ama bu belgede hiç kuşkusuz devlet adamlarımızdan birçoğunun adı geçiyor ve onların itibarlarını yitirmelerini hiçbir şekilde göze alamayız. İşçi Partisi için bu belge hayati önemde olabilir. Kanımca İşçi Partisi, İngiliz ticaretinin önünde büyük bir engel teşkil edecektir ki bu da ülkemiz açısından büyük bir tehlike."

Carter sustu, düşündü ve neden sonra devam etti.

"Sanırım son günlerde işçi olaylarındaki Bolşevik etkisini duymuş ya da okumuşsunuzdur?"

Tuppence başıyla onayladı.

"Bu gerçek, devrim yapılmasını sağlamak için ülkemize adeta Bolşevik altınları yağıyor. Ve bütün bunların arkasında adı bize yabancı olmayan biri var – kara amaçlarına ulaşmak için kapalı kapılar ardında çalışan biri. Bolşevikler, işçi hareketlerini destekliyorlar, bu adam ise Bolşeviklerin arkasında. Kim olduğunu soracak olursanız, bilmiyoruz. Bay Brown isminin arkasında saklanıyor. Ancak kesin olan bir şey var – o bu asrın en büyük canisi, en iflah olmaz suçlusu. Olağandışı bir örgütü yönetiyor. Savaş sırasındaki savaş aleyhtarı propagandaları örgütleyen de finanse eden de o. Her yerde casusları var."

"Vatandaşlığa kabul edilmiş bir Alman mı?"

"Aksine. Ben, bazı nedenlerle onun bir İngiliz olduğundan eminim. Alman, Afrikalı, ne gerekiyorsa onun tarafı olur. Ne elde etmek istediğini bilmiyoruz; büyük olasılıkla insanüstü bir güç ya da bir şekilde tarihe adını yazdırmak. Onun gerçek kimliğine ilişkin hiçbir bilgi yok elimizde. Hatta kendi adamlarının bile onu tanımadıkları iddia ediliyor. Ne zaman ondan bir iz bulsak, geri plana çekiliyor, başkalarını öne sürüyor. Adamlarından biri göstermelik başkan oluyor. O perdenin gerisinden istediği gibi at oynatıyor, bazen bir uşak, bazen bir sekreter kimliğinde dikkat çekmeden avucumuzun içinden kaçıp kurtulmayı başarıyor."

Tuppence yerinden sıçradı. "Acaba..."

"Evet?"

"Bay Whittington'ın ofisini anımsadım. Sekreter... Bay Whittington ona Brown diye hitap etmişti. Acaba?..."

Tuppence sözüne devam etmedi. Bay Carter, onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Düşünceli düşünceli başını salladı.

"Olabilir. İlginç olan bu ismin açıkça kullanılmış olması. Belki de yalnızca bir benzerlik. Bana onu tanımlayabilir misiniz?"

"Hiç dikkat etmedim. Sıradan bir tipti, herkes gibi."

Bay Carter yorgun yorgun iç çekti.

"Bay Brown'ın hiç değişmeyen özelliği. Bay Whittington'a bir telefon mesajı getirdiğini söylemiştiniz değil mi? Dışarıda telefon görmüş müydünüz?"

Tuppence düşündü.

"Hayır, sanmıyorum. Görmedim."

"Doğru. Bay Brown'ın adamlarına emir verme şekli bu olsa gerek. Hiç kuşkusuz bütün konuşmalarınızı dinledi. Whittington size parayı verip, ertesi gün gelmenizi bu olaydan sonra mı istedi?"

Tuppence başını sallayarak onayladı.

Bay Carter, "Bunda da Bay Brown'ın parmağı olduğunda hiç kuşku yok." Sustu. "Evet, neyle karşı karşıya olduğunuzu anlıyorsunuz, değil mi? Büyük olasılıkla çağımızın en hasta beyniyle. İkiniz de henüz çok gençsiniz. Başınıza bir şey gelmesini istemem."

Tuppence kendinden emin bir havada, "Merak etmeyin, bize bir şey olmaz," dedi.

Tommy söze karıştı. "Ona dikkat ederim, efendim."

Tuppence alaycı bir havada bu erkekçe çıkışı yineledi.

"Ben de ona dikkat ederim, efendim."

Bay Carter gülümsedi.

"İyi öyleyse. Birbirinize çok dikkat edin. Artık konumuza dönelim. Bu antlaşma metninde henüz keşfedemediğimiz gizemli bir nokta var. Bizi yalın ve şüphe götürmez açık ifadelerle tehdit ediyorlar. Üstü kapalı ama anlaşılır biçimde ellerinde bulunan devrim yaratacak bu bilgileri gerekli gördükleri zamanda ortaya çıkaracaklarını belirtiyorlar. Diğer yandan birçok açıdan beklentilerinde yanılıyorlar. Hükümet bütün bunların yalnızca blöf olduğu kanısında ve doğru ya da yanlış, kayıtsız şartsız bir inkâr politikası yürütüyor. Ben bundan o kadar emin değilim. Bazı ipuçları, bilinçli bilinçsiz

göndermeler, dokundurmalar, bu kötü niyetlerin gerçek olduğunu gösteriyor. Hükümet çevrelerinde sanki adamların ellerine suçlayıcı bir belge geçmiş de şifreli olduğu için bunu okuyamadıkları düşünülüyor, ancak biz bu belgenin şifreli olmadığını biliyoruz. Olması maddenin doğasına aykırı, dolayısıyla belge açıklanırsa aklanmak olanaksız. Başka bir şey daha var. Tabii ki Jane Finn düşünüldüğü gibi ölmüş olabilir, ama sanmıyorum. İlginç olan *onların da kız hakkında bizden bilgi almaya çalışıyor olmaları."*

"Nasıl yani?"

"Evet. Açıkça sormadılar ama bir iki olayda bu açıkça anlaşıldı. Sizin öykünüze gelince küçük hanımefendi, bu öykü benim varsayımımı destekliyor. Bizim Jane Finn'i aradığımızı biliyorlar. Kendilerince bir Jane Finn yaratacak ve Paris'te bir pansiyona yerleştirecekler."

Tuppence yutkundu, Bay Carter gülümsedi.

"Üstelik hiç kimse kızın nasıl biri olduğunu bilmiyor, işin doğrusu bu. Casus şebekesi ise yarattığı bu sözde öykü kahramanıyla bizi şaşırtıp, bizden bilgi almayı amaçlıyor – bu açık. Anlıyorsunuz değil mi?"

Tuppence şaşkınlıkla doğruldu. "Demek beni bunun için Paris'e göndermek istiyorlardı? Yani beni oraya Jane Finn olarak mı göndereceklerdi?"

Bay Carter her zamandan da daha yorgun bir ifadeyle, "Bundan eminim," dedi.

5. BÖLÜM

Bay Julius P. Hersheimmer

Tuppence kendini topladı. "Evet, gerçekten de öyle görünüyor."

Carter başını salladı.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Batıl inançları olan biriyim. Şans, talih filan. Kader sizin de bir şekilde bu işe bulaşmanızı istemiş işte."

Tommy istemeden kıkırdadı.

"Tanrım! Whittington'ın Tuppence'ın o ismi söylediğini duyunca nasıl dehşete düşmüş olabileceğini düşünüyorum da. Onun yerinde ben olsam ödüm patlardı. Neyse, sanırım çok fazla zamanınızı aldık, efendim. Buradan ayrılmadan önce bize herhangi bir öneriniz olacak mıydı?"

"Sanırım hayır. Geleneksel yöntemlerle çalışan uzmanlarım bu işte başarısız oldular. Benim elemanlarım kendi usulleriyle çalışırlar. Hayal gücünüzle ve açık fikirliliğinizle bu olaya büyük katkı yapacağınızı düşünüyorum. Başaramazsanız üzülmeyin, cesaretiniz kırılmasın. Bu arada zamanla yarıştığımızı da aklınızdan çıkarmamalısınız."

Tuppence anlayamadığı bu sözler karşısında kaşlarını çattı. "Anlayamadım."

"Siz Whittington'la görüştüğünüz zaman onların önlerinde zamanları vardı. Büyük darbenin yeni yılın ilk günlerinde planlandığına ilişkin duyumlar aldım. Ancak hükümet onların bu grev tehdidini etkin biçimde önleyecek yeni yasalar çıkarmayı düşünüyor. Çok yakında bu kulaklarına gidecek ve dehşete kapılacaklardır. Tabii bu onları bir karar verme noktasına getirebilir. Bunu size önünüzde pek fazla zaman olmadığını belirtmek için söylüyorum. Bu kolay bir iş değil, dolayısıyla başarısız olursanız fazla üzülmeyin. Hepsi bu kadar."

Tuppence yerinden kalktı. "Artık iş konuşabiliriz sanıyorum, Bay Carter. Bu hizmetimizin karşılığı ne olacak?"

Bay Carter'ın dudakları hafifçe gerildi. Kısa ve net bir yanıt verdi.

"Makul bir ücret ve her aşamada istediğiniz bilgiye ulaşabileceksiniz. Resmi bir sıfatınız olmayacak. Yani eğer polisle başınız derde girerse size resmen yardım edemem. Kendi başınızın çaresine bakacaksınız."

Tuppence başını sallayarak onayladı. "Anlıyorum. Düşünmek için zaman bulursam öğrenmek istediğim şeylerin listesini çıkaracağım. Evet, paraya gelince..."

"Evet, Bayan Tuppence. Ne kadar istediğinizi kendiniz söyleseniz..."

"O kadar da değil. Şimdilik idare edecek kadar paramız var. Ancak daha fazlasına gerek duyduğumuzda..."

"Paranız her an hazır olacak Bayan Tuppence."

"Evet, bundan eminim. Kendi hükümetim hesabına çalışırken saygısızlık etmiş olmak istemem ama devletten bir şey almanın ne kadar zor olduğu herkesçe bilinen bir şey. Eğer mavi formu doldu-

rup gönderecek olsak üç ay sonra bize yeşil bir form gönderirler ve bu böyle sürüp gider. Bu durumda biz ne yaparız?"

Bay Carter kahkahayla güldü.

"Hiç endişelenmeyin Bayan Tuppence. Bunun için yalnızca bana başvurmanız yeterli, talep ettiğiniz tutar size hemen banknotlar halinde postayla gönderilir. Ücrete gelince yıllık üç yüz sterline ne dersiniz? Tüm masraflarınız karşılandıktan sonra. Tabii aynı miktar Bay Beresford'a da ödenecek."

Tuppence sevinçle gülümsedi.

"Ne güzel. Çok naziksiniz Bay Carter. Parayı çok seviyorum. Masraflarımızın dökümünü dikkatle yazacağımdan emin olabilirsiniz. Giderler bir tarafa, gelirler bir tarafa. Rakamları topladıktan sonra mizanı yapmayı falan çok iyi bilirim."

"Bundan eminim. Güle güle çocuklar. İyi şanslar."

İkisinin de ellerini sıktı. Bir dakika kadar sonra Tommy ve Tuppence kafaları allak bullak olmuş bir halde Carshalton Terrace 27 Numara'nın merdivenlerindeydiler.

"Tommy, her şeyden önce bana Bay Carter'ın kim olduğunu söyle."

Tommy onun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Tuppence çok etkilenmişti.

"Ah!" diye haykırdı heyecanla.

"Ve sana onun "O" olduğunu da söyleyebilirim."

Tuppence bir kez daha, "Oh!" dedi. Sonra düşünceli düşünceli ekledi. "Ondan çok hoşlandım, ya sen? Öyle üzgün ve yorgun bir hali var ki. Ancak yine de ondaki güçlü karakteri ve çelikten iradeyi hissediyorsun. Gergin ve kaskatı adaleleri fark ediliyor. A-aaa!" Yolun ortasında durdu. "Beni çimdikle Tommy, çimdikle beni. Bunun düş olmadığını söyle. Buna inanamıyorum."

Bay Beresford onun dediğini yaptı.

Tuppence bağırdı. "Ayyy! Canımı yaktın. Yeter. Anladım, bu düş değil. İş bulduk."

"Hem de ne iş! Ortaklığımız şimdi gerçekten başladı."

Tuppence düşünceli düşünceli mırıldandı. "Hem de benim düşündüğümden çok daha saygın bir iş."

"Neyse ki senin tutkuna kapılmadım. Bu arada saat kaç? Yemek yiyelim mi? Ah!"

O anda ikisinin de aklına aynı düşünce geldi.

"Julius P. Hersheimmer."

"Bay Carter'a ondan bahsetmedik."

"Anlatacak pek bir şey yok, daha onu görmedik bile. Gel, geç kaldık, taksiyle gidelim."

"Asıl müsrif kimmiş, görüyoruz."

"Tüm masraflar ödenecek, biliyorsun. Haydi atla."

"Neyse, bu şekilde gitmemiz daha olumlu bir etki yapacaktır," diyen Tuppence arabanın arka koltuğuna iyice yayıldı. "Şantajcıların otobüs kullanmadıklarından eminim."

"Şantajdan vazgeçmiştik."

"Ben bundan o kadar da emin değilim."

Ritz Oteli'nde Bay Hersheimmer'ı sorduklarında doğruca onun süit odasına götürüldüler. Komi çocuğun kapıyı tıklatması üzerine içeriden sabırsız bir ses "girin" diye seslendi. Çocuk kapıyı açtı, onların içeriye girmesini bekledi ve sonra kapıyı çekip gitti.

Bay Julius P. Hersheimmer tahmin ettiklerinden çok daha genç-ti. Tuppence onun otuz, otuz beş yaşlarında olduğunu düşündü. Orta boyluydu, çenesi gibi omuzları da köşeliydi. Yüz ifadesi hırçın ama sevimliydi. İlk bakışta Amerikalı olduğu anlaşılıyordu ama yine de pek fazla aksanlı konuşmuyordu, aksanı büyük ölçüde İngiliz'e benziyordu.

Hemen, "Mektubumu aldınız değil mi?" diye sordu. "Lütfen oturun ve bana kuzinim hakkında bildiklerinizi anlatın."

"Kuzininiz mi?"

"Elbette. Onun annesiyle benim babam kardeş."

Tuppence coşkuyla haykırdı. "Ah, öyleyse onun nerede olduğunu biliyorsunuz?"

Bay Hersheimmer avucunu şiddetle masanın üstüne vurdu.

"Hayır. Lanet olsun ki bilmiyorum. Bilseydim size sorar mıydım?"

Tuppence ciddi bir ifadeyle, "Biz, bilgi edinmek için ilan verdik, bilgi vermek için değil," dedi.

"Bunu biliyorum. Okuma yazmam var. Ben sizin onun nerede olduğunu bildiğinizi, ancak geçmişi hakkında bilgi edinmek istediğinizi düşünmüştüm."

"Geçmişinden bize ne ki? Bizi şimdiki durumu ilgilendiriyor."

"Buraya bakın. Burası Sicilya değil. Rasgele fidye istemek ya da isteğinizi kabul etmediğim taktirde kulağını kesmekle tehdit etmek gibi şeyler sökmez burada. Burası Büyük Britanya Adaları. Benimle eğlenmeye ya da beni tehdide niyetiniz varsa en baştan söyleyin. Buradan bile görebildiğim Picadilly meydandaki iri kıyım polise bir işaret çaktım mı işiniz tamamdır."

Tommy telaşla açıkladı.

"Biz sizin kuzeninizi kaçırmadık ki, fidye isteyelim. Aksine onu bulmaya çalışıyoruz. Bu işle görevlendirildik."

"Anlatın öyleyse."

Tommy ona Jane Finn'in kayboluşu hakkında kısaca bilgi verdi ve bunun "politik bir kaçırma" olayı olabileceği üzerinde durduklarını anlattı. Tuppence ile kendisinin onu bulmakla görevlendirilmiş "özel ajanlar" olduklarını belirtti. Dolayısıyla da Bay

Hersheimmer'ın verebileceği her bilgiyi duymaktan mutluluk duyacaklarını söyledi.

Bay Hersheimmer nazikçe başını salladı. "Haklısınız. Size karşı biraz kaba davrandım. Ancak Londra sinirlerimi bozuyor. En küçük yer olarak eski New York'u bilirim, hepsi o. Neyse, haydi siz sorun, ben anlatayım."

Genç Maceracılar karşılaştıkları bu durum karşısında şaşkına dönmüş olsalar da Tuppence kısa sürede kendini toplamayı başardı ve dedektif romanlarını andırır bir sorguya başladı.

"Jane Finn'i, şey yani kuzininizi en son ne zaman görmüştünüz?"

"Kendisini hiç görmedim."

"Nasıl yani?" diye sordu Tommy şaşkınlık içinde.

Hersheimmer ona döndü. "Evet, sör, onu hiç görmedim. Daha önce de söylediğim gibi biz kardeş çocuklarıyız. Tıpkı sizler gibi." Tommy onun bu hatalı benzetmesini düzeltmek gibi bir girişimde bulunmadı. Amerikalı devam etti. "Babamla halam pek bir araya gelmezlerdi. Halam, Amos Finn'le yani West'teki o zavallı fakir öğretmenle evlenmeye karar verince babam deliye döndü. Halama bunu yaparsa kendisine bir kuruş bile para göndermeyeceğini söyledi. Ancak Jane halam kararından dönmedi ve kocasının yanına West'e gitti. Bir daha ondan haber alamadık.

Bizim ihtiyar inadından dönmedi. Petrol işine girdi, çelik ve demiryolu hisselerine yatırım yaptı ve kısa sürede Wall Street'in güçlü yatırımcılarından biri olup çıktı." Sözlerine kısa bir ara verdi. "Sonra öldü –geçen sonbahar– tüm serveti bana kaldı. Belki inanmayacaksınız ama o anda halamı düşünmeye başladım. Vicdanım beni bir şekilde rahatsız ediyordu. İçimden bir ses sürekli şöyle diyordu: West'e giden halan Jane'in durumu ne acaba? Ondan haber alamamış olmak beni endişelendiriyordu. Bakın Amos Finn yaşamda ba-

şarılı olabilecek tipte bir adam değildi, aynı noktada kalmış olmalıydı. Onun izini sürmek için birini tuttum. Sonuçta halamın da Amos Finn'in de öldüğünü, geride Jane Finn isimli kızlarının kaldığını öğrendim. Ancak o da torpido ile vurulan *Lusitania* adlı o gemiyle Paris yolundaydı. Kurtulanlar arasındaydı ama o zamandan beri ondan haber alan olmamıştı. Tuttuğum kişilerin işe yeterince sarılmadıkları düşüncesiyle aramayı hızlandırmak üzere buraya geldim. Deniz Kuvvetleri beni başından savdı ama Scotland Yard'dakiler çok nazik davrandılar. Soruşturacaklarını söylediler. Hatta bu sabah benden onun bir fotoğrafını istemek için bir adam bile gönderdiler. Yarın Paris'e gidiyorum, bir bakayım aynasızlar nasıl çalışıyorlar. Sanırım başlarına gider onları sıkboğaz edersem, gayrete gelirler."

Bay Hersheimmer'ın enerjisi hayran olunmayacak gibi değildi. Genç Maceracılar bunun karşısında saygıyla eğildiler.

"Ama siz hâlâ onu neden aradığınızı söylemediğiniz," diye ekledi Hersheimmer. "Mahkemeye itaatsizlik ya da İngiliz kanunlarına karşı çıkmaktan mı? Kişilikli, gururlu bir Amerikan kızı sizin savaş dönemi kurallarınızı ve düzenlemelerinizi sinir bozucu bulup bunlara karşı çıkmış olabilir. Eğer durum buysa ve ülkenizde kefalet diye bir şey varsa, hemen yatırır, onu çıkarırım."

Tuppence böyle bir durumun söz konusu olmadığını söyledi.

"Bu iyi. Öyleyse birlikte çalışabiliriz. Yemeğe ne dersiniz? Buraya mı getirtelim, yoksa aşağı lokantaya mı inelim?"

Tuppence aşağıya inmeyi yeğlediğini belirtti. Julius da bu kararı memnuniyetle kabul etti.

Otelin Sole Colbert adlı lokantasında tam istiridyelerini yemek üzereydiler ki komi, Hersheimmer'a bir kart getirdi.

Genç adam hemen okudu ve açıkladı.

"Scotland Yard cinayet masasından Müfettiş Japp'tan geliyor. Bu kez de başka birini gönderiyor. Yeni gelene bu sabah gelene söylediklerimden daha fazla ne söyleyebilirim ki? Umarım fotoğrafı kaybetmemişlerdir. Bunu çeken fotoğrafçı yangın geçirmiş ve tüm negatifler zarar görmüş. Verdiğim fotoğraf tek kopyaydı. Onu da buradaki kolejin müdüründen zorlukla aldım."

Tuppence içinde anlam veremediği bir sıkıntı hissetti. Endişeyle sordu.

"Bu... bu sabah gelen adamın ismini sormuş muydunuz?"

"Sormaz mıyım? Yoksa sormadım mı? Hayır, hayır, sordum ama unuttum. Bir dakika. Kartı vardı. Ah, işte. Müfettiş Brown. Sakin, gösterişsiz bir adamdı."

6. BÖLÜM

Ortakların Planı

Bunu izleyen yarım saat içinde olaylar yıldırım hızıyla gelişti. Öncelikle Scotland Yard'da "Müfettiş Brown" diye birini tanıyan yoktu. Jane Finn'in fotoğrafı, yani polisin onun izini sürebilmek için önemle üzerinde durduğu bir belge, bilinmeyen bir şekilde yok olmuştu. Bay Brown yine zafere ulaşmıştı.

Bu yenilgi ister istemez Bay Julius Hersheimmer'la Genç Maceracılar arasında bir yakınlık doğurdu. Aralarındaki tüm bariyerler yıkıldı ve bir anda karşılıklı olarak büyük bir yakınlık hissettiler. Tuppence ve Tommy "gizli özel ajan" suskunluğunu bir yana bırakıp, ona ortaklıklarının öyküsünü en başından başlayarak anlattılar ve genç adam da "ölüme kadar" onlarla birlikte olacağını söyleyerek onlara katıldı.

Hersheimmer, Tuppence'a kompliman yaptı.

"Ben hep İngiliz genç kızlarının biraz tutucu ve geri kafalı olduklarını düşünürdüm. Demode ama şirin, uşaksız ya da evde kalmış halalarından ayrı sokağa çıkmadıklarını filan. Hiç de öyle değilmiş. Sanırım geçmişte kalan benmişim."

Bu gizli, yakın ilişkinin sonucunda Tommy ve Tuppence da geçici bir süre için Ritz Oteli'ne yerleştiler. Tuppence'ın deyişiyle, Jane Finn'in yaşayan tek akrabasıyla sürekli bağlantıda kalmaları gerekiyordu. "Olaya bu açıdan bakınca," diye açıkladı Tuppence, Tommy'ye. "Hiç kimse masrafların yüksekliğinden yakınamaz."

Hiç kimse, önemli olan da buydu zaten.

Ve bu değişikliğin ertesi sabahı genç kadın doğruca ortağının odasına gitti.

"Haydi, işe koyulma zamanı."

Bay Beresford okumakta olduğu *Daily Mail* gazetesini bir tarafa bırakıp o an için gereksiz sayılabilecek bir neşe ve coşkuyla ayağa kalktı. Ancak meslektaşı tarafından nazikçe uyarıldı.

"Bırak bunları Tommy. Paramız karşılığında bir şeyler yapmalıyız."

Tommy iç çekti. "Evet. Korkarım devlet baba bile Ritz'de sonsuza dek tembellik yapmamıza para yetiştiremez."

"Bu yüzden de –daha önce de söylediğim gibi– bir şeyler yapmalıyız."

"İyi öyleyse," diyen Tommy yeniden gazetesini alarak arkasına yaslandı. "Sana engel olan yok. Yap."

Tuppence ısrarı sürdürdü. "Ne düşünüyorum biliyor musun Tommy? Şimdi..." Birden cümlesini yarıda bırakıp bağırdı. "Orada boş boş oturup kendine eğlence aramak hoşuna gidiyor herhalde Tommy. Biraz kafanı işletmeyi de denesen nasıl olur?"

"Anlaşma anlaşmadır Tuppence. Anlaşmamızda on birden önce çalışmaya başlamak diye bir madde yok."

"Tommy, kafana bir şey fırlatmamı mı istiyorsun? Gecikmeden bir plan yapıp, kendimiz için bir yol haritası belirlememizin gerekliliği apaçık ortada."

"Sakin ol. Sakin ol."

"Sakin olamam. Haydi."

Tommy sonunda gazeteyi kenara bıraktı.

"Gerçekten de aklına bir şey taktın mı vazgeçmiyorsun. O zeki kafanda bir şeyler tasarladığın ortada. Haydi başla. Seni dinliyorum."

"İlk olarak elimizde ne var."

Tommy neşeyle yanıt verdi.

"Pratik anlamda hiçbir şey."

"Hayır!" Tuppence enerjik bir biçimde işaretparmağını salladı. "Yanlış düşünüyorsun, elimizde iki farklı ipucu var."

"Neymiş onlar?"

"Birincisi. Gansterlerden birini tanıyoruz."

"Whittington?"

"Evet. Onu nerede olsa tanırım."

Tommy kuşkuyla, "Hımm," dedi. "Ben buna ipucu diyemem. Onu nerede arayacağını bilmiyorsun. Ayrıca bir yerde ona rastlama olasılığın da binde birin altında."

Tuppence düşünceli düşünceli, "Ben bundan emin değilim," dedi. "Birçok kez tanık olmuşumdur ki rastlantılar bir kez başladı mı en akla gelmedik şekilde devam ederler. Belki de bu bizim anlayamadığımız bir doğa yasası. Yine de senin de belirttiğin gibi buna bel bağlayamayız. Londra'da er geç herkesin yolunun bir şekilde düştüğü yerler var. Örneğin Picadilly Meydanı. Benim aklıma gelen fikirlerden biri de her gün oraya gidip, küçük bayraklar satılan bir tezgah açıp beklemek."

"Yiyecek satmaya ne dersin?"

"Ne adamsın! Yemekten başka bir şey düşünmüyorsun. Ne fark eder ki?"

"Neyse. Daha biraz önce kendine mükemmel bir kahvaltı ziyafeti çektin. Hiç kimse senin kadar iştahlı olamaz, Tuppence. Çay

zamanı da sattığın bayrakların sopalarını filan yersin artık. İşin doğrusu, bu fikrin pek aklıma yatmadı. Bana kalırsa Whittington Londra'dan çoktan ayrılmıştır."

"Bu doğru olabilir. Bana da iki numaralı ipucu daha umut verici görünüyor."

"O ne? Anlat."

"Hiç. Yalnızca bir kadın ismi. Rita. O gün Whittington söylemişti."

"Üçüncü bir ilan vermeye mi niyetleniyorsun? Aranıyor. 'Rita isminde kadın dolandırıcı' gibi bir ilan mı?"

"Hayır. Bu konuda biraz mantık yürütmekte fayda var. Danvers denilen bu adam yolculuk boyunca çok yakından izlenmişti, öyle değil mi? Onu izleyenin erkek değil de bir kadın olması bana çok daha akla yakın geliyor."

"Ben öyle düşünmüyorum."

Tuppence inatla, "Bense bundan eminim," dedi. "Bence onu izleyen bir kadındı. Hem de güzel ve çok çekici bir kadındı, çünkü onunla bağlantı kurması bekleniyordu. Ona yaklaşabilmeliydi."

Bay Beresford mırıldandı. "Bu teknik açıklamanız karşısında saygıyla eğilirim."

"Ve bu kadın, her kimse, büyük olasılıkla kazadan sağ çıktı."

"Peki, bu kanıya nasıl varıyorsun?"

"Eğer o gemide boğulsaydı belgelerin Jane Finn'de olduğunu nereden öğreneceklerdi?"

"İşte bu çok doğru. Tebrikler Sherlock!"

"Şimdi bir tek şansımız var. Bunu itiraf etmeliyim, tek bir şans. Bu da Rita denen o kadın."

"Eğer öyleyse ne olacak?"

"Eğer öyleyse onu buluncaya kadar *Lusitania*'dan kurtulanları birer birer araştıracağız."

"O zaman ilk yapmamız gereken *Lusitania*'dan kurtulanların listesini ele geçirmek."

"Bunu yaptım bile. Bilmek istediklerimi teker teker sıraladığım uzun bir liste hazırladım ve Bay Carter'a yolladım. Bu sabah kendisinden yanıt aldım. Aldığım yanıtların arasında *Lusitania*'dan kurtulanların onaylı listesi de vardı. Küçük dostun Tuppence gördüğün gibi iyi alışıyor."

"Zekâ konusunda sana tam not veririm de alçakgönüllükte sınıfta kaldığın kesin. Neyse, asıl konumuza gelelim. Listede Rita isminde bir kadın var mıydı?"

Tuppence sıkılarak itiraf etti.

"İşte benim bilemediğimde bu."

"Bilmiyor musun?"

"Evet, şuna bak." Çantasından bir kâğıt çıkardı, masanın üstüne koydu. Birlikte kâğıdın üzerine eğildiler. Tuppence umutsuzca mırıldandı.

"Şuna bak. Hiç kimsenin ilk ismi yazılmamış. Herkes ya bayan ya da bay olarak soyadlarıyla belirtilmiş."

Tommy başını sallayarak onayladı ve düşünceli düşünceli mırıldandı. "Bu da işi çok zorlaştırıyor."

Tuppence her zamanki alışkanlığıyla aynen bir teriyer gibi saçlarını silkeledi.

"Listeyi baştan sona elden geçirmekten başka çaremiz yok. Londra ve çevresiyle başlayalım. Ben şapkamı takarken Londra ve çevresinde yaşayan kadınların adreslerini not etsene."

Beş dakika sonra genç çift Picadilly Meydanı'na çıkmıştı bile. Bundan birkaç dakika sonra da bir taksiye binip kazadan kurtulan Bayan Edgar Keith'in Glendower Caddesi 7 Numara'daki Laurel Malikânesi'ne doğru yola çıkmışlardı bile.

Tommy'nin not defterindeki yedi kişiden oluşan listede bu isim en üstte yer alıyordu. Laurel anacaddeden uzakta, ot bürümüş ön

bahçesini kapatan çalılık çitlerin gerisinde yıkık dökük eski bir evdi. Tommy taksinin parasını ödedi ve Tuppence'a ön kapıya kadar eşlik etti. Tuppence tam elini zile uzatırken Tommy elini tuttu.

"Dur, dur. Kapı açılınca ne diyeceksin?"

"Ne mi diyeceğim? Aaa, şey derim, şey... Ah sevgilim, bu korkunç. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Tommy sakin bir sesle kadını teskine çalıştı.

"Ben bir şeyler düşündüm. Tüm kadınlar gibisin. Öngörüsüz! Şimdi kenara çekil ve bunu nasıl hallettiğimi seyret. Bak gör, ne kolay."

Zile bastı. Tuppence kapının önünden çekildi, yerine Tommy geçti. Bir dakika sonra kapı açıldı. Eşikte kirli suratlı, pasaklı bir uşak göründü, şaşı gözleriyle gençlere baktı.

Tommy hemen cebinden bir defterle kalem çıkarıp neşeyle konuşmaya başladı.

"Günaydın. Biz Hampstead Borough Belediye Meclisi'nden geliyoruz. Gelecek seçimler için kayıt yapıyoruz. Bayan Edgar Keith burada mı oturuyor?"

Uşak kabaca cevap verdi. "Öyle."

Tommy kalemini hazırlayarak yeniden sordu.

"İlk ismini de söyler misiniz?"

"Hanımımın mı? Eleanor Jane."

Tommy heceleyerek yazdı. "Eleanor. Yirmi bir yaşını geçmiş kızı ya da oğlu var mı?"

"Ih–ıhh."

Tommy defteri kapatıp cebine koyarken adama gülümsedi.

"Teşekkür ederim. İyi günler." Uşak hiddetle kapıyı baktı.

"Ben havagazı için geldiğinizi sanmıştım." Ve ardından "güm" diye kapıyı yüzlerine kapadı.

Tommy ortağının koluna girip onu merdivene doğru götürürken açıkladı.

"Gördüğün gibi sağlıklı bir erkek beyni için çocuk oyunu bu."

"Doğrusu ya bu hiç aklıma gelmemişti, öyle de kibar hareket ettin ki."

"İyi espriydi, öyle değil mi? Haydi, şimdi bir başkasını ziyaret edelim."

Öğlen ayaküstü pirzola ve kızarmış patatesle karınlarını doyurup işlerine devam ettiler. Aradıklarından ikisi adres değiştirmişti, ama onların adlarının Gladys Mary ve Marjorie olduğunu öğrendiler. Sonrasında şen şakrak bir Amerikalı leydinin değişik ülkelerde oy kullanma haklarına ilişkin uzun bir söylevini dinlemek zorunda kaldılar. Kadının ön ismi Sadie'ydi.

Dinlenmek için verdikleri molada Tommy birasından koskoca bir yudum aldıktan sonra derin derin iç çekti.

"İşte şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sırada kim var, Tuppence?"

Tuppence aralarındaki masada duran defteri alıp okudu.

"Bayan Vandemeyer, South Audley 20 Numara'da oturuyor. Bayan Wheeler, Clapington Yolu 43, Battersea'da oturuyor. İkincisi, anımsadığım kadarıyla bir leydinin oda hizmetçisi. Onun olduğunu sanmıyorum."

"Öyleyse birinciyi ziyaret edelim. Gerekirse ötekine de gideriz."

"Tommy, benim giderek umudum kırılıyor."

"Buraya bak koca kız. Biz bunun çok ufak bir olasılık olduğunu bile bile bu işe giriştik. Ayrıca işin henüz başındayız. Eğer Londra'da sonuç alamazsak, güzel bir İngiltere turu, hatta İrlanda ve İskoçya gezisi bizi bekliyor. Buna karar vermemiş miydik?"

Tuppence iç geçirdi. "Haklısın!" Tuppence yeniden moral bulmaya başlamıştı. "Üstelik tüm masraflarımız da ödenecek. Tommy, ben biraz aceleciyim herhalde, her şeyin hemen olmasını istiyorum.

Maceradan maceraya koşmak hoş da, böyle bir sabah da bir o kadar anlamsız ve sıkıcı."

"Bu coşkunu biraz olsun bastırmaya çalışmalısın Tuppence. Ayrıca unutma ki eğer Bay Brown gerçekten denildiği gibi biriyse, henüz ölüm fermanımızı vermemiş olması bile mucize. Nasıl edebi bir ifade ettim ama öyle değil mi?"

"Aslında sen benden çok daha kendimi beğenmişsin Tommy ama bir farkla. Neyse! Gerçekten de Bay Brown'ın henüz intikam ağlarını üzerimize örmemiş olması ilginç. (Gördüğün gibi ben de istediğimde çok edebi konuşabiliyorum.) Yolumuza engelsiz devam edebiliyoruz."

"Belki de bizi umursamaya değer bulmuyordur," dedi Tommy.

Tuppence bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Niye böyle diyorsun, Tommy. Çok kötüsün. Biz önemsenmeyecek insanlar mıyız?"

"Bağışla Tuppence. Kastettiğim aynen bir köstebek gibi karanlıkta ilerlediğimizdi, kim bilir belki de hain planlarımızdan habersizdir, ha ha ha."

Tuppence yerinden kalkarken onu taklit etti.

"Ha, ha, haaa!.."

South Audley, Park Lane'e bakan büyük bir binalar blokuydu. 20 numara binanın ikinci katındaydı.

Tommy deneyimin getirdiği bir konuşkanlıkla kapıyı açan ihtiyar bir kadına da aynı formülü uyguladı. Kadın hizmetçiden çok kâhyaya benziyordu.

"Hanımınızın ön ismi neydi?"

"Margaret."

Tommy heceleyerek yazdı.

"Hayır, g-u-e."

"Haaa, anladım, Marguerite. Fransız ismi gibi, anlıyorum. Sustu, sonra birden kayıtsız bir ifadeyle ekledi. "Bizdeki kayıtlarda Rita Vandemeyer diye görünüyor. Herhalde yanlış yazılmış olmalı."

"Kendisine Rita diye hitap edilmesini istiyor ama gerçek ismi Marguerite."

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar. İyi sabahlar."

Heyecanını bastırmayı zorlukla başaran Tommy uçarcasına merdivenlere koştu. Tuppence onu hemen merdivenin başında bekliyordu.

"Duydun mu?"

"Evet Tommy. Çok şükür!"

Tommy sevgiyle genç kızın koluna girdi.

"Anlıyorum seni, koca kız. Çünkü ben de aynı şeyleri hissediyorum."

El eleydiler. Tam apartmanın kapısına geldikleri sırada yukarıda ayak seslerine karışan konuşma sesleri işittiler.

Tuppence, Tommy'yi hemen kolundan çekip asansörün yanındaki karanlık bir boşluğa soktu, kendi de yanına sindi.

Çok şaşıran Tommy, "Ne oluyor..." diye sormak istediyse de Tuppence onu susturdu.

"Hişşt!..."

O sırada iki adam merdivenlerden inip apartman girişinden dışarı çıktılar.

"Çabuk, onları izle Tommy. Ben cesaret edemem, çünkü beni hemen tanır. Diğer adamın kim olduğunu bilmiyorum ama iriyarı olan Whittington."

7. BÖLÜM

Soho'daki Ev

Whittington'la yanındaki adam bir hayli hızlı yürüyorlardı. Tommy hemen takibe geçti ve neyse ki onların köşeyi döndükleri anı görebildi. Tommy güçlü ve uzun adımlarıyla çok geçmeden aralarındaki mesafeyi kapadı, hatta köşeyi döndüğünde onlara bir hayli yaklaşmıştı bile. Ancak günün o saatinde Mayfair'in dar sokakları bir hayli tenhaydı. Dolayısıyla onları gözden kaçırmayacak makul bir uzaklıktan takip etmenin daha akıllıca olduğuna karar verdi. Bu spor onun için yeni bir şeydi. Romanlarda böyle şeyler okumuştu ama şimdiye kadar hiç kimseyi izlememişti. Bu işin acemisiydi ve gerçek yaşamda "izleme işinin" pek çok zorlukları olduğunu anlaması uzun sürmedi. Örneğin birden adamlar bir taksiye atlarlarsa? Kitaplarda kahraman hemen bir başka taksiye atlar, şoförü bir şekilde pohpohlar ve izlemeyi sürdürürdü. Gerçekte ise ikinci bir taksi bulma şansı yok denecek kadar azdı. Tommy bunu rahatça öngörebiliyordu. Bu durumda ister istemez tabana kuvvet koşması gerekecekti. Genç bir adamın sokaklarda koşturması çevredekiler üzerinde nasıl bir izlenim bırakırdı acaba? Anacaddelerde onun otobüse yetişmek için koştuğu düşünülebilirdi. Ama Mayfair gibi aristokrat

bir çevrenin dar sokaklarında polisin koşan bir genç adam gördüğü anda açıklama istemek için onu durduracağı kesindi.

Tam Tommy bu derin düşüncelere dalmışken bir taksi yolun köşesinden onlara doğru döndü. Tommy soluğunu tuttu. Acaba adamlar taksiye binecekler miydi?

Neyse ki adamlar taksiye binmemişlerdi, Tomy bunu görerek rahatladı. Yol zikzaklar çizerek Oxford Caddesi'ne kadar uzanıyordu. Adamlar hızlarını kesmeden caddeye çıktılar ve doğu yönünde ilerlemeye başladılar. Tommy de adımlarını hızlandırdı, yavaş yavaş aralarındaki mesafeyi azaltıyordu. Kalabalık kaldırımda onların dikkatini çekme olasılığı bir hayli azdı, dolayısıyla onlara iyice yaklaştı. Konuştuklarından hiç değilse birkaç sözcüğü duymaya çalıştı. Ancak bu umudu boşa çıktı, adamlar çok kısık sesle konuşuyorlardı, ayrıca trafik gürültüsü de Tommy'nin onları duymasına engel oluyordu.

Adamlar Bond Caddesi'ndeki metro istasyonundan hemen önce yolun karşı tarafına geçtiler. Tommy de onların hemen peşinden aynı şeyi yaptı. Adamlar büyük Lyon Lokantası'na girdiler, tabii Tommy de. Adamlar birinci kata çıkıp pencerenin önündeki küçük bir masaya oturdular. Geç bir vakitti, masalar boşalmıştı. Tommy de tam yanlarındaki masaya oturdu. Tanınma riskini ortadan kaldırmak için Whittington'ın arkasını görecek şekilde oturuyor ancak diğer adamı tam cepheden görüyordu. Adamı dikkatle inceledi. İnce, zayıf bir adamdı, sevimsiz, çirkin bir yüzü vardı. Tommy onun Polonyalı ya da Rus olduğunu düşündü. Elli yaşlarında olmalıydı. Konuşurken omuzlarını hafifçe öne doğru eğmişti. Hain ve endişeli bakışlarla sürekli etrafı süzüyordu.

Öğlen yemeğini yemiş olmasına rağmen Tommy kızartılmış peynirli kanepe ile kahve ısmarladı. Whittington ise gerek kendisi gerekse arkadaşı için zengin bir yemek menüsü ısmarladıktan sonra

garsonun masadan uzaklaşmasıyla birlikte sandalyesini arkadaşınınkine yaklaştırarak kısık bir sesle konuşmaya başladı. Diğer adam da ona doğru yaklaştı. Tommy hemen kulak kesildi ama ancak zaman zaman birkaç kelime yakalayabiliyordu. İrkıyım adamın arkadaşını yönlendirdiği ve ona emirler verdiği anlaşılıyordu. Diğeriyse zaman zaman bunlara karşı çıkıyordu. Whittington diğer adama Boris diye hitap ediyordu.

Tommy birçok kez "İrlanda" ve "propaganda" kelimelerini duydu ama Jane Finn'in adı bile geçmedi. Sonra salondaki gürültülerin arasındaki bir anlık sessizlikte bir cümlenin tamamını algıladı, çünkü Whittington sesini yükseltmişti.

"Ah, sen Flossie'yi tanımıyorsun. O bir efsanedir. Bir rahip bile onun gerçek annesi olduğuna yemin edebilir. Sesleri tanımakta asla yanılmaz, bu onun yaradılışında var."

Tommy Boris'in cevabını duyamadı. Ama Whittington'ın yanıtını kısmen de olsa duydu.

"Tabii, yalnızca acil durumda..."

Sonra yine bağlantı koptu. Ama birden kelimeler yeniden anlam kazanmaya başladı, bu adamların seslerini yeniden yükseltmelerinden kaynaklanıyor olabileceği gibi Tommy'nin kulaklarının seslere uyum sağlamış olmasından da kaynaklanıyor olabilirdi. Gerçek olan duyduğu iki kelimenin onu heyecandan iliklerine kadar titrettiğiydi. Bu kelimeler "Bay Brown"dı ve Boris tarafından söylenmişti.

Whittington arkadaşına itiraz ediyor ama bir yandan da kıs kıs gülüyordu.

"Neden olmasın dostum," dedi Boris. "Bu çok saygın ve yaygın bir isim. Zaten bu ismi seçmiş olmasının nedeni de bu değil mi? Ah, onunla karşılaşmayı öyle istiyorum ki Bay Brown."

Whittington sert ve soğuk bir ses tonuyla yanıt verdi.

"Kim bilebilir ki? Belki de ona rastlamışsındır?"

Diğeri dudak büktü.

"Hıh! Çocukça konuşmayın. Polis mi kandırıyorsunuz? Biliyor musunuz, bazen kendi kendime ne diyorum? O, yönetim çevresinin uydurduğu bir masal kahramanı, sırf bizi korkutmak için."

"Ama olmayabilir de."

"Acaba... yoksa gerçekten küçük bir azınlık dışında kimsenin tanımadığı, sürekli bizim aramızda, bizimle birlikte olan biri mi? Eğer öyleyse sırrını çok iyi saklıyor. Evet, aslında fikir çok iyi. Kendisini tanımıyoruz, bu gidişle asla tanımayacağız da. Birbirimize bakıyor... 'içimizden biri Bay Brown' diyoruz. Ama kim? Emrediyor ama hizmet de ediyor. Aramızda, içimizde yaşıyor. Ama hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyor..."

Aksanından Rus olduğu anlaşılan adam birden kendini bu düşüncelerden uzaklaştırarak silkindi. Saatine baktı.

Whittington, "Evet," dedi. "Artık gitmeliyiz."

Garsonu çağırıp hesabı istedi. Tommy de aynı şeyi yaptı. Birkaç dakika sonra adamların arkasından merdivenlerden iniyordu.

Whittington dışarıya çıkar çıkmaz arkadaşıyla birlikte bir taksiye bindi ve Waterloo İstasyonu'na gitmek istediklerini söyledi.

Taksinin çok bol olduğu bir noktadaydılar. Daha birinci taksi hareket etmeden ikinci bir taksi Tommy'nin önünde durdu. Genç adam arabaya binerek şoförden öndeki taksiyi izlemesini istedi.

"Sakın o taksiyi gözden kaçırmayın."

Yaşlı şoför bu istekle pek ilgilenmedi ama söyleneni yaptı. Işığını söndürdü ve yola çıktı. Yolculuk sorunsuz geçti. İstasyona Whittington'ın taksisinin hemen ardından ulaştılar. Tommy bilet gişesinde Whittington'ın hemen arkasındaydı. Whittington, Bournemouth'a birinci mevkiiden bilet aldı. Tommy de aynı şeyi yaptı.

Tam gişeden ayrılırken Boris saatine bakıp Whittington'a, "Daha zamanınız var," dedi. "Erken geldiniz. Tren yarım saat sonra."

Boris'in bu sözleri Tommy'yi düşünmeye sevk etti. Bu onun Londra'da kalacağı, Whittington'ın yalnız seyahat edeceği anlamına geliyordu. Şimdi ne yapacaktı? Önünde iki seçenek vardı. İkisini birden izleyemeyeceği kesindi, bir seçim yapmalıydı. Aynen Boris gibi saatine sonra da trenlerin kalkış saatlerini gösteren panoya baktı. Bournemouth treni 3.30'da hareket edecekti. Saat üçü on geçiyordu. İki adam platformdaki kitapçının önünde geziniyorlardı. Tommy kuşkulu gözlerle adamları süzdükten sonra doğruca en yakındaki telefon kulübesine gitti. Tuppence'a ulaşması gerekiyordu. Ama onu nerede bulacağını bilmiyordu. Büyük olasılıkla South Audley çevresinde bir yerdeydi. Bu durumda çaresiz üçüncü ortaklarına haber verecekti. Ritz Oteli'ni arayıp Julius Hersheimmer ile görüşmek istediğini bildirdi. Keşke o genç Amerikalı odasında olsaydı! Telefon çalıyordu. Bir tıkırtı duyuldu. Ardından Amerikan aksanlı bir ses duyuldu.

"Aloo!"

"Hersheimmer, sizsiniz değil mi? Benim, Beresford. Waterloo'dayım. Whittington'la yanındaki bir adamı buraya kadar izledim. Şu anda açıklama yapacak kadar zamanım =yok. Whittington 3.30 treniyle Bournemouth'a gidiyor. Hemen gelebilir misiniz?"

"Hemen."

Telefon kapandı. Tommy rahat bir soluk alarak ahizeyi yerine astı. Amerikalı'ya güveni tamdı, tam zamanında geleceğinden emindi.

Whittington'la Boris hâlâ bıraktığı yerdeydiler. Boris'in arkadaşını yolcu etmeden istasyondan ayrılmayacağı anlaşılıyordu. Bu iyiydi. Tommy cebini yokladı. Onlara yapacakları harcamalar konusunda açık çek verilmişti ama hâlâ cebinde yüksek miktarda para

ile dolaşmaya alışamamıştı. Dolayısıyla da Bourmemouth'a birinci mevki bilet aldıktan sonra cebinde yalnızca birkaç şilin kalmıştı. Julius'un zamanında geleceğini ummaktan başka çaresi yoktu.

Bu arada zaman ilerliyordu: 3.15, 3.20, 3,25, 3.27. Ya Julius zamanında yetişemezse... 3.29. Vagon kapıları kapanmaya başlamıştı. Tommy giderek umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Tam o anda omzuna bir el dokundu.

"Geldim dostum! Şu İngiltere'nin trafiği yok mu, insanı çıldırtıyor. Haydi, bana şu madrabazları göster."

Tommy belli etmeden çenesiyle işaret ederek, "Şu trene binen iriyarı esmer adam Whittington, diğeri de onun konuştuğu yabancı."

"Tamamdır. Benim kuş hangisi?"

Tommy buna yanıt vermeden başka konuya geçti.

"Yanında para var mı?"

Julius başını salladı. Tommy'nin umudu kırıldı.

Amerikalı, "Üzerimde şu an için yalnızca üç yüz, dört yüz dolar kadar var."

Tommy'nin umutsuzluğu sevince döndü. Rahatlamıştı.

"Ah, siz milyonerler! Bizimle aynı dili konuşmuyorsunuz. Haydi, trene atla. İşte biletin. Whittington senin adamın."

Julius surat asarak söylendi.

"Benimki Whittington, öyle mi?" Tren tam hareket ederken vagona atladı. "Haydi, hoşça kal. Görüşürüz Tommy."

Tren hızlandı, istasyondan çıktı. Tommy derin bir soluk aldı. Boris denilen adam istasyonda ona doğru geliyordu. Tommy onun geçmesi için fırsat tanıdıktan sonra yeniden peşine düştü.

Boris, Waterloo'dan metroya binerek Picadilly Meydanı'na indi. Sonra Shaftesbury Bulvarı'na kadar yürüyüp Soho'nun dar ve karmaşık sokaklarında yoluna devam etti. Tommy de uygun bir uzaklıktan onu izledi.

Yürüye yürüye küçük, ıssız bir meydana ulaştılar. Buradaki evlerin pislikleriyle, köhnelikleriyle uğursuz bir havaları vardı. Boris etrafına bakındı, Tommy hemen en yakındaki kapı eşiğine sığındı. Ortalıkta kimseler yoktu. Meydan çıkmaz bir sokağın sonundaydı, dolayısıyla trafik de yoktu. Diğer adamın kuşkulu gözlerle etrafına bakınması Tommy'nin merakını uyandırmıştı. Tommy saklandığı yerden onun hareketlerini izliyordu. Adam tekinsiz görünen bir evin kapısına yaklaştı, merdivenleri çıktı ve tuhaf bir ritimle kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı, Boris kapıyı açan adama kısaca bir şeyler söyledikten sonra içeriye girdi. Kapı yeniden kapandı.

Tommy'nin aklı karışmıştı. Ne yapacağını bilemiyordu. Sağduyulu biri hiç kuşkusuz böyle bir durumda orada kalıp, sabırla adamın dışarı çıkmasını beklerdi. Onun yaptığıysa kesinlikle akla uygun değildi ama zaten Tommy'nin en karakteristik özelliği de bu değil miydi – farklı olmak. Kendi ifadesiyle birden kafasında bir şimşek çakmıştı. Bir an bile düşünmeden yerinden fırladı, merdivenlerden çıktı ve anımsayabildiği kadarıyla daha önce duyduğu ritimde kapıyı çaldı.

Kapı yine hemen açıldı. Kapının eşiğinde saçları dibinden tıraş edilmiş, hain yüzlü bir adam belirdi.

Adam, "Evet? Ne istiyorsunuz?" diye homurdandı.

Tommy o anda yaptığının çılgınlık olduğunu anladı ama artık bu yolun geri dönüşü yoktu. Aklına gelen ilk sözcüğü söyledi.

"Bay Brown."

Onun şaşkın bakışları arasında adam kenara çekildi. "Yukarıda," diyen adam parmağıyla omzunun üstünden yukarıyı işaret etti. "Soldan ikinci kapı."

8. BÖLÜM

Tommy'nin Macerası

Tommy her ne kadar adamın bu davranışı karşısında çok şaşırmış olsa da bir an bile duraksamadı. Eğer gözü peklik ve cesaret bu noktaya gelmesini sağladıysa bundan sonrasında da başarılı olabilirdi. Hemen sessizce içeri girdi ve gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktı. Evin içindeki her şey tanımlanamayacak kadar pis ve dağınıktı. Pislikten deseni bile görülemeyen duvar kâğıtları parça parça duvarlardan sarkıyordu. Bütün köşeler örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Tommy yavaşça ilerledi. Merdivenin dönemecine geldiği sırada aşağıdaki adamın arka taraftaki odalardan birine girdiğini duydu. Şimdilik ondan kuşkulanmadıkları anlaşılıyordu. Buraya gelip Bay Brown'ın ismini vermek bu eve girmek için doğal ve mantıklı bir işleme benziyordu.

Merdiven sahanlığında Tommy ne yapacağını bir kez daha düşünmek için durdu. Tam karşısında uzun ince bir koridor vardı. Koridorun iki yanındaki kapılardan solda ona en yakın olanın arkasından alçak tonda konuşma sesleri duyuluyordu. Bu ona gir-

mesi söylenen kapıydı. Ancak asıl ilgisini çeken tam sağında yırtık bir kadife perdeyle yarı yarıya örtülmüş bir yerdi. Burası koridorun solundaki kapının tam karşısındaydı, buradan hem odaya girip çıkanlar hem de merdivenler gözetlenebiliyordu. Burası bir hatta gereğinde iki kişinin saklanabileceği altmışa doksan boyutlarında bir yerdi. Tommy'yi kuvvetle kendine çekiyordu. Olayları yeniden kendine özgü sakin ve mantıklı bir şekilde düşündü. Sonunda "Bay Brown"ın belirli bir kişiyi ifade etmediğine, bunun çetenin aralarında kullandıkları bir parola olması gerektiğine karar verdi. Şansı yardım etmiş, içeriye girmeyi başarmıştı. Şimdi de zaman kaybetmeden bir sonraki adımı atmalıydı.

Doğrudan soldaki kapıyı açıp içeri girse? Eve girebilmiş olması oraya girmesi için de yeterli miydi? Kim bilir belki de bir parola daha isterlerdi ya da bir şekilde kimliğini kanıtlamasını. Kapıdaki adam örgütün tüm üyelerini tanımıyor olabilirdi, peki ya yukarıdakiler? Onlar için durum çok farklı olabilirdi. Şimdiye dek şansı yaver gitmişti ama sonuna kadar aynı şeyin olacağını beklemek yanlıştı. Odaya girmek çok büyük bir riskti. Bu durumu sonsuza kadar sürdürmesi beklenemezdi. Er ya da geç kendini ele vermesi kaçınılmazdı. Böyle bir durumda bu çılgınca cesaretin karşılığını yaşamıyla ödemesi bile söz konusu olabilirdi. Boşuna kendini tehlikeye atmasının anlamı yoktu.

O sırada aşağıda kapının aynı parolayla çalındığını duyunca artık orada durmasının doğru olmadığını anlayarak hemen perdenin arkasına geçti. Kendini iyice içeri çektikten sonra perdeyi de vücudunu tamamen gizleyecek şekilde çekip kapattı. Perdede çok sayıda delik ve yırtık vardı. İstediği gibi dışarıyı görebiliyordu. Oradan olacakları izleyecek, kendisinin uygun gördüğü bir zamanda yeni gelenin davranışlarına bakarak hamlesini belirleyecekti.

Merdivenden çıkan adam yumuşak ayakkabılar giymişti. Sessiz ve sinsi bir yürüyüşü vardı. Tommy'ye tamamen yabancıydı. Pisliğin teki olduğu, toplumun en alt kademelerinden geldiği belliydi. Sarkık kaşları, cani yüzü ve bir bütün olarak vahşi görünümüyle Scotland Yard'ın listesinde olduğu kesindi.

Adam soluya soluya Tommy'nin önünden geçti. Karşı kapıda durup aynı işaretle kapıya vurdu. İçeriden kaba bir ses bir şeyler söyledi, adam kapıyı açıp içeriye girdi. Tommy bu arada kısa bir süreliğine de olsa açılan kapıdan içeriyi gördü. İçeride çevresinde dört ya da beş kişinin oturduğu uzun bir masa vardı. Masa odanın büyükçe bir kısmını kaplıyordu. Ancak onun asıl dikkatini çeken masanın başında oturan uzun boylu, saçları kısa ve küt kesimli, sivri sakallı adam oldu. Adam masanın başına oturmuştu, önünde birtakım kâğıtlar duruyordu. Kapının açılmasıyla birlikte başını kaldırarak, yeni geleni dikkatle inceledi ve sordu.

"Numaranız yoldaş?"

"On dört, şef," diye yanıtladı yeni gelen bu soruyu boğuk bir sesle.

"Doğru."

Kapı yeniden kapandı.

Tommy kendi kendine mırıldandı. "Eğer bu adam Macar değilse, ben de Hollandalıyım. İçeri girişin de belirli bir seremonisi var. İyi ki doğrudan içeri girmedim. Büyük şans! Yanlış bir şey söyler, yakayı ele verirdim. Tabii bedelini de ödetirlerdi. Yok, yok, burası tam bana göre. Hah, kapı yine çalındı."

Bu kez gelen öncekinden tamamen farklı bir tipti. Tommy onun İrlandalı olduğuna yemin edebilirdi. Bay Brown'ın örgütünün çok geniş kapsamlı bir topluluk olduğu anlaşılıyordu. Sıradan bir cani, solgun bir Rus, soylu bir İrlandalı centilmen, merasimi yöneten

otoriter bir Alman. Gerçek anlamda tuhaf ve tekinsiz bir örgüt. Bu karmaşık suç zincirinin halkalarını elinde tutan adam acaba nasıl biriydi?

Prosedür her defasında aynıydı. Şifreli kapı çalış, numara talebi ve yanıt: doğru.

Daha sonra aşağıdaki kapı iki kez daha aynı şekilde çalındı. Birinci gelen Tommy'ye tamamen yabancıydı. Tommy onun tipik bir burjuva olduğunu düşündü. Sessiz, zeki görünümlü, şık ancak eski bir takım elbise giymiş tipik bir memur. İkinci adam ise tam anlamıyla bir işçiydi ve yüzü Tommy'ye hiç de yabancı değildi.

Üç dakika kadar sonra ise tavrından yönetici olduğu anlaşılan, soylu, şık giyimli, sinekkaydı traşlı bir adam geldi. Bu yüz de Tommy'ye yabancı değildi ama o an onun kim olduğunu çıkaramadı.

Bu son adamın gelişinden sonra uzun bir sessizlik oldu. Tam Tommy toplantıya geleceklerin tamamlanmış olduğu düşüncesiyle saklandığı yerden çıkmak üzereydi ki biri daha geldi. Bu son gelen merdiveni o derece yavaş çıkmıştı ki Tommy kapının çalındığını duymasa yakalanması işten bile değildi.

Gelen zayıf, kısa boylu, soluk yüzlü, kadınsı tavırlı bir adamdı. Çıkık elmacıkkemikleri Slav kökenli olduğunu gösteriyordu, bunun dışında milliyetini ele verecek hiçbir özelliği yoktu. Adam tam Tommy'nin önünden geçerken ağır ağır başını çevirip yırtık perdeye baktı. Keskin parlak gözleriyle sanki perdenin arkasını görüyor gibiydi. Tommy adamın kendisinin orada gizlendiğini bilmediğinden emin olduğu halde bu bakışların etkisiyle ürperdi. Genç İngiliz erkeklerin birçoğundan daha hayalperest olduğu söylenemezdi ama adamın olağandışı bir potansiyel enerjisi olduğu düşüncesinden de kendini kurtaramıyordu. Bu yaratık ona hain bir yılanı anımsatıyordu.

Bir dakika sonra hislerinde yanılmadığını anladı. Yeni gelen adam da diğerleri gibi kapıya vurdu ve içeri girdi. Ancak karşılanışı çok farklıydı. Sakallı adam da diğerleri de ayağa fırladılar. Alman ilerledi ve adamın elini sıktı. El sıkarken bir yandan da hazır ola geçmiş gibi ayak topuklarını birbirine vurdu.

"Bizi onurlandırdınız," dedi. "Gerçek anlamda çok büyük mutluluk duyduk. Gelmenizin mümkün olamayacağından korkuyordum."

Diğer adam kısık, imalı bir sesle yanıt verdi.

"Zorluklar vardı. Korkarım bir dahaki sefere gelme olanağım olamayacak. Fakat bu toplantı benim için çok önemliydi – prensip meselesi. Bay Brown olmadan hiçbir şey yapamam. Kendisi burada mı?"

Alman'ın sesi belirgin şekilde titredi, duraksadı ve neden sonra yanıt verdi.

"Bir mesaj aldık. Burada şahsen bulunmasının olanaksız olduğunu belirtiyor." Sözlerine devam etmedi. Tuhaf, imalı bir gülümsemeyle etrafına baktı.

Diğer adamın yüzünde de hafif bir gülümseme belirdi. Etrafındaki huzursuz yüzlere anlamlı anlamlı baktı.

"Ah, evet. Anlıyorum. Onun yöntemlerini bilirim. Karanlıkta çalışır, kimseye güvenmez. Ancak yine de şu an bile aramızda olması mümkün..." Yeniden etrafındaki yüzlere baktı. Guruba yeni bir korku dalgası egemen oldu. Herkes hemen yanındakinden kuşku duymaya başlamıştı.

Rus çenesini sıvazladı.

"Diyelim ki öyle. Haydi devam edelim."

Alman kendini toparlamış gibiydi. Masanın başında oturduğu yeri işaret etti. Rus itiraz etti ama diğerleri ısrar ettiler.

"Orası 1 numaranın oturması gereken yer. On dört numara lütfen kapıyı kapasın."

Tommy bir kez daha kapıların gerisinde kaldı. Bu arada içeriden gelen sesler de anlaşılmaz bir mırıltı halini almıştı. Tommy sabırsızlanıyordu. Kulak misafiri olduğu konuşmalar merakını uyandırmıştı. Ne yapıp edip daha fazlasını duyması gerektiğini hissediyordu.

Aşağıdan hiçbir ses duyulmuyordu. Bu durumda aşağıda kapıyı açanın yukarı çıkma olasılığı pek yokmuş gibi görünüyordu. Dikkatle bir iki dakika kadar etrafa kulak kesildikten sonra başını perdeden dışarı çıkardı. Koridor boştu. Tommy eğilip ayakkabılarını çıkardı ve perdenin arkasında bıraktı. Ayakkabısız perdenin arkasından çıkıp kulağını kapıya dayadı. Şimdi biraz daha fazla mırıltı duyabiliyordu ama ancak içeridekilerden biri sesini yükseltirse birkaç kelime anlayabiliyordu. Bu da merakını daha da artırıyordu tabii.

Bir an kapının koluna baktı. Acaba odadakilerin dikkatini çekmeyecek şekilde özenle ve sessizce kolu aşağı bastırıp kapıyı hafifçe aralayabilir miydi? Büyük dikkatle bunun yapılabileceğine karar verdi. Usulca o tarafa kaydı. Elini kapının koluna götürdü, soluğunu tuttu. Hafifçe bastırdı, sonra bir daha bir daha... kapı sanki hiç açılmayacakmış gibiydi. Sonunda kol tamamen aşağı indi.

Tommy yine bir ya da iki dakika durup bekledi. Sonra kapıyı yavaşça içeri doğru itmeye başladı. Kapı kıpırdamadı bile. Tommy sinirlenmişti. Eğer biraz daha güç kullanırsa kapı gıcırdayabilirdi. Seslerin yükselmesini bekledi ve bir kez daha denedi. Yine bir şey olmadı. Baskıyı artırdı. Lanet şey, yoksa takılmış mıydı? Sonunda çaresizlikten tüm gücüyle kapıya yüklendi. Ter içinde kalmıştı. Ancak kapı yine kımıldamadı bile. Tommy o anda geç de olsa anladı, kapı içeriden kilitlenmişti ya da sürgülenmişti.

Bir iki dakika için öfkesi her şeyin önüne geçti.

"Lanet olsun! Bu ne hınzırlık."

Sonra öfkesi yatıştı, karşı karşıya olduğu durumla yüzleşmeye karar verdi. Yapması gereken ilk iş hiç kuşkusuz kapının kolunu eski pozisyonuna getirmekti. Eğer olduğu şekilde bırakırsa, içerideki adamlar bunu fark edeceklerdi. Yine aynı taktikle tüm yaptıklarının bu kez tam tersini uyguladı. Her şey yolunda gitti. Genç adam rahat bir soluk alarak ayağa kalktı. Ancak Tommy yenilgiyi kabul edecek bir insan değildi. Belki o an için oyunu kaybetmişti, şah mat olmuştu ama kesinlikle savaşı bırakacak değildi. Hâlâ kilitli kapının gerisinde neler olduğunu öğrenmeye kararlıydı. Bu planı başarısızlıkla sonuçlanmıştı, öyleyse bir diğer planı uygulamaya geçirmeliydi.

Etrafına bakındı. Koridorda biraz ötede, solda ikinci bir kapı daha vardı. Yavaşça o kapıya doğru süzüldü. Bir iki dakika kadar içeriyi dinledikten sonra kapının tokmağını çevirdi. Bu kez başarılı oldu ve içeri girdi.

Girdiği oda, yatak odası olarak döşenmişti. Evdeki diğer her şey gibi buradaki eşyalar da eski püsküydü. Toza ve pisliğe gelince, burada da bol miktarda vardı.

Ancak Tommy'nin asıl ilgisini çeken pencerenin hemen yanındaki iki odayı birbirine bağlayan ara kapıydı. Hep böyle bir şey bulmayı ummuştu. Koridora açılan kapıyı sessizce kapadıktan sonra diğer kapının yanına gitti ve özenle yokladı. Kapı içeriden sürgüyle kapatılmıştı. Sürgü iyice paslanmıştı ve çok uzun zamandır kullanılmadığı anlaşılıyordu. Mümkün olduğunca ses çıkarmadan sürgüyü ileri geri kımıldatmaya çalıştı ve sonunda geriye doğru çekmeyi başardı. Ardından kapı koluna daha önce diğer kapının kolunda yaptıklarını uyguladı ama bu kez başarılı oldu. Kapı aralandı –bir çıtırtı, ufacık bir ara– ancak bu kadarı bile Tommy'nin neler olup bittiğini

duyması için yeterliydi. Kapı içten kadife bir perdeyle örtülmüştü. Bu Tommy'nin içeriyi görmesini engelliyordu ama sesleri net olarak duyabiliyordu.

İrlanda Ulusal Partisi'nden olduğunu düşündüğü İrlandalı konuşuyordu.

"Her şey yolunda. Ancak daha çok paraya gerek var. Para olmazsa sonuç alınamaz."

Yanıt Tommy'nin Boris olduğunu düşündüğü birinden geldi.

"Sonuç alınacağını garanti edebiliyor musunuz?"

"Bugünden itibaren bir ay sonra –sizin isteğinize göre daha geç ya da erken de olabilir– İrlanda'yı saracak terör dalgasının Büyük Britanya İmparatorluğu'nu temelinden sarsacağını garanti ederim."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından 1 Numara'nın yumuşak ama tiz aksanı duyuldu.

"Güzel, istediğiniz parayı alacaksınız. Boris, bu işle siz ilgilenin?"

Boris sordu. "Yine İrlandalı Amerikalılar ve Bay Potter aracılığıyla mı?"

"Bence en doğrusu bu olacak," dedi Amerikan aksanlı bir başka ses. "Bu arada belirtmeliyim ki işler giderek zorlaşıyor. Zaten pek sempati duyulmuyordu ama İrlandalıları –Amerika'nın katkısı olmadan– kendi işlerini kendilerinin halletmesine izin verme eğilimi giderek güç kazanıyor."

Tommy, Boris'in yanıt verirken omuzlarını silktiğini hissedebiliyordu. "Hiç önemi yok, zaten para da burada, sözde Amerika'dan gelecek."

İrlandalı, "Asıl zorluk cephanenin tedariki," dedi. "Para sorun değil, tabii buradaki arkadaşlarımız sayesinde."

Başka bir ses –Tommy bunun zayıf, yönetici görünümlü adama ait olduğunu düşündü– duyuldu.

"Düşünüyorum da, eğer Belfast'tekiler seni duyabilselerdi kim bilir neler düşünürlerdi?"

"Öyleyse anlaştık," dedi tiz ses. "Her şey ayarlandı. Bu arada bir İngiliz gazetesine istediğimiz haberleri yayımlaması için para desteği verme konusu ne oldu? Detayları başarıyla ayarlayabildiniz mi Boris?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum."

"Güzel. Gerek olursa Moskova'dan da resmi bir tekzip isteriz."

Kısa bir sessizlik oldu ve neden sonra Alman'ın sesi duyuldu.

"Bay Brown'dan çeşitli alanlardan gelen raporların özetlerini sizlere sunmak konusunda emir aldım. Madenciler konusunda tam başarı sağlandı. Demir yolu işçileri konusunda tedbirli olmamız gerekiyor. Metal İşçileri Sendikası'yla sorun çıkabilir."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Yalnızca masa başındakilerin karıştırdığı kâğıtların hışırtısı ve zaman zaman Alman'ın kısa açıklamaları duyuldu. Daha sonra Tommy birinin parmaklarıyla hafifçe masayı tıkırdattığını duydu.

"Peki, tarih arkadaşlar?" dedi Bir Numara.

"Ayın 29'u."

Rus bu konuda tereddüt ediyordu, bunu belirtti de.

"Çok erken değil mi?"

"Evet, biliyorum ama işçi liderleri tarafından böyle olması uygun görüldü. Bu konuda onlara fazla karışmak istemeyiz. Bunun kendi eylemleri olduğunu düşünmeleri çok önemli."

Rus alaycı bir havada hafifçe güldü.

"Evet, evet, bu doğru. Onları kendi amaçlarımız çerçevesinde kullandığımızın, onları yönlendirdiğimizin farkında olmamaları ge-

rekir. Onlar dürüst insanlar, bizim için çok değerli olmalarının nedeni de bu. Çok ilginç ama bu inançlı, dürüst insanlar olmadan devrim yapmak olanaksız. Çoğunluğun görüşü esastır." Sustu ve sonra bu ifadesi hoşuna gitmişçesine yineledi. "Her devrimin kendi dürüst insanları vardır. Ve devrim sonrası ilk bunlar yok olurlar." Sesinde sinsi bir tını vardı.

Alman ekledi. "Clymes yok edilmeli. Son derece ileri görüşlü bir insan ve bu bizim açımızdan tehlikeli. On Dört Numara bunu halletsin."

Mırıldanmalar, homurdanmalar duyuldu.

"Emredersiniz, şef," diyen On Dört Numara bir iki dakikalık sessizliğin ardından ekledi. "Ya yakalanırsam?"

Bir Numara kısık bir sesle yanıtladı.

"Yasal anlamda kendini savunabilecek donanıma sahip olacaksın. Ancak her olasılığa karşın takman için üzerinde polisçe tanınan bir hırsızın parmak izleri bulunan bir eldiven de ayarlandı. Korkacağın pek bir şey yok."

"Korkmuyorum, şef. Amaç uğruna her şey feda olsun! Yollar kan gölüne dönecek diyorlar." Haince bir zevkle konuşuyordu. "Bazen bunu düşlüyorum. İnciler, elmaslar bu kan deryasında yuvarlanacak ve isteyen alacak."

Tommy bir sandalyenin çekildiğini duydu. Bir Numara yeniden söz aldı.

"Böylece her şey kararlaştırıldı. Başarıdan emin olabilir miyiz?"

Alman bir an duraksadıktan sonra cevap verdi.

"Sanırım öyle."

Bir Numara bir tehlike hissetmiş gibi hızla ona döndü.

"Ne oldu? Bir terslik mi var?"

"Hayır. Ama..."

"Ama ne?"

"İşçi liderleri. Dediğiniz gibi onlar olmazsa hiçbir şey yapamayız. Eğer ayın 29'unda genel greve gitmezlerse..."

"Neden gitmesinler?"

"Sizin de söylediğiniz gibi onlar dürüst insanlar. Her şeye rağmen onların gözünde hükümete karşı güvensizlik yarattık, hükümetin gözden düşmesini sağladık. Ancak ben onların bunda bir bityeniği aramadıklarından, gerçekten inandıklarından emin olamıyorum."

"Yani..."

"Biliyorum. Hükümettekilerin yetkilerini kötüye kullandıklarını biliyorum. Ama halk hükümetten yana. Karşı gelmezler."

Rus yeniden parmaklarıyla masayı tıkırdattı.

"Tekrar konumuza dönecek olursak yoldaş, öğrendiğime göre başarımızı garantileyecek bir belge var."

"Öyle. Eğer bu belge işçi liderlerinin önüne konulabilirse hemen sonuç alınabilir. Medya sayesinde tüm İngiltere gerçeği öğrenecek ve kimse devrim konusunda bir an bile tereddüt etmeyecektir. Hükümet de bir daha bir araya gelemeyecek şekilde dağılacak."

"O halde başka ne istiyorsunuz?"

"Ah, o belgenin aslını," diyen Alman açıkça sordu. "O belge elinizde değil, bunu biliyorum. Ama nerede olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

"Peki, bilen var mı?"

"Belki bir kişi ama ondan da emin değiliz."

"Bu kişi kim?"

"Bir kız."

Tommy soluğunu tuttu.

"Bir kız mı?" Rus'un sesi karşısındakini küçümser bir şekilde yükseldi. "Ve siz onu konuşturmayı başaramadınız, öyle mi? Biz Rusya'da kızları çok kolay konuştururuz."

Alman gergin bir ses tonuyla, "Bu durum farklı," dedi.

"Nasıl farklı?" Rus kısa bir aranın ardından ekledi. "Kız nerede şimdi?"

"Kız mı?"

"Evet, kız?"

"Kız..."

Tommy daha fazlasını duyamadı. Kafasına inen bir darbeyle her şey karanlığa gömüldü.

9. BÖLÜM

Tuppence Hizmetçiliğe Başlıyor

Tommy iki adamın peşine düşerken Tuppence ona eşlik etmemekle doğru yaptığı konusunda kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu. Her ne kadar doğru davrandığını düşünse de olayların da onu haklı çıkaracağını umarak teselli buluyordu. O iki adamın ikinci kattan indiklerinde hiç kuşku yoktu. Zaten "Rita" sözcüğü de Genç Maceracılar'ın yeniden Jane Finn'in izini sürebilmelerini sağlamıştı.

Asıl sorun şimdi ne yapacağıydı? Tuppence durup beklemekten hoşlanmıyordu. Tommy gereğinden fazla meşguldü, o an için ona eşlik etmesi beklenemezdi. Tuppence bir şeylerin yarım kaldığını hissediyordu. Bunu tamamlamalıydı. Kararlılıkla Audley Mansiyonları'nın giriş holüne doğru yürüdü. Holde asansörün pirinç aksesuvarlarını parlatan ve bu arada kendi kendine ıslık çalan küçük asansörcü çocuktan başka kimse yoktu.

Asansörcü çocuk Tuppence'ın girmesiyle birlikte başını kaldırıp baktı. Tuppence'ın tavırlarındaki erkeksi ama bir yandan da çocuksu hava oldubitti erkek çocuklarla iyi anlaşmasını sağlıyordu.

Asansörcü çocukla da aralarında sempatik bir bağ kurulmuş gibiydi. Tuppence düşman kampındaki bir dostun asla küçümsenmemesi gerektiğini düşündü. Olabildiğince içten ve neşeli bir ses tonuyla seslendi.

"William, merhaba."

Asansörcü çocuk başını çevirerek gülümsedi ve ardından da düzeltti.

"Albert, bayan."

"Albert olsun," diyen Tuppence gizemli bakışlarla etrafı süzdü. Bu davranışıyla Albert'ın üzerinde etrafı küçümseyen özgüvenli biri izlenimi uyandırmayı amaçlıyordu. Genç oğlana doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz Albert?"

Albert işi bırakıp yanıt vermek için ağzını açtı, ama Tuppence buna fırsat tanımadı.

"Bak, bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Elini dramatik bir hareketle mantosunun cebine götürdü ve küçük mineli bir rozet çıkardı. Albert'ın bunun ne olduğunu bilme olasılığı pek yoktu, zaten Tuppence'ın beklentisi de buydu ve bu, planları açısından hayati önemdeydi. Söz konusu rozet savaşın ilk yıllarında başrahip tarafından yerel sivil savunma birliklerine dağıtılan bir rozetti. Tuppence'ın mantosunun cebinde olmasının tek nedeniyse bir ya da iki gün önce onun iğnesini kullanarak mantosuna çiçek takmış olmasıydı. Tuppence keskin gözlü ve atik bir insandı. Albert'ın cebinden sarkan ucuz dedektif dergisinin ucunu hemen fark etmişti.

Bu arada Albert'ın şaşkınlıktan büyüyen göz bebekleri Tuppence'ın planının işlediğini ve balığın ağa takılmasının yakın olduğunu gösteriyordu. Çocuk bilmediğini belirtir şekilde başını salladı.

Tuppence bu fırsatı kaçırmadı. "Amerikan Gizli Servisi detektif rozeti."

Albert şaşkına dönmüştü. Korkuyla karışık bir hayranlıkla mırıldandı.

"Tanrım!"

Tuppence onun anlayışını takdir etmiş gibi başını salladı. Sonra gizemli bir sesle fısıldadı.

"Kimin peşindeyim, biliyor musun?"

Albert'ın gözleri hâlâ koskocamandı. Soluk soluğa sordu.

"Burada yaşayan birinin mi?"

Tuppence başparmağıyla yukarıyı işaret etti.

"20 numaranın. Adının Vandemeyer olduğunu söyleyen o kadının. Vandemeyer'miş. Hah, hah, haa!"

Albert eliyle cebini işaret etti. "Dolandırıcı mı, yoksa hırsız mı?" diye sordu panikle.

"Dolandırıcı, diyelim. Amerika'da ona 'Hazır Rita' derler."

Albert farkında olmadan yineledi.

"Hazır Rita. Sanki filmlerdeki gibi."

Zaten öyleydi de. Tuppence sinemaya oldukça sık giderdi ve bu isim de aklına oradan gelmişti.

Albert ekledi. "Zaten Annie de hep onun kötü olduğunu söyleyip duruyordu."

Tuppence dalgın dalgın sordu. "Annie de kim?"

"Onun hizmetçisi. Daha doğrusu öyleydi, bugün işten ayrılıyor. Kovuldu. Annie bana hep, 'Bu sözüme kulak ver Albert,' derdi. 'Bahse girerim günün birinde bu kadının peşine polis takılacak.' Aynen böyle işte, tahmin etmişti bunu. Bu arada kadın çok güzel ve çekici."

Tuppence, "Çok güzel bir kadın olduğunu biliyoruz," dedi. "Ve bunu çok iyi kullanıyor, kendi amaçlarına uygun bir şekilde tabii. Bu arada Albert, kadının üzerinde hiç zümrüt gördün mü?"

"Zümrüt mü? Kastettiğiniz şu yeşil taşlar mı?"

Tuppence başıyla onayladı.

"Evet, onların peşindeyiz. Bu arada İhtiyar Rysdale ismini duydun mu hiç?"

Albert başını salladı.

Tuppence açıkladı. "Peter B. Rysdale. Petrol kralı."

"Bu isim bana yabancı gelmiyor."

"O muhteşem taşlar ona ait. Dünyanın en özel zümrüt koleksiyonundan. Değerleri bir milyon dolar civarında."

"Hıh!" Albert şaşkınlıkla yutkundu. "Her geçen dakika daha çok filme benziyor."

Tuppence gülümsedi. Kazandığı başarıdan mutluydu.

"Henüz kanıtlayamadık. Ama peşindeyiz. Ve..." Albert'a anlamlı anlamlı göz kırptı. "Bu kez çaldıklarıyla kaçma fırsatı bulamayacak."

Albert bu heyecanlı maceradan sonsuz bir mutluluk duyuyordu. Bu kez bir nara daha attı. Tuppence onu uyardı.

"Sakın, ha, bundan hiç kimseye tek bir kelime bile etme!" Sanırım aslında seni uyarmama bile gerek yok, biz Amerika'da zeki bir delikanlı görünce hemen anlarız. Sen de onlardansın."

"Bundan emin olabilirsiniz, ağzımdan tek bir tek kelime bile çıkmayacak, ağzım mühürlü. Bu arada sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Sizin adınıza onu izlemek filan."

Tuppence düşünür gibi yaptı, sonra başını salladı.

"Şu an için değil, ama seni aklımın bir köşesine yazacağım. İhtiyaç olunca... Bu arada şu Annie dediğin kız neden işten ayrılıyor!"

"Annie mi? Normal bir iş değiştirme, bu hep oluyor. Annie günümüzde hizmetçilerin çok değerli olduğunu ve kolay kolay bulunamadıklarını söylüyor. Bu yüzden onlara karşı dikkatli davranılması

gerekiyormuş. Dediğine göre kadın, onun yerine birini bulmakta çok zorlanacakmış."

Tuppence düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Acaba? Acaba öyle mi?"

Kafasında bir fikir dolaşıyordu. Bir iki dakika düşündükten sonra hafifçe Albert'ın omzuna vurdu.

"Bak Albert, aklıma bir fikir geldi. Sen ona benden bahsetsen, kuzinim ya da yakın bir arkadaşım desen, beni oraya işe aldırabilir misin?"

Albert kendinden emin bir havada karşılık verdi.

"Hizmetinizdeyim, siz isteyin yeter. Bu işi bana bırakın bayan, bir iki ufak taktikle her şeyi ayarlarım."

Tuppence memnuniyetle başını salladı.

"Tam zamanında karşına çıktığımı söylersin. İşi halledersen bana haber ver. Yarın on birde burada olurum."

"Sizi aramam gerekirse nerede bulurum?"

"Ritz Oteli'nde. Cowley diye sorarsın."

Albert ona imrenerek baktı. "Bu işler iyi para getiriyor olmalı... yani dedektiflik."

"İyi iştir, özellikle de arkanda Rysdale gibi hesapları ödeyecek biri olursa. Hiç üzülme yavrum. Eğer bu iş iyi giderse, senin de tabandan başlaman için bir şeyler yaparım."

Tuppence verdiği bu sözün ardından yeni ortağından ayrılarak hızlı adımlarla Audley Mansiyonları'ndan uzaklaştı. O sabahki çalışmalarından mutluydu. İşler iyi gidiyordu.

Ancak kaybedecek zamanı yoktu. Doğruca Ritz'e gitti ve Bay Carter'a birkaç kısa cümleyle olup biteni rapor etti. Tommy henüz geri dönmemişti ve nedense bu onu hiç şaşırtmıyordu. Yazdığı notu gönderdikten sonra alışverişe çıktı. Kısa bir çay molası verdi, çayın yanında nefis kekler yedi ve akşam altıya kadar hoşça zaman geçirip

kendini oyaladı. Otele döndüğünde yorgun ama yaptığı alışverişten mutluydu. Alışverişe ucuz bir giysi mağazasından başlamış, oradan ikinci el giysilerin satıldığı bir başka mağazaya geçmiş, günü tanınmış bir kuaförde tamamlamıştı. Şimdi kendi yatak odasının sessizliğini alışveriş paketlerinin hışırtıları bozuyordu. Beş dakika sonra aynadaki görüntüsüne mutlulukla gülümseyerek baktı. Bir kaş kalemiyle kaşlarını kalınlaştırdı, saçlarına verdirdiği yeni şekille birlikte artık Whittington'la yüz yüze gelse bile adamın onu tanımayacağından emindi. Ayağına yüksek topuklu ayakkabılar giyecek, önlük ve kep takacaktı. Hastanedeki deneyimlerinden üniformasız bir hemşireyi kendi hastalarının bile tanımakta zorlandıklarını çok iyi biliyordu.

Akşam yemeğinde yalnızdı, hafif bir şeyler yedi. Tommy'nin hâlâ dönmemiş olmasına şaşırıyordu. Julius da ortalarda yoktu, ancak bunu daha doğal karşılıyordu. Onun "aceleci" eylemleri Londra ile sınırlı değildi ve ortadan kaybolup sonra birden beklenmedik anda insanın karşısına çıkmasıysa Genç Maceracılar için kesinlikle kabul edilebilir bir durumdu. Julius P. Hersheimmer pekâlâ da kuzinine ilişkin bir haber alıp, o anda İstanbul'a doğru yola çıkmış olabilirdi. Enerjik genç adam Scotland Yard'dakileri bile çıldırtmış, yaşamı katlanılmaz kılmıştı. Denizcilik Bakanlığı sekreteri telefonda onun sesini ve her zamanki "merhaba"sını duyduğu anda dehşete kapılıyordu. Tam üç saat boyunca Paris polisini adeta esir almış, sonra oradayken aradığının İrlanda'da olduğuna ilişkin bir ipucu bulunca –ki Tuppence'ın bu ipucunu bir Fransız yetkilinin ayarladığında hiç kuşkusu yoktu– doğruca İrlanda'ya gitmişti. Ele avuca sığmaz bir tipti Julius.

İkisi de bir yerlerde iş peşinde koşturuyorlardır, diye düşündü Tuppence. Ama bu haksızlık, onlara verecek bunca haberim varken. Birine anlatmam gerek. Tommy hiç değilse bir telefon edebilirdi.

Acaba nerede? Neyse, bu onun "doğru iz üstünde olduğunu" gösteriyor. Bu arada aklıma geldi de...

Tuppence kuruntularından sıyrılarak, küçük asansörcü çocuğu düşündü.

On dakika sonra rahat ve konforlu yatağına uzanmış, sigarasını içiyor ve otele dönerken aldığı ucuz dedektif romanı, *Barnaby Williams'ın Genç Dedektifi*'ni okuyordu. Haklı olarak Albert ile yeniden bağlantıya geçmeden önce onun kişiliği ve ruhsal durumu konusunda kendini geliştirmeye çalışıyordu.

Ertesi sabah Bay Carter'dan bir mektup geldi.

Sevgili Bayan Tuppence,

Olağanüstü bir başlangıç yaptınız. Sizi kutlarım. Ancak sizi yine karşı karşıya olduğunuz tehlikeler konusunda uyarmak isterim, özellikle de belirttiğiniz ipucunun peşinden gitmekte kararlıysanız. O insanlardan en ufak bir acıma duygusu ya da insanlık beklemeyin. Her nedense karşı karşıya olduğunuz tehlikeyi küçümsediğiniz gibi bir his içindeyim, dolayısıyla sizi yeniden uyarmak isterim. Böyle bir durumda size hiçbir yardım ya da destek sözü veremem. Bize çok değerli bilgiler ilettiniz, eğer buna devam etmek istemezseniz sizi kesinlikle ayıplamam. Ancak bir karar vermeden önce çok iyi düşünün.

Eğer tüm uyarılarıma rağmen devam etmeye kararlıysanız, belirtmek isterim ki istediğiniz tüm ayarlamalar yapıldı. Buna göre iki yıl süreyle Bayan Dufferin'in Llanelly'deki papaz evinde çalıştınız. Bayan Vendemeyer onlardan istediği referansı alacaktır.

Bu arada size bir iki öneride daha bulunmak isterim. Elinizden geldiğince gerçeklere tutunun, bu "hata" yapma riskini azaltır. Bence kendinizi –gerçekte de olduğu gibi– eski bir VAD[1] olarak tanıtmalısınız, işsiz kalıp bu mesleği yani hizmetçiliği seçtiğinizi söyleyin. Şu günlerde böyle pek çok insan var. Böylece sıradan bir hizmetçiye göre konuşma şeklinizdeki ve davranışlarınızdaki uyumsuzlukları da açıklayabilir, kuşku uyandırmazsınız.

Neye karar verecek olursanız olun, size başarılar dilerim.

Sadık dostunuz;
Bay Carter

Tuppence'ın morali çok yüksekti. Bay Carter'ın uyarıları bir kulağından girip diğerinden çıktı. Kendinden öylesine emindi ki bunun bedeli ne olursa olsun ödemeye hazırdı.

İstemeyerek de olsa tasarladıklarının bir kısmından vazgeçmek durumunda kaldı. İstediği rolü başarıyla oynayabileceği konusunda hiçbir kuşkusu yoktu, yeteneklerinden emindi ama Bay Carter'ın argümanlarını yadsımayacak kadar da sağduyuya sahipti.

Henüz Tommy'den ne bir ses çıkmıştı ne de bir haber gelmişti. Sonra sabah postasıyla kirli bir posta kartı geldi. Yazı Tommy'nindi. Kartta yalnızca "Her şey yolunda," yazıyordu.

Saat 10.30'da Tuppence gururla içinde yeni giysilerinin bulunduğu ve artistik bir şekilde bağladığı, hafif yıpranmış teneke valize baktı. Sonra zile basarak valizinin bir taksiye konulmasını istedi.

(1) Voluntary Aid Detachment: Özellikle 1 ve 2. Dünya savaşlarında Kızılhaç'a bağlı olarak çalışan gönüllü hemşire birlikleri.

Doğruca Paddington İstasyonu'na giderek valiziyle bayanlara ait giyinme odasına yöneldi. On dakika sonra tamamen değişmiş, kılık değiştirmiş olan Tuppence ağırbaşlı bir şekilde istasyondan çıkmış otobüse doğru yürüyordu.

Tuppence yeniden Audleyn'nin ön girişine vardığında saat tam on birdi. Albert asansörün önünde, dalgın bir şekilde işini yapıyordu. İlk anda Tuppence'ı tanımadı. Tanıdığındaysa coşkusu sınırsızdı.

"Vay canına, neredeyse sizi tanımayacaktım. Yüksek topuklar muhteşem olmuş."

"Beğendiğine sevindim Albert. Aklımdayken sorayım, senin kuzinin miyim, değil miyim?"

"Aaa, sesiniz bile değişmiş. Her şeyinizle tam bir İngiliz olmuşsunuz. Hayır, geçmişte tanıdığım bir arkadaşımın arkadaşısınız. Annie pek memnun olmadı bu duruma. Dün gitmedi, bugüne kaldı – bunu yapması gerektiğini söyledi. Yerini size bırakıp öyle gitmek istiyormuş."

Tuppence, "İyi kız," diye mırıldandı.

Albert kuşkuyla baktı. "Bu onun genel tavrı, peşin peşin söyleyeyim, onun tuhaf huyları var. Dikkatli olun. Yukarı mı çıkıyorsunuz bayan? Asansöre binin, 20 numarayı aradığınızı söylemiştiniz değil mi?"

Bunu söylerken göz kırptı, Tuppence anlamlı bir bakışla bakarak ne demek istediğini anladığım belirtti. Yürüdü, asansöre girdi.

20 numaranın kapısını çalarken asansörden merakla onu izleyen Albert'ın bakışlarını ensesinde hissediyordu.

Kapıyı şık genç bir kadın açtı.

Tuppence, "İş için geldim," dedi.

Genç kadın hiç duraksamadan, "Burası berbat bir yer. Tam bir cadaloz, her şeye karışıyor. Beni mektuplarını karıştırmakla suçlu-

yor. Beni! Halbuki zarf yarı yarıya açıktı. Her şeyi yakar. Kâğıt sepetinde tek bir kâğıt bile bulunmaz. Sağlam pabuç değil, bunu bil! Giysileri pahalı, gösterişli ama seviyesiz. Aşçı onun hakkında bir şeyler biliyor ama söylemiyor, ondan ölesiye korkuyor. Her şeyden kuşkulanıyor. Bir an sizinle dost gibi konuşur, sonra..."

Annie daha fazla konuşamadı. Tuppence daha çok bilgi edinmek isterdi ama içeriden duyulan tiz ve berrak bir ses konuşmalarını yarıda kesti.

"Annie!"

Genç kadın anında yerinden fırladı.

"Efendim madam."

"Kiminle konuşuyorsun?"

"İş için gelen genç hanımla madam."

"İçeri al öyleyse. Çabuk."

"Peki madam."

Tuppence uzun bir koridorun hemen sağındaki odaya alındı. Şöminenin önünde bir kadın duruyordu. İlk gençlik yıllarını geride bırakmıştı ama geçen yıllar onun güzelliğini bozmamış, aksine olgunlaştırmıştı. Çok gençken büyüleyici bir güzelliği olduğu anlaşılıyordu. Soluk altın rengi saçları, ressamlara model olacak derecede güzel uzun bir boynu vardı. Gözleri elektrik mavisiydi, insanı delip geçen bakışları vardı. Çekici kıvrımlı vücudunu şık ipek bir ev elbisesiyle sarmalamıştı. Ancak insanın aklını çelen çekiciliğe ve güzel yüzüne rağmen ondaki sertliği ve kötülüğü hissediyordunuz. Sesinde ve de gözlerindeki adeta içinizi okuyan bakışlarda kendini ele veren bir çelik soğukluğuydu bu.

Tuppence belki de ilk kez korkuyordu. Whittington'dan korkmamıştı, ama bu kadın farklıydı. Büyülenmiş gibi kadının kırmızı,

kıvrımlı dudaklarına bakıyor, tekrar tekrar aynı panik duygusuna kapılıyordu. Özgüvenini yitirmişti. Bu kadını kandırmanın Bay Whittington'ı kandırmaktan çok farklı olduğunu hissediyordu. Bay Carter haklıydı. Burada acıma duygusuna yer yoktu.

İçinde şahlanan panik duygunu ve hemen arkasını dönüp kaçma isteğini bastırmaya çalışarak kadının bakışlarına saygıyla ve ciddiyetle karşılık verdi.

Bayan Vandemeyer'ın karşısındaki ilk sınavdan geçmiş olmalıydı ki kadın oradaki sandalyelerden birini işaret etti.

"Oturabilirsiniz. Benim hizmetçi aradığımı nereden öğrendiniz?"

"Buradaki asansörcü çocuğun bir arkadaşından öğrendim. Burasının ana uygun olabileceğini düşünmüş."

Kadın yeniden keskin bakışlarla Tuppence'ı tepeden tırnağa süzdü.

"Eğitimli biri gibi konuşuyorsunuz."

Tuppence, Bay Carter'ın yazdıklarını anımsamaya çalıştı ve onun önerdiği şekilde özgeçmişini özetledi. O bunları anlatırken Bayan Vandemeyer'ın rahatladığı görülüyordu.

"Anlıyorum," dedi Tuppence konuşmasına son verince. "Peki, sizin için referans alabileceğim bir isim verebilecek misiniz?"

Tuppence alçakgönüllülükle yanıt verdi.

"Llanelly'de Bayan Dufferin'in papaz evinde iki yıl çalıştım."

"Ve sonra da sanırım daha fazla para kazanmak için Londra'ya geldiniz. Neyse, bunun benim için önemi yok. Size elli, altmış sterlin verebilirim, siz ne isterdiniz? Hemen işe başlayabilir misiniz?"

"Evet madam. İsterseniz hemen bugün işe başlayabilirim. Valizim Padington'da."

"Öyleyse hemen bir taksiye atlayıp eşyanızı getirin. Burası iş açısından rahat bir yer. Sık sık dışarıda olurum. Bu arada, adınız neydi?"

"Prudence Cooper, madam."

"Çok güzel Prudence. Haydi, git ve eşyanı getir. Bugün öğle yemeğimi dışarıda yiyeceğim. Aşçı sana her şeyin yerini gösterir."

"Teşekkürler, madam."

Tuppence çıktı. Şık Annie görünürlerde yoktu. Aşağıdaki antrede gösterişli bir kapı görevlisi Albert'ın önünde duruyordu. Tuppence çocuğu görmemiş gibi davrandı, bir kez olsun başını bile çevirmedi.

Macera başlamıştı ama kendini o sabah olduğundan çok daha mutsuz hissediyordu. Eğer Jane Finn, Bayan Vandemeyer denilen bu acımasız kadının eline düştüyse, çok zor günler yaşıyordu ya da yaşamıştı.

10. BÖLÜM

Sör James Peel Edgerton Sahnede

Tuppence yeni işini hiç yadırgamadı. Rahip kızları ev işlerine alışkın olurlardı. Rahip evleri "ham bir kız" için bu konuda okul sayılabilirdi. Ama bunun kaçınılmaz sonucu olarak eğitim alan kız edindiği bu yeni bilgilerle başrahibin mütevazı bütçesinin elverdiğinden çok daha iyi bir ücretle başka bir yere geçerdi. Tabii işler de yeniden rahip kızlarına kalırdı.

Tuppence'ın başarısız olmak gibi bir korkusu yoktu. Ama Bayan Vandemeyer'ın aşçısı onu çok şaşırtıyordu. Hanımından ölesiye korkuyordu. Tuppence diğer kadının, aşçının bir şekilde gözünü korkutmuş olabileceğini düşündü. Ancak aşçılığına diyecek yoktu. Özellikle o akşam için pişirdiği yemekler olağanüstüydü. Bayan Vandemeyer yemeğe misafir bekliyordu. Tuppence gümüş takımları çıkarmış, pırıl pırıl cilalı masada iki kişilik bir sofra hazırlamıştı. Gelecek misafirin kim olduğunu bilmiyordu. Ama bu kişi Whittington olabilirdi. Gerçi Tuppence onun kendisini tanıyamayacağından emindi ama yine de özellikle de bu ilk günlerinde tamamen yabancı

biri olmasını yeğlerdi. Sonuçta elinden iyiyi ummaktan başka bir şey gelmiyordu.

Sekizi birkaç dakika geçiyordu ki, ön kapının zili çaldı. Tuppence içten içe bir ürperti hissederek kapıyı açmaya gitti. Gelenin Tommy'nin izlediği diğer adam olduğunu görünce rahatladı.

Adam kendini "Kont Stepanov" olarak tanıttı. Tuppence bunu hanımına bildirdi. Bayan Vandemeyer mutlu bir mırıldanmayla oturduğu alçak kanepeden doğruldu, misafirini karşılamak için kapıya doğru yürüdü.

"Seni burada görmek ne güzel, Boris İvanoviç. Büyük mutluluk duydum."

Boris denen adam eğilerek Bayan Vandemeyer'ın elini öptü.

"Aynı şekilde madam. Ben de çok mutlu oldum."

Bu arada Tuppence mutfağa döndü. Kayıtsız bir havada ama merakla aşçıya sordu.

"Kont Stepanov diye biri geldi. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Sanırım soylu biri."

"Buraya sık gelir mi?"

"Ara sıra. Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Hanımefendinin ondan çok etkilendiğini düşündüm de. Neyse..." Sonra hemen asık bir suratla ek edi. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sufle yaparken aklımı karıştırma."

Bildiğin bir şey var, bu kesin, diye düşündü Tuppence içinden. Sonra yüksek bir sesle sordu. "Yemek servisine başlayayım mı? Zamanı geldi mi?"

Sofranın başında beklerken Tuppence dikkat kesilmişti. Konuşulanların bir tek kelimesini bile kaçırmak istemiyordu. Son gördüğünde Tommy bu adamın arkasına takmıştı. Her ne kadar kabul

etmek istemese de onun için endişeleniyordu. Neredeydi? Neden ondan haber alamıyordu? Ritz'den ayrılmadan önce kendisine gelecek bütün mektupların ya da mesajların özel bir kuryeyle Albert'ın sık sık gittiği çok yakındaki bir tütüncü dükkânına gönderilmesini istemişti. Tommy'yi son görüşünün üzerinden daha tam iki gün bile geçmemişti. Kendi kendine böylesine huzursuzlanmanın saçmalık olduğunu söyleyip duruyordu. Ama yine de hiçbir haber göndermemiş olması tuhaftı.

Konuşulanlar hiç de ilginç değildi. Boris ve Bayan Vandemeyer havadan sudan konuşmayı sürdürüyorlardı: Son danslar, seyrettikleri tiyatro oyunları ve sosyete dedikoduları. Yemekten sonra Bayan Vandemeyer'ın küçük odasına geçtiler. Buradaki divana uzanan Bayan Vandemeyer şimdi çok daha çekici görünüyordu. Tuppence kahvelerle likörleri getirdikten sonra istemeyerek de olsa geri çekildi.

Tam odadan çıkarken Boris'in kendisini işaret ederek, "Yeni mi?" diye sorduğunu duydu.

"Bugün geldi. Diğeri fazla meraklıydı. Aklı başında bir kıza benziyor. Hizmeti de iyi."

Tuppence kapıyı kapama işini ağırdan alarak biraz daha ortalarda oyalandı.

"Umarım güvenilir biridir?"

"Boris gerçekten çok kuşkucu bir insansın. Sanırım girişteki asansörcü çocuğun kuziniymiş ya da öyle bir şey işte. Ayrıca hiç kimsenin aklına benim, ortak dostumuz Bay Brown ile bir bağlantım olduğunun geleceğini sanmam."

"Tanrı aşkına dikkatli ol Rita. Kapı kapalı değil."

Bayan Vandemeyer güldü. "Öyleyse kapayın."

Tuppence hemen oradan uzaklaştı. Aslında hiç ayrılmak istemiyordu ama buna zorunluydu. Büyük bir hızla masayı topladı ve

bulaşıkları hastaneden kalma bir alışkanlıkla göz açıp kapayana kadar yıkayıp kuruladı. Sonra yeniden sessizce odanın kapısına doğru süzüldü. Aşçı mutfakta meşguldü, onun yokluğunu fark edecek olsa bile yatak odalarını düzenlediğini düşünecekti.

Ne yazık ki içeridekiler o kadar kısık sesle konuşuyorlardı ki hiçbir şey duyulmuyordu. Kapıyı yeniden açmaya cesaret edemezdi. Bayan Vandemeyer tam kapının karşısında oturuyordu ve Tuppence hanımının ne denli keskin gözlü olduğunu çok iyi biliyordu.

Yine de içeride neler konuşulduğunu duymak için göze alamayacağı risk yoktu. Beklenmedik bir şey olduysa –belki de Tommy konusunda– bir şeyler öğrenebilirdi. Bir iki dakika kadar ciddi bir biçimde düşündü. Sonra birden yüzü aydınlandı. Doğruca Bayan Vandemeyer'ın koridorun sonundaki yatak odasına gitti. Odadaki yere kadar uzanan Fransız tipi pencerelerden balkona çıkılıyor ve aynı balkon evin o cephesi boyunca uzanıyordu. Hemen balkona çıktı ve sessizce küçük odanın penceresine kadar süzüldü. Aynen düşündüğü gibi o odanın da balkon kapısı aralıktı ve konuşmalar oldukça net bir biçimde duyuluyordu.

Tuppence dikkatle dinledi. Konuşmalarda Tommy'ye ilişkin hiçbir şey yoktu. Bayan Vandemeyer ve Rus, bazı konularda anlaşamıyor gibiydiler. Kont yüksek bir sesle çıkışıyordu.

"Sizin bu pervasızlığınız sonunda bizi mahvedecek Rita."

Kadın güldü. "Hıhh! Üzerindeki şüpheyi uzaklaştırmanın en iyi yolu doğru şekilde ortada olmaktır. Bugünlerde bunu siz de fark edeceksiniz, hatta belki düşündüğünüzden de erken."

"Bu arada Edward Peel Edgerton'la çok fazla beraber oluyorsunuz. Gerçi kendisi İngiltere'de çok ünlü bir kanun adamı ama kriminolojinin özel hobisi olduğunu da unutmamalısınız. Bu çılgınlık."

"Yaptığı etkileyici savunma ile sayısız tutukluyu darağacından kurtardığını biliyorum," dedi Bayan Vandemeyer soğuk bir ses to-

nuyla. "Ne olacak ki? Bir gün onun yardımına ihtiyacım olabilir. Sıkıştığında adliyede bir dostunun olmasından daha iyi ne olabilir ya da daha doğrusu mahkeme salonunda."

Boris kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. Heyecanlanmıştı.

"Siz çok zeki bir kadınsınız Rita," dedi. "Ama aynı zamanda aptalsınız. Beni dinleyin ve Peel Edgerton'dan uzaklaşın."

Bayan Vandemeyer nazikçe başını salladı.

"Bunu yapmayı düşünmüyorum."

"Ret mi ediyorsunuz?" Rus'un sesinde garip, ürkütücü bir tonlama vardı.

"Evet."

Rus homurdandı. "Aman Tanrım, yakında göreceğiz."

Bayan Vandemeyer da hiddetle ayağa kalktı, gözlerinde şimşekler çakıyordu.

"Benim hiç kimseye hesap vermek zorunda olmadığımı unutuyorsunuz. Ben emirlerimi yalnızca Bay Brown'dan alırım."

Boris çaresizlik içinde ellerini kaldırdı.

"Siz gerçekten çok zor bir insansınız Rita, çok zor! Umarım gerçekleri anladığınızda çok geç olmaz. Peel Edgerton'ın suçun kokusunu aldığını söylüyorlar. Adamın size bu ani ilgisinin temelinde ne olduğunu nasıl bilebiliriz? Belki de çoktan kokuyu almıştır, kuşkusunun üzerine gidiyordur. Belki de tahmin ediyordur ki..."

Bayan Vandemeyer onu küstah, aşağılayan bakışlarla süzdü.

"Sevgili Boris, şundan emin olabilirsiniz ki o hiçbir şeyden kuşkulanmıyor. Şu şövalyeliği bir yana bırakın da benim sayılı güzel kadınlardan biri olduğumu anımsayın. Peel Edgerton'ı tek ilgilendiren de bu, bundan emin olabilirsiniz!"

Boris kuşkuyla başını salladı.

"O suçbilimi konusunda İngiltere'de hiç kimsenin olmadığı kadar eğitimli ve bilgili. Onu kandırabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Bayan Vandemeyer'ın gözleri kısıldı.

"Tek söyleyeceğiniz buysa, bunu denemekten mutluluk duyacağımı belirtmek isterim."

"Tanrım, Rita..."

"Ayrıca," diye ekledi Bayan Vandemeyer. "O çok zengin bir adam. Ve ben de parayı küçümseyen biri değilim. Biliyorsun, "savaş gücü" bu, Boris."

"Para, para! Sizin tehlikeli yönünüz de bu, Rita. Para için ruhunuzu bile satabilirsiniz. Hatta bazen..." Sustu, düşündü, sonra alçak bir sesle cümlesini tamamladı. "Bazen *bizi* bile satacağınızı düşündüğüm oluyor."

Bayan Vandemeyer gülümseyerek omuz silkti.

"İstediğim fiyatı vereni bulursam neden satmayayım? Ancak fiyatım çok yüksek. Ancak bir milyoner ödeyebilir, yoksa kimsenin harcı değil."

Rus homurdandı. "Ah! Görüyorsunuz işte, böyle düşünmekte haklıyım."

"Sevgili Boris, siz hiç şakadan anlamaz mısınız?"

"Bu şaka mıydı?"

"Elbette."

"O zaman çok tuhaf bir mizah anlayışınız olduğunu belirtmeliyim, sevgili Rita."

Bayan Vandemeyer gülümsedi. "Boşuna tartışmayalım Boris. Zili çalın da bir şeyler içelim."

Tuppence hemen hızla geri çekildi. Kısa bir süre yatak odasındaki aynanın karşısında durup görünüşünde onu ele verecek bir terslik olup olmadığını inceledi. Sonra sakin, ciddi bir biçimde zile karşılık verdi.

Duydukları ona her ne kadar Rita ve Boris'in kuşku götürmez bir şekilde suç ortağı olduklarını kanıtlamış olsa da beklediklerini duyamamıştı. Jane Finn'in adından ise bahsedilmemişti bile.

Ertesi sabah Albert'la yaptığı ayaküstü konuşmada tütüncüye gelen hiçbir mesajın olmadığını öğrendi. Sanki buz gibi bir pençe yüreğini avucunun içine almış sıkıştırıyor, sıkıştırıyordu. Her şey yolunda olsaydı Tommy'nin ona haber vermemesi olanaksızdı. Öyleyse... korkusunu yenmeye çalıştı. Şu durumda endişenin kimseye yararı yoktu. Onu bu sıkıntıdan kurtaran ise Bayan Vandemeyer oldu.

"Hangi gün izin kullanmak istersin Prudence?"

"Genellikle cumaları izin yaparım madam."

Bayan Vandemeyer'ın kaşları kalktı.

"Bugün cuma. Henüz dün gelmiş olduğunu dikkate alırsak sanırım bugün izin yapmak istemeyeceksin."

"Aslında sizden çıkmak için izin istemeyi düşünüyordum madam."

Bayan Vandemeyer onu bir dakika kadar dikkatle süzdükten sonra gülümsedi.

"Kont Stepanov'un bunu duymasını isterdim. Daha dün akşam seninle ilgili fikir yürütüyordu." Aynen bir kedi gibi kıs kıs güldü. "Bu isteğin çok... tipik. Neyse. Sen bütün bunları anlayamazsın, ama gidebilirsin. Benim için fark etmez, çünkü akşam yemeğinde evde olmayacağım."

"Teşekkür ederim madam."

Tuppence, kadının yanından ayrılınca rahat bir soluk aldı. Bir kere daha bu zalim bakışlı kadından korktuğunu, hem de çok korktuğunu kabul etti.

Öğleye doğru gümüşleri parlattığı sırada ön kapı çaldı. Tuppence ister istemez kapıyı açmaya gitti. Bu kez gelen ne Boris'ti ne de

Whittington'dı, gelenin dikkat çekici hatta çarpıcı bir tip olduğu da inkâr edilemezdi.

Orta boylu bir adamdı ama uzun boylu biri izlenimi uyandırıyordu. Sinekkaydı tıraş olmuştu. Sıradan olan yüzünün gerisinde olağandışı bir güç ve irade seziliyordu. Bakışlarıyla insanı adeta hipnotize ediyordu.

Tuppence ilk anda onun bir yargıç mı yoksa bir aktör mü olduğuna karar veremedi. Ancak adam ismini söyleyince bu sorun kendiliğinden çözüldü: Sör James Peel Edgerton.

Tuppence, adama yeniden daha büyük bir ilgiyle baktı. Demek adı tüm İngiltere'de efsane olmuş ünlü kanun adamı buydu. Adamın adının başbakanlık için geçtiğini duymuştu. Ancak onun siyasete karışmak istemediği, kendi mesleğini yeğlediği ve sıradan bir İskoç seçmen olmakla yetinmek istediği söyleniyordu.

Tuppence bu düşünceler içinde işine döndü. Bu büyük adam kendisini çok etkilemişti. Şimdi Boris'in endişesini anlıyordu. Peel Edgerton öyle kolay kolay kandırılacak bir adam değildi.

On beş dakika kadar sonra içerideki zili çaldı. Tuppence'dan misafire kapıya kadar eşlik etmesi istendi. Tuppence kapıda ona şapkasıyla bastonunu verirken adamın delici gözlerinin onu didik didik ettiğini hissediyordu. Kapıyı açtı, adamın geçmesi için yana çekildi. Adam eşikte durdu ve onu bir kez daha dikkatle süzdükten sonra sordu.

"Bu işi uzun zamandır yapmıyorsunuz, değil mi?"

Tuppence şaşkınlık içinde başını kaldırıp adama baktı. Adamın bakışlarında nezaketten çok daha öte anlaşılması güç bir derinlik vardı.

"Gönüllü hemşirelik, sonrasında paraya sıkışma filan mı?"

"Bayan Vandemeyer mi söyledi?" diye sordu Tuppence kuşkuyla.

"Hayır çocuğum. Görünüşünüz. Buradan memnun musunuz?"

"Çok memnunum. Teşekkür ederim efendim."

"Ah, evet. Ama günümüzde sizin gibiler için çok daha iyi yerler var. Ve bazen değişiklik iyi de olabilir."

"Yani..." diye söze başlayan Tuppence'ın cümlesi yarım kaldı.

Sör James dışarı çıkmış, merdivenlerin en üst basamağına basmıştı bile.

"Yalnızca çıtlatmak istedim. Hepsi bu."

Tuppence kilere döndüğünde her zamankinden de düşünceliydi.

11. BÖLÜM

Julius Başından Geçenleri Anlatıyor

Tuppence hizmetçiliğine yakışır kıyafetler içinde öğleden sonra iznine çıktı. Albert'a güveniyordu ama hiçbir şey gelmediğinden emin olmak için tütüncüye bir kez de kendisi uğradı, sonra doğruca Ritz'e gitti. Tommy henüz dönmemişti. Bu beklediği bir şeydi. Giderek umutları kırılmaya başlıyordu. Bay Carter'a başvurup Tommy'nin ne zaman ve nerede araştırmaya başladığını anlatmaya ve ondan, ortağının izini sürmesi için yardım istemeye karar verdi. Onun yardımcı olma olasılığıyla yeniden moral buldu ve bu kez de resepsiyona Julius Hersheimmer'ı sordu. Onun da yarım saat evvel otele döndüğünü ama hemen yeniden dışarı çıktığını söylediler.

Tuppence'ın morali hâlâ yüksekti. Julius'u görmeliydi, o bir şeyler biliyor olmalıydı. Belki de Tommy'yi bulmak için yardımcı olurdu. Julius'un oturma odasında oturup Bay Carter'a bir not yazdı. Tam zarfı kapatıp üstüne adresi yazarken kapı açıldı ve içeriye Julius girdi.

Julius hışımla, "Lanet olsun..." diye söze başladıysa da genç kadını görünce kendini toparlaması uzun sürmedi. "Çok özür di-

lerim Bayan Tuppence. Beni şu aşağıdaki, resepsiyondaki aptallar deli ettiler de. Sözde Bay Beresford burada değilmiş, çarşambadan beri uğramamış da. Bu doğru olabilir mi?"

Tuppence başını sallayarak onayladı. "Onun nerede olabileceğini bilmiyor musunuz?"

"Ben mi? Nereden bileceğim? Dün ona telgraf çektiğim halde en ufak bir haber bile alamadım."

"Sanırım telgrafınız aşağıda açılmamış olarak duruyordur."

"İyi de kendisi nerede?"

"Bilmiyorum. Ben de sizin bileceğinizi umut etmiştim."

"Çarşamba günü istasyonda ondan ayrıldıktan sonra hiçbir haber alamadığımı söyledim."

"İstasyonda mı? Hangi istasyonda?"

"Waterloo İstasyonu'nda. Londra–South Western hattında."

Tuppence kaşlarını çattı. "Waterloo'da mı?"

"Evet ama size söylememiş miydi?"

"Onu görmedim ki," dedi Tuppence sabırsızlıkla. "Peki, siz Waterloo istasyonunda ne yapıyordunuz?"

"Bana telefon etti ve yanına çağırdı. İki belalı tipin peşinde olduğunu söyledi."

Tuppence'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Ah, evet! Anlıyorum. Devam edin."

"Acele etmemi söyledi. Hemen gittim, Beresford oradaydı. Bana adamları gösterdi, irisi benimdi, hani sizin blöfünüzle panikleyen şu tip. Tommy avucuma bir bilet sıkıştırdı, hemen onun peşinden trene atlamamı söyledi. O da öteki adamı izleyecekti."

Tuppence, "Julius," dedi. "Lütfen odada bir aşağı bir yukarı dolaşmayı keser misiniz? Bu beni delirtiyor. Koltuğa oturun ve yaşadıklarınızı bana en başından, ağır ağır, anlaşılır bir biçimde anlatın lütfen."

Julius Hersheimmer denileni yaptı.

"Peki, nereden başlayayım?"

"Bıraktığınız yerden, Waterloo'dan."

"Peki. Ağzımda sigaramla sizin şu demode birinci sınıf kompartımanlarınızdan birine girdim. Trene tam hareket ederken atlamıştım. O sırada bir kondüktör arkamdan yaklaşarak oranın sigara içilmeyen vagon olduğunu söyledi. Eline yarım dolar sıkıştırdım, konu çözümlendi. Sonra koridor boyunca ilerleyip diğer vagona geçtim, Whittington oradaydı. O aşağılık, parlak suratı görünce zavallı Jane'in onun pençesinde kıvranıyor olabileceği aklıma geldi ve yanımda tabancam olmadığı için çıldıracak gibi oldum. O anda onu yere serebilirdim.

Sonra Bournemouth'ta trenden indik. Whittington bir taksiye binip bir otelin adını verdi. Ben de aynı şeyi yaptım. Birkaç dakika arayla otele vardık. Bir oda tuttu, ben de tuttum. O ana kadar her şey tereyağından kıl çeker gibi yolunda gitmişti. Her şey normal görünüyordu. İzlendiğine ilişkin en ufak bir kuşkusunun bile olmadığı anlaşılıyordu. Halinde de insanı kuşkuya düşürecek bir şey yoktu. Otelin lobisinde oturdu, gazeteleri okudu, ta ki akşam yemeği zamanı gelene dek. Akşam yemeği için de hiçbir acelesi olmadığı anlaşılıyordu.

Tam yapacak bir şey olmadığını, adamın o otele yalnızca dinlenmek için geldiğini düşünmek üzereydim ki adamın akşam yemeği için kıyafet de değiştirmediği dikkatimi çekti. Bu doğal değildi. Akşam dışarı çıkacak olmalıydı.

"Gerçekten de saat dokuzda düşündüğüm oldu. Yerinden kalktı, dışarı çıkıp bir taksiye bindi ve şehre indi. Tabii ben de – bu arada belirtmeliyim ki orası gerçekten çok hoş bir yer. Eğer Jane'i bulabilirsem sanırım kısa bir süreliğine oraya götürebilirim. Sonra taksinin parasını ödeyip indi ve çam ormanlarının arasından tepeye doğru yürümeye başladı. Tabii ben de peşinden. Yaklaşık yarım saat kadar yürüdük. Yol boyunca yan yana dizilmiş şık villalar vardı, tepeye

yaklaştıkça bunlar seyreldi. Sonunda en tepedeki kayalıkların arasında, çamlar arasına gizlenmiş çok büyük bir evin önünde durdu.

Zifiri karanlık bir geceydi. Eve uzanan bahçe yolu da göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı. Onu görmüyordum ama bahçe yolunda ilerlediğini duyuyordum. Yavaşça bahçe kapısına doğru sokuldum ve bahçe yolunda ilerlemeye başladım. İzlendiğini fark etmemesi için çok sessiz olmam gerekiyordu. Sonra onun kapının zilini çaldığını ve içeriye girdiğini gördüm. Olduğum yerde durdum. Bu arada yağmur başlamıştı ve çok geçmeden sırılsıklam olmam işten bile değildi. Ayrıca çok da soğuktu.

Whittington tekrar dışarı çıkmadı. Huzursuzluğum giderek artıyordu, nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Aylak aylak evin etrafında dolaşmaya başladım. Giriş katındaki pencerelerin panjurları sımsıkı kapatılmıştı. Bu arada ev iki katlıydı. Yalnızca birinci kattaki balkonlu bir odanın penceresinde ışık vardı ve perdesi açıktı.

O sırada ışıklı odanın balkonun önündeki bir ağaç dikkatimi çekti. Evden ancak üç metre uzaktaydı. Bir an bu ağaca tırmanırsam odanın içini görebileceğimi düşündüm. Whittington'ın o odada olmayabileceğini biliyordum, başka bir odada da olabilirdi. Ama bu odanın misafir kabul odalarından biri olduğunu hissediyordum. Sanırım uzun süre yağmurda beklemekten eklemlerim uyuşmuştu. O an için bana her şey hiçbir şey yapmamaktan daha iyi göründü. Ve harekete geçtim.

Ancak uzun, düz gövdeli bir ağaçta bunu gerçekleştirmek hiç de kolay değildi. Yağmur ağacın dallarını ıslatmış, kaygan bir hale getirmişti. Zorlukla da olsa ayağımı basacak sağlam bir yer buldum ve adım adım pencerenin hizasına kadar çıktım.

Ama büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Fazlasıyla soldaydım. Odayı yalnızca yandan, o da küçük bir kısmını görebiliyordum. Biraz perde ve biraz da duvar kâğıdı, görebildiğimin hepsi buydu işte.

Tam vazgeçip aşağı inmeye niyetleniyordum ki odada birinin hareket ettiğini fark ettim. Gölge, duvar kâğıdının görebildiğim kısmında belirginleşti ve aman Tanrım, bu Whittington'dı.

Bir an kalbim duracak sandım. Bir şekilde odanın içini görebilmeliydim. Bunu nasıl yapabileceğimi düşündüm. O sırada ağacın sağa doğru uzanan büyükçe bir dalı olduğunu fark ettim. Eğer dalın yarışına kadar bile sürünebilsem, pozisyon sorunum çözülmüş olacaktı. Ama dalın benim ağırlığımı taşıyacağından emin değildim. Bu riski göze almam gerektiğine karar verdim ve harekete geçtim. Büyük bir dikkatle, milim milim ileri doğru süründüm. Ağacın dalı çatırdadı, korkutucu bir şekilde sallandı. Aşağıya düşersem neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Neyse sonunda başarıyla ulaşmak istediğim yere ulaştım.

Burası orta büyüklükte, sağlık kurallarına uygun döşenmiş bir hastane odasıydı. Odanın ortasında bir masa ve üstünde lamba olan bir masa vardı. Whittington masanın başında yüzü bana dönük oturuyordu. Hemşire giysileri içinde bir kadınla konuşuyordu. Kadının sırtı bana dönüktü, yüzünü göremiyordum. Perdeler açık olmasına rağmen, pencere kapalı olduğu için konuştuklarının tek bir kelimesini bile duyamıyordum.

Asıl konuşanın Whittington olduğu, kadının yalnızca dinlediği anlaşılıyordu. Kadın zaman zaman söylenenleri başıyla onaylıyor, bazen de sanki bir soruyu yanıtlar gibi hayır anlamında başını sallıyordu. Whittington öfkeli gibiydi, hatta birkaç kez yumruğunu masaya bile indirdi. Sonra birden yağmur durdu, hava açtı.

Her neyse, Whittington her ne söylüyorsa, konuşmasının sonuna gelmiş olmalıydı. Ayağa kalktı. Kadın da kalktı. Whittington pencereye doğru bakıp bir şeyler sordu. Sanırım yağmur yağıp yağmadığını sordu. Neyse, kadın doğruca pencerenin yanına gelip dışarı baktı. Tam o anda ay bulutların arasından çıktı. Bir an kadının beni göreceğinden korktum, tamamıyla ay ışığında kalmıştım. Geri

çekilmek istedim, ancak bu hareketim üzerinde olduğum dal için biraz fazlaydı. Dal çatırdayarak kırıldı, aşağıya düştü. Tabii ben de onunla birlikte."

"Ah, Julius!" diye haykırdı Tuppence soluk soluğa. "Ne heyecanlı. Devam edin."

"Neyse ki yumuşak toprağa düşmüştüm. Düşmenin şiddetiyle kendimi kaybettim ama bir yerime bir şey olmadı. Sonrasında kendimi bir hastane yatağında yatarken buldum. Tam başucumda bir hemşire vardı ama bu Whittington'ın yanında gördüğüm hemşire değildi. Onun yanında bir de küçük siyah sakallı, her halinden doktor olduğu anlaşılan yaşlıca bir adam duruyordu. Kendime geldiğimi gören adam ellerini ovuşturdu ve kaşlarını çattı.

'İşte!' dedi. 'Genç dostumuz da kendine geldi. Mükemmel! Mükemmel!'

Hemen böyle zamanlardaki klasik numaraya başvurdum.

'Ne oldu, neredeyim?'

Aslında yanıtı çok iyi biliyordum. Zihnimde en ufak bir bulanıklık bile yoktu.

Ufak tefek adam, hemşireye döndü.

'Şimdi tam zamanı hemşire, bence yapmalıyız,' dedi. Hemşire hızla odadan çıktı. Kapıdan çıkarken dönüp meraklı bakışlarla beni süzdüğünü gördüm.

Bu bana bir fikir verdi. O çıkar çıkmaz yatakta doğrulup oturmaya çalıştım ama o anda sağ ayağımın ağrıdığını fark ettim. Doktor bileğimin burkulmuş olabileceğini söyledi. Sonra ayağımı muayene etti ve, 'Ciddi bir şey yok. İki güne kalmaz tamamen iyileşir,' dedi."

Tuppence araya girip, "Hafifçe topalladığını fark etmiştim," dedi.

Julius başıyla onayladı ve anlatmayı sürdürdü.

"Doktora nasıl olup da bir yerimi kırmadığımı sordum.

'Ağaçtan yeni dikilmiş çiçek fidelerimin içine düşmüşsünüz,' dedi.

Adamdan hoşlanmıştım. Mizah anlayışı gelişmiş birine benziyordu.

'Ağacınız için üzgünüm, doktor,' dedim. 'Ağacınızı da yeni fidelerinizi de tazmin edeceğimden emin olabilirsiniz. Bu arada sanırım bahçenizde ne aradığımı merak ediyorsunuzdur?'

'Evet, sanırım bir açıklama gerekiyor.'

'Öncelikle belirtmeliyim ki amacım hırsızlık değildi.'

Gülümsedi. 'İlk düşüncem buydu. Ama fikrimin değişmesi uzun sürmedi. Bu arada Amerikalısınız, değil mi?'

Ona adımı söyledim. 'Peki, sizin adınız?' diye sordum.

'Adım Hall, Doktor Hall. Burası da benim özel kliniğim.'

Bunu bilmiyordum ama doktora belli etmedim. Aslında verdiği bu bilgi için ona minnettardım. Adamı sevmiştim. Dürüst bir insan olduğunu hissediyordum ama ona yine de her şeyi anlatmadım. Zaten anlatsam da sanırım inanmazdı.

O anda kafamda bir şimşek çaktı.

'Bakın doktor,' dedim. 'Çok aptalca bir şey yaptığımın farkındayım, daha önce de belirttiğim gibi inanın hırsızlık gibi bir amacım kesinlikle yoktu.' Sonra ruhsal sorunları olan kız arkadaşımı bir sinir krizi sonucunda elimden kaçırdığımı, onu aradığımı ve akşamki maceram sırasında onu hastalar arasında gördüğümü düşündüğümü anlattım.

Sanırım o da böyle bir öykü bekliyordu.

'Çok romantik,' dedi sözlerimi tamamlamamın ardından anlayışla.

Sonra ciddiyetle ekledim. 'Evet, doktor, bana karşı dürüst ve açık olun lütfen. Hastalarınız arasında şimdi ya da daha önce Jane Finn adında genç bir kız oldu mu?'

Düşünceli düşünceli bu ismi birkaç kez yineledi. Neden sonra da yanıt verdi.

'Jane Finn? Hayır.'

Buna canım sıkılmıştı. Sanırım bunu belli de ettim.

'Emin misiniz?'

'Kesinlikle eminim, Bay Hersheimmer? Bu sık rastlanan bir isim değil. Eğer duymuş olsaydım asla unutmazdım.'

Durum ortadaydı. Saf dışı edilmiştim. Halbuki böylece araştırmamda ilerleme kaydetmeyi ummuştum.

Yine de son bir hamle yapmaya karar verdim.

'Bir şey daha var doktor. O dalın üstündeyken içeride eski bir arkadaşımın hemşirelerinizden biriyle konuştuğunu gördüm.' Özellikle isim vermemiştim, çünkü Whittington'ın kendini tamamen başka bir isimle tanıtmış olabileceğini düşünüyordum.

Doktor hemen, 'Bay Whittington'dan bahsediyor olmalısınız?' dedi.

'Sakın bana *onun* da sinirlerinin bozuk olduğunu söylemeyin.'

Doktor Hall güldü. 'Hayır. O buraya kendisinin yeğeni olan hemşirelerimden birini görmeye gelmişti. Hemşire Edith'i.'

Sevinçle haykırdım. 'Çok iyi. Hâlâ burada mı?'

'Hayır, acelesi vardı, hemen şehre döndü.'

'Yazık. Peki, yeğeniyle görüşebilir miyim? Hemşire Edith demiştiniz, değil mi?'

Doktor başını salladı. 'Korkarım bu da olanaksız. Hemşire Edith de bu akşam bir hastayla beraber buradan ayrıldı.'

'Ne şanssızlık! Acaba sizde Bay Whittington'ın adresi var mı? Şehre dönünce onunla görüşmek isterdim.'

Doktor başını salladı.

'Onun adresini bilmiyorum. Fakat isterseniz Hemşire Edith'e yazıp sorabilirim.'

Ona teşekkür ettim. Sonra da uyardım.

'Adresi kimin istediğini belirtmeyin lütfen. Sürpriz yapmak istiyorum da.'

O an için yapabileceğimin hepsi buydu. Kız gerçekten Whittington'ın yeğeniyse tuzağa düşmeyecek kadar zeki olabilirdi ama yine de denemeye değerdi. Daha sonra Beresford'a mektup yazıp nerede olduğumu bildirdim. Ayrıca ayağımı incitmiş olduğumu belirterek eğer çok işi yoksa bana refakat etmek için hastaneye gelmesini istedim. Ancak ondan ses çıkmadı. Ayağım kısa sürede iyileşti. İncinmemiş yalnızca burkulmuştu. Sonunda bugün doktorla vedalaşıp ondan Hemşire Edith'ten bir haber alırsa hemen bana bildirmesini istedim ve doğruca şehre geldim. Evet, Bayan Tuppence, anlatın neyiniz var? Çok solgun görünüyorsunuz?"

"Tommy'yi merak ediyorum. Başına ne gelmiş olabilir?"

"Hiç endişelenmeyin. Ona bir şey olmadığına eminim. Hem neden bir şey olmuş olsun ki? Yabancı birinin peşine düşmüştü. Belki de yurtdışına, örneğin Polonya'ya filan gitmişlerdir."

Tuppence başını salladı. "Pasaportu olmadan bir yere gidemez. Ayrıca ben o adamı gördüm, burada. İsmi Boris bilmem ne. Dün akşam Bayan Vandemeyer'le yemek yedi."

"Bayan Kim?"

"Ah unuttum. Siz bu konuda bir şey bilmiyorsunuz."

Julius merakla ona baktı. Sonra her zamanki gibi büyük bir zevkle, "Anlatın," dedi. "Beni aydınlatın."

Tuppence son iki gün içinde olan biteni kısaca anlattı. Julius'un şaşkınlığı da hayranlığı da tanımlanamayacak kadar büyüktü.

"Bravo!" dedi. "Çok zekisiniz. Sizi hizmetçi olarak düşünüyorum da... gülmekten ölmemek için kendimi zor tutuyorum." Sonra ciddi bir tavırla ekledi. "Ancak belirtmeliyim ki bundan hiç hoşlanmadım Bayan Tuppence. Bence tehlikeli. Şimdilik onları aldatmayı başarmış olabilirsiniz ama yine de bu işin dışında kalmanızı yeğle-

rim. Bu caniler sizi tuzağa düşürebilirler ve o zaman da kadın mı, erkek mi olduğunuza bakmaz korkunç şeyler yapabilirler."

"Korktuğumu mu sanıyorsunuz?" diyen Tuppence'ın zihninde ister istemez Bayan Vandemeyer'ın çelik bakışlı gözleri belirdi ve korkuyla ürperdi.

Julius düşünceliydi.

"Çok cesur olduğunuzun farkındayım. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Tuppence sabırsızlıkla, "Şimdi beni değil, Tommy'yi düşünmemiz gerekiyor," dedi. Sonra Bay Carter'a mektup yazdığından ve mektubun içeriğinden bahsetti.

Julius ciddi ciddi başını salladı.

"Yapılabilecek en doğru şeyi yapmışsınız ama bizim de bir şeyler düşünüp yapmamız gerekiyor."

"Ne yapabiliriz ki?" Tuppence'ın üzüntüsü gittikçe artıyordu.

"Şu Boris'i izlesek. Oraya geldiğini söylediniz. Ne dersiniz, tekrar gelebilir mi?"

"Olabilir. Tam olarak bilemiyorum."

"Haklısınız. Daha işe yeni girdiniz. Bir fikrim var. Bir otomobil satın alayım, şöyle birinci sınıf bir şey... Şoför kılığına girip evin dışında oyalanırım. Boris gelirse, bir şekilde bana işaret verirsiniz ve ben de onu izlerim. Buna ne dersiniz?"

"Fevkalade ama haftalarca gelmeyebilir de."

"Şans. Planımı beğendiğinize sevindim," dedi ve ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Julius şaşkınlık içinde, "Tabii ki araba satın almaya," dedi. "Ne marka olsun? Herhalde bu iş bitmeden onunla birkaç kez gezeriz de."

Tuppence alaycı alaycı gülümsedi.

"Ah, ben Rolls-Royce'lara *bayılırım.* Ama..."

Julius hemen onayladı.

"Tamam o zaman. Ne isterseniz. Rolls-Royce alayım."

Tuppence haykırdı.

"Öyle hemen alamazsınız ki. İnsanlar o arabadan bir tane edinmek için bazen senelerce bekliyorlar."

"Küçük Julius beklemez," dedi Bay Hersheimmer kibirle. "Hiç endişelenmeyin. Yarım saat içinde arabayla gelirim."

Tuppence ayağa kalktı.

"Çok iyisiniz Julius. Bana darılmayın ama ben bu konuda pek umutlu değilim. Kaderimizin daha çok Bay Carter'ın elinde olduğunu düşünüyorum."

"Öyleyse ben bir şey yapmayayım."

"Neden?"

"Söylediklerinizden öyle anladım."

"Hemen gücenmeyin. Onun da bir şeyler yapması gerekiyor. Başka yardım edebilecek kimse yok. Bu arada size bu sabah olan çok ilginç bir şeyden bahsetmeyi unuttum."

Tuppence, Sör James Peel Edgerton'la karşılaşmasını ve adamın söylediklerini kısaca özetledi. Konu Julius'un ilgisini çekmişti.

"Adam sizce neyi ima etmek istemiş olabilir?" diye sordu Julius, Tuppence'ın sözü bitince.

Tuppence dalgın dalgın,"Bilemiyorum," dedi. "Anlayamadım. Bir kanun adamı olarak üstü kapalı bir biçimde beni uyarmaya çalışmış olabilir."

"Neden yapsın ki bunu?"

"Bilemiyorum. Çok nazik ve akıl almayacak kadar zeki bir insana benziyor. Gidip ona her şeyi anlatmayı çok isterdim."

Julius'un bunu kesin bir tavırla yadsıması Tuppence'ı çok şaşırtmıştı.

"Buraya bakın Bayan Tuppence. Bu işe hukukçuların karışmasını doğru değil. Bu adam bize yardım edemez."

Tuppence inatla, "Ben edebileceğini düşünüyorum," dedi.

Julius sözünü kesti. "Bunu aklınıza bile getirmeyin. Neyse, yarım saat içinde burada olurum."

Julius döndüğünde tamı tamına otuz beş dakika geçmişti. Tuppence'ı kolundan çekip pencereye götürdü.

"İşte aldım."

"Ama... olamaz!"

Tuppence aşağıdaki muhteşem arabaya bakarken şaşkınlıktan neredeyse dili tutulacaktı.

Julius gururla açıkladı.

"Bu aynı zamanda bir yarış arabası. Çok hızlı!"

"Bunu almayı nasıl başardınız?"

"Kodamanlardan birinin evine gönderilmek üzereydi."

"Yani?"

"Doğruca adamın evine gittim ve bunun gibi bir arabanın, bedeli olan yirmi bin doları, son kuruşuna kadar hak edeceğini düşündüğümü söyledim. Sonra da ona eğer bu arabayı alma hakkını bana devrederse ona elli bin dolar ödemeye hazır olduğumu söyledim."

Tuppence büyülenmiş gibi, "Eee, sonra?" diye sordu.

"Hakkını devretti. Hepsi bu."

12. BÖLÜM

Dost İhtiyacı

Cuma ve cumartesi olaysız geçti. Bu arada Bay Carter'dan Tuppence'ın mektubuna yanıt geldi. Mektupta Genç Maceracılar'ın bu işi kabullenirken olası riskleri yüklendikleri ve tehlikeler konusunda uyarıldıkları yazıyordu. Eğer Tommy'nin başına bir şey geldiyse elinden bir şey gelmeyeceğini, kendisinin de, hükümetin de hiçbir şey yapamayacaklarını üzülerek belirtiyordu.

Bu Tuppence için gerçek anlamda bir soğuk duş etkisi yarattı. Tommy olmadan maceranın bile zevki yoktu, işin tadı kaçmıştı ve Tuppence belki de ilk kez başarı konusunda umutsuzluk duymaya başlamıştı. Oysa Tommy'yle birlikteyken bir an bile kuşku duymuyordu başarıdan. Gerçi her zaman lider olmak, keskin zekâsıyla ve algı gücüyle öne çıkmak istiyordu ama... Tommy'ye asla kabul etmek istemediği kadar güvendiğini şimdi anlıyordu. Tommy bazen öylesine tutarlı ve sağlıklı düşünüyor, sağduyusu ve algı yeteneğiyle öylesine doğru sonuçlar çıkarıyordu ki Tuppence, o olmadan kendini akıntıya kapılmış bir tekne gibi hissediyordu. Onu özlüyordu. Julius hiç kuşkusuz Tommy'den çok daha zekiydi ama Tuppence'ta

aynı duyguları uyandırmıyordu. Tommy'yi her zaman kötümser olmakla suçlamıştı. Onun her konuda öncelikle dezavantajları ve zorlukları gördüğü kesindi, ama kendisi de iyimserlikten, aceleden bazı şeyleri göremiyor, atlıyordu. Evet, ona ihtiyacı vardı. Tommy yavaştı, her şeyi ağırdan alırdı ama kesinlikle güvenilirdi.

Tuppence belki de ilk kez kabul ederken çok hafife aldıkları bu görevin aslında çok tehlikeli olduğunu hissediyordu. Romantik duygularla başlamışlardı bu işe. Şimdiyse ilk andaki görkemin gerisinde gizlenen gerçek tüm zorluklarıyla, tüm acılarıyla ortaya çıkmıştı. Tommy. O anda önemli olan yalnızca oydu. Günün birçok saatlerinde gözlerine dolan yaşları siliyor, kendi kendine, "Aptal şey," diyordu. "Ağlayıp durma." Ama yine ağlıyor, bir yandan da ağladığı için kendine kızıyordu. "Tabii ki seviyorsun onu, çok eskiden beri tanıyorsun, o senin yaşamından bir parça. Bunun için duygusal olmaya gerek yok."

Bu arada Boris bir daha ortalarda görünmemişti. Julius'la arabası boşu boşuna evin önünde bekliyordu. Tuppence ise derin düşünceler içindeydi. Her ne kadar Julius'un karşı çıkmakta haklı olduğunu kabul etse de Sör James Edgerton'a başvurma fikrinden vazgeçemiyordu. Bu arada telefon rehberinden adamın adresini de bulmuştu. Acaba o gün adam onu gerçekten de uyarmak mı istemişti? Peki, ama neden? Hiç kuşkusuz bir açıklama istemeye hakkı vardı. Üstelik adam ona o kadar sevgiyle ve nazikçe bakmıştı ki. Belki Bayan Vandemeyer hakkında bir şeyler söyler, bu da onlara Tommy'nin nerede olabileceğine ilişkin yol gösterirdi.

Tuppence her zaman yaptığı gibi omuzlarını silkerek bunun denenmeye değer olduğuna karar verdi ve denedi de. Pazar günü öğleden sonra izinliydi. Julius'u görecek, ona kendi bakış açısını anlatacak ve birlikte aslanı kendi evinde ziyaret edeceklerdi.

O gün geldiğinde Julius'u ikna etmekte çok zorlandıysa da asla pes etmedi.

Tuppence, "Ne zararı olabilir ki?" dedi sürekli olarak Julius'un ileri sürdüğü itirazlara. Sonunda Julius razı oldu ve birlikte arabaya binip Carlton House Terrace'a gittiler.

Onlara kapıyı kusursuz bir uşak açtı. Tuppence gergindi. Belki böyle davranması büyük bir saygısızlıktı. Ama Sör Edgerton'ın "evde" olup olmadığını bile sormayıp, doğrudan konuya girmeye karar vermişti.

"Sör James'e kendisini birkaç dakika görmek istediğimi söyler misiniz? Kendisine çok önemli bir mesaj getirdim."

Uşak geri çekildi. Birkaç dakika sonra yeniden göründü.

"Sör James sizi kabul edecek. Lütfen beni izleyin."

Uşak, onları evin arka tarafında, kütüphane olarak düzenlenmiş bir odaya aldı. Duvarlar kitap raflarıyla doluydu. Bir duvardaki kitapların tamamının suç ve kriminoloji hakkında olduğu Tuppence'ın gözünden kaçmadı. Odada maroken kaplı çok sayıda minderli koltuk ve bir de eski tip bir şömine vardı. Tam pencerenin önüne konulan büyük yazı masasının başında ev sahibi oturuyordu.

Onların girdiğini görünce ayağa kalktı.

"Demek bana bir mesaj getirdiniz?" dediği anda Tuppence'ı tanıdı ve gülümsedi. "Ah, siz miydiniz? Sanırım mesaj Bayan Vandemeyer'den?"

Tuppence. "Tam olarak değil," dedi. "Korkarım içeriye girebilmek için böyle söylediğimi itiraf etmek durumundayım. Bağışlayın, size arkadaşımı tanıtmayı unuttum. Bay Hersheimmer, Sör James Peel Edgerton."

Amerikalı elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Sör Edgerton iki sandalye çekti. "Lütfen oturun."

Tuppence oturur oturmaz hemen konuya girdi.

"Sör James, sizi böyle habersiz gelerek rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Bunun büyük bir saygısızlık olduğunun farkındayım, çünkü konu doğrudan sizinle ilgili de değil. Ama inanın başka çarem yoktu. Siz çok önemli birisiniz. Ama Tommy ve tabii ben de... önemsiz insanlarız." Sustu, derin bir soluk aldı.

Sör James merakla Julius'a baktı.

"Tommy mi?"

Tuppence hemen açıkladı.

"Hayır, o Julius. Sinirlerim çok bozuk da iyi anlatamıyorum. Asıl bilmek istediğim, geçen gün bana söylediğiniz sözleri nasıl anlamam gerektiği? Beni Bayan Vandemeyer konusunda uyarmak mı istediniz? Bu doğru mu, değil mi?"

"Sevgili genç bayan, anımsayabildiğim kadarıyla ben yalnızca başka yerlerde de aynı şekilde iyi işler bulabileceğinize değinmek istemiştim."

"Evet, biliyorum. Ama bunun gerisinde bir şeyi ima etmek istemiştiniz, öyle değil mi?"

Sör James her zamanki ciddiyetiyle yanıt verdi.

"Evet, belki öyle belki değil."

"Ama ben daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Bana neden böyle bir imada bulunduğunuzu bilmek istiyorum."

Sör James, kızın bu ciddiyetine bakarak gülümsedi.

"Belki de leydinin bana iftira nedeniyle dava açmasından kaçınmak istemişimdir."

"Tabii," diyen Tuppence inadından vazgeçecek gibi değildi. "Siz kanun adamları korkunç derecede dikkatlisinizdir. Ancak bizler 'önyargısız' olarak aklımıza ilk geleni söyleyebilir, istediğimiz gibi konuşabiliriz."

Sör James gülümseyerek genç kıza baktı.

"Neyse," diyen Sör James hâlâ gülümsüyordu. "Öyleyse önyargısız olarak, belirtmek isterim ki eğer bir kız kardeşim olsaydı Bayan Vandemeyer'ın emrinde çalışmasından hoşlanmazdım. Aynı şeyleri hissetmiş olmalıyım ki sizinle öyle konuşmak istedim. Orası sizin gibi çok genç ve deneyimsiz bir kıza göre bir yer değil. Şu an için size tek söyleyebileceğim bu."

"Anlıyorum," dedi Tuppence düşünceli düşünceli. "Çok teşekkür ederim Sör James. Ancak belirtmek isterim ki ben aslında *tam olarak* deneyimsiz bir kız değilim. Bayan Vandemeyer'ın yanında çalışmaya başlarken onun sağlam pabuç olmadığını çok iyi biliyordum. Zaten oraya girişimin *nedeni* de bu..." Sustu, neden sonra avukatın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce ekledi. "İçimden bir his eğer doğruyu söylemezsem de sizin bunu zaten hemen anlayacağınızı söylüyor. Sanırım bu durumda size bu öyküyü en başından anlatsam daha iyi olacak Sör James. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz, Julius?"

O zamana kadar sessiz sakin oturan Amerikalı hemen yanıt verdi.

"Senin de belirttiğin gibi en doğrusu gerçekleri ortaya koymak."

Sör James, "Neyse, haydi anlatın," dedi. "Bu Tommy kim?"

Bundan cesaret alan Tuppence her şeyi anlattı, yaşlı kanun adamı onu büyük dikkatle dinliyordu.

Tuppence konuşmasını tamamlayınca, "Çok ilginç," dedi. "Bu söylediklerinizin birçoğunu ben zaten biliyorum, yavrum. Jane Finn konusunda benim de bazı teorilerim var. Şu ana kadar çok büyük ilerleme kaydetmişsiniz ama Bay Carter'ın size böyle bir görev vermiş olması çok yanlış, hem çok gençsiniz hem de deneyimsiz. Bu

arada sırası gelmişken sorayım. Bay Hersheimmer, sizin bu konuya ilgi duymanızın nedeni neydi? Bunu bana açıklamadınız?"

Julius meraklı bakışlar karşısında hemen yanıt verdi.

"Biz Jane Finn'le kardeş çocuklarıyız, kendisi birinci dereceden kuzinim."

"Ah!"

Tuppence araya girdi. "Ah, Sör James, sizce Tommy'ye ne olmuş olabilir."

"Hımmm." Avukat ayağa kalktı ve odada ağır ağır bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. "Siz geldiğinizde genç bayan, tam da av takımlarını toparlıyordum. Niyetim birkaç günlüğüne İskoçya'ya balık avlamaya gitmekti. Fakat şimdi farklı nitelikte bir balık avıyla karşı karşıyayım. Kalıp, kaybolan bu genç adamın izini sürmeyi düşünüyorum."

Tuppence mutlulukla ellerini ovuşturdu. "Ah, Sör James..."

"Ancak, daha önce de söylediğim gibi Bay Carter'ın sizin gibi iki bebeği böyle bir işe bulaştırması çok kötü olmuş. Bu sözüme kırılmayın bayan... şey..."

"İsmim Cowley. Prudence Cowley. Fakat arkadaşlarım bana Tuppence der."

İhtiyar adam güldü.

"Peki, Bayan Tuppence. Beni dostunuz olarak görün ve henüz çok genç olduğunuzu düşündüğüm için bana kızıp gücenmeyin. Gençlikte insan kalıbına sığamıyor, hatalar yapıyor. Neyse, şu genç arkadaşınız, Tommy..."

Tuppence ellerini çırptı. "Evet?"

"Açıkça söyleyeyim, durumunun iyi olacağını hiç sanmıyorum. Bence başı dertte olabilir. İstenmediği, bulunmaması gereken bir yerde olduğunu düşünüyorum. Bunda pek kuşkum yok. Ama umudunuzu yitirmeyin."

"Peki, bize gerçekten yardım edecek misiniz? Şey Julius... o buraya gelmemi istememişti de..."

Avukat, genç adamı bir kez daha dikkatli bakışlarla süzdü.

"Hımmm... nedenmiş o?"

Julius yanıtladı. "Sizi bu kadar küçük, önemsiz bir iş için rahatsız etmek istemedim."

"Anlıyorum," diyen avukat bir an düşündükten sonra ekledi. "Sizin küçük ve önemsiz olarak nitelendirdiğiniz bu konu aslında Bayan Cowley'nin de sizin de düşünemeyeceğiniz kadar büyük bir olayla bağlantılı. Eğer Tommy dediğiniz bu çocuk yaşıyorsa bize çok değerli bilgiler verebilir. Fakat her şeyden önce onu bulmamız gerekiyor."

Tuppence haykırdı.

"Evet, ama nasıl? Ben her şeyi düşündüm ama bir çıkar yol bulamadım."

Sör James gülümsedi.

"Elimizin altında onun bulunduğu yeri bilen ya da nerede olabileceğine ilişkin fikri olması gereken biri var."

Tuppence şaşkın şaşkın sordu. "Kim?"

"Bayan Vandemeyer."

"Evet, ama bilse bile söylemeyecektir."

"Ah, işte benim de söylemek istediğim bu. Ben onun bana bilmek istediklerimi söylemesini sağlayabileceğimden eminim."

Tuppence dehşetle gözlerini açtı. "Nasıl?"

Sör James ivedilikle yanıt verdi.

"Ah, çok basit. Ona yalnızca soru soracağım. Bizim tarzımız budur, bilirsiniz."

Parmaklarıyla masayı tıkırdatmaya başladı. Tuppence adamdan etrafa yayılan, insanı adeta manyetize eden güç dalgalarını hissetti.

O zamana kadar hemen hemen hiç konuşmayan Julius, "Peki, ya söylemezse?" diye sordu.

"Söyleyeceğini düşünüyorum. Onu harekete geçirecek bir ya da iki güçlü yöntemim var. Yine de etkisiz olursa, paranın her kapıyı açtığı söylenir."

Heyecanla, "Kesinlikle. Benim de söylemek istediğim buydu zaten," diye bağıran Julius elini masanın üstüne vurarak ekledi. "Gereğinde bir milyonluk bir destek için bana güvenebilirsiniz. Evet, tam bir milyon dolar."

Sör James oturdu ve uzun uzun genç adamı süzdü.

"Bay Hersheimmer, bu çok büyük bir meblağ."

"Fakat ben gerekli olduğuna inanıyorum. Bunlar öyle azla yetinecek kimselere benzemiyorlar."

"Bana kalırsa iki yüz elli bin dolar yeter de artar bile. Bundan fazlasının sizin için de ağır olabileceğini düşünüyorum."

"Boşa konuştuğumu mu düşünüyorsunuz? Emin olun hem işleri yoluna sokacak hem de üstüne sizin öngöreceğiniz ücreti rahatlıkla ödeyebilecek güce sahibim."

İhtiyar adam kızardı.

"Ücret söz konusu değil, Bay Hersheimmer. Ben özel dedektif değilim."

"Özür dilerim. Biraz acele ettim, dengesiz konuştum ama bu paranın sorun olabileceğini duyunca kendimi çok kötü hissediyorum. Geçen gün Jane'le ilgili haber getirene büyük para ödülü vaat eden bir ilan vermek istedim ancak sizin eski kafalı Scotland Yard mensupları bundan vazgeçmemi istediler. Buna gerek olmadığını söylediler."

Sör James kuru kuru onayladı. "Sanırım haklılar."

Tuppence söze karıştı. "Julius gerçekten de çok zengin. Emin olun sizinle dalga geçmiyor. Yalnızca çok parası var."

Julius konuyu değiştirdi. "Neyse, şimdi ne yapacağız? Sizin fikriniz nedir Sör James?"

Sör James bir iki saniye düşündü.

"Kaybedecek zamanımız yok. Ne kadar çabuk harekete geçersek o kadar iyi." Tuppence'a döndü. "Bayan Vandemeyer bu akşam yemeğini dışarıda yiyecek değil mi?"

"Evet, öyle sanıyorum. Ama geç kalacağını sanmam. Yoksa anahtarını yanına alırdı."

"Güzel. Onu saat onda ziyaret ederim. Siz saat kaçta eve dönmeyi düşünüyorsunuz?"

"Dokuz buçuk, on gibi. Ama daha önce de dönebilirim."

"Sakın bunu yapmayın. Her zamankinden erken dönmeniz kuşku uyandırabilir. Dokuz buçukta dönün. Ben de onda gelirim. Bay Hersheimmer de aşağıda bir takside bekler."

"Julius, yeni bir Rolls-Royce aldı."

Tuppence, sanki arabayı alan kendisiymiş gibi, bunu söylerken büyük bir gurur duymuştu.

Yaşlı adam gülümsedi.

"Bu daha iyi. Eğer Bayan Vandemeyer'den adresi öğrenmeyi başarırsam hemen genç adamın bulunduğu yere gideriz. Hatta gerekirse Bayan Vandemeyer'ı de yanımıza alırız. Anlıyorsunuz değil mi?"

Tuppence içi rahatlamış bir halde ayağa kalktı.

"Evet. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Pek fazla umuda kapılmayın Bayan Tuppence. Sakin olun."

Julius avukata döndü.

"O zaman saat dokuz buçukta ben gelir, sizi arabamla alırım. Uygun mu?"

"Belki böylesi çok daha iyi olur. Dışarıda iki otomobilin beklemesi gereksiz. Şimdi Bayan Tuppence, size önerim, doğruca gi-

dip güzel bir akşam yemeği yemeniz. Siz elinizden geleni yaptınız, bunu daha fazla düşünmeyin." İkisinin de ellerini sıktı. Gençler bir dakika sonra sokaktaydılar. Daha merdivenlerden inerken Tuppence Julius'a döndü.

"Nasıl ama? Geldiğimiz iyi olmadı mı?"

"Evet, her şey yolunda görünüyor. Ona başvurmanın doğru olmayacağını düşünmekle yanılmışım. Şimdi ne yapıyoruz? Ritz'e mi dönüyoruz?"

"Hayır. Ben biraz yürüyüp düşünmek istiyorum. Çok gerginim. Beni parkın kapısında bırakın. Tabii benimle gelmek isterseniz?..."

"Arabaya benzin koyduracağım. Bir de çekilecek bir iki telgrafım da var."

"Tamam, o zaman. Saat yedide Ritz'de buluşuruz. Yemeği yukarıda yiyelim. O şık giysili kalabalığın arasına girmek istemiyorum."

"Peki. Felix'ten menü konusunda yardım isterim. Lokantanın şef garsonu, yemekleri en iyi o bilir. Görüşürüz."

Tuppence doğruca parktaki gölün kıyısına gitti. Saate baktı. Altıya geliyordu. O anda aklına o gün hiç çay içmediği geldi. Açlık da hissetmiyordu. Kensington Bahçeleri'ne kadar yürüdü, sonra adımlarını hızlandırdı. Sör James'e sözünü tutacaktı ama o akşam olabilecekleri düşünmeden edemiyordu. Hyde Park'ın köşesine yaklaştıkça Audley Mansiyonları'na dönme istediği de giderek arttı.

Erkendi, denileni yapacaktı ama dışarıdan apartmana *bakmasında* hiçbir sakınca olamazdı. Belki böylece saat ona kadar da sabırla bekleyecek gücü bulacaktı kendinde.

Güney Audley Mansiyonları her zamanki gibiydi. Tuppence ne beklediğini bilmiyordu ama binanın düzgün, kırmızı kiremitlerle kaplı görüntüsü bile onda giderek artan ve anlam veremediği bir huzursuzluğa neden oluyordu. Tam oradan ayrılmak üzereyken keskin

bir ıslık sesi duydu. Aynı anda binadan çıkan sadık Albert koşarak Tuppence'ın yanına geldi.

Tuppence kaşlarını çattı. Onun bu ihtiyatsızlığına içerledi, bu programda yoktu, komşuların gözleri önünde böyle davranması hiç doğru değildi, dikkat çekebilirdi. Albert alı al, moru mor yanına gelince heyecanla fısıldadı.

"Haberiniz olsun küçükhanım, o gidiyor."

Tuppence hemen sordu.

"Kim gidiyor?"

"O sahtekâr. Hazır Rita. Bayan Vandemeyer. Eşyasını topluyor. Benden şimdi taksi çağırmamı istedi."

"Ne?" Tuppence genç çocuğu kolundan yakaladı.

"Evet bayan, bu doğru. Sizin bilmediğinizi tahmin etmiştim."

"Albert," diye haykırdı Tuppence. "Sen çok cesur bir insansın. Sen olmasaydın kadının izini kaybedecektim."

Albert bu övgünün mutluluğuyla kızardı. "Teşekkür ederim. Görevimi yapıyorum."

"Kaybedecek zaman yok," diyen Tuppence aceleyle yolun karşısına geçti. "Onu durdurmalıyım. Ne bahasına olursa olsun, onu burada tutmalıyım." Birden başını çevirdi. "Albert, buralarda bir telefon var değil mi?"

Albert başını salladı. "Dairelerin hemen hepsinin kendi telefonları var. Ama köşeyi dönünce, orada bir telefon kulübesi var."

"Öyleyse o telefona git ve Ritz otelini ara. Bay Hersheimmer'ı iste. Ona hemen Sör James'i alıp buraya getirmesini, Bayan Vandemeyer'ın kaçmak üzere olduğunu söyle. Onu bulamazsan Sör James Peel Edgerton'ı ara. Telefon numarasını rehberde bulursun. Ona olanları anlat. İsimleri unutmazsın, değil mi?"

Albert isimleri yineledi.

"Bana güvenin bayan, her şey istediğiniz gibi olacak. Peki, ama siz ne olacaksınız? Onunla yalnız kalmaktan korkmuyor musunuz?"

"Hayır, hayır, sorun yok. *Haydi git, telefon et.* Çabuk."

Tuppence derin bir soluk alıp binaya girdi ve doğruca 20 numaranın kapısına koştu. Diğerleri gelene dek Bayan Vandemeyer'ı nasıl oyalayacağını bilmiyordu, ama bir şekilde bu yapılmalıydı ve bunu tek başına halletmek zorundaydı. Acaba bu ani gidişin nedeni neydi? Yoksa Bayan Vandemeyer ondan mı kuşkulanıyordu?

Düşünmenin yararı yoktu, kararlılıkla zile bastı. Belki aşçıdan bir şeyler öğrenebilirdi.

Fakat kapıyı açan olmadı. Bir süre bekledikten sonra yeniden zile bastı. Parmağını bir süre zilin üstünde tuttu. Sonunda içeriden ayak sesleri duyuldu. Bir saniye sonra da Bayan Vandemeyer'ın kendisi kapıyı açtı. Tuppence'ı görünce gözleri kocaman açıldı, kaşları kalktı.

"Sen ha?"

Tuppence ilk aklına geleni söyledi.

"Dişim ağrıyor, madam. Eve dönüp sakin bir gece geçirmeyi daha uygun buldum."

Bayan Vandemeyer bir şey söylemedi. Geri çekilip Tuppence'ın antreye girmesine fırsat verdi.

"Senin açından büyük şanssızlık. Hemen yatsan iyi olur."

"Ah, mutfakta da rahat ederim madam. Aşçı bana bir..."

Bayan Vandemeyer sert bir tonda sözünü kesti.

"Aşçı evde yok. Onu dışarıya gönderdim. Sen de yatsan iyi olur."

Tuppence birden korkmaya başladı. Bayan Vandemeyer'ın sesinde hiç hoşuna gitmeyen, ürkütücü bir tını vardı. Kadın onu koridora doğru itelemek ister gibiydi. Tuppence karşı koydu.

"İstemiyorum..."

O anda şakağında soğuk çelik namluyu hissetti ve Bayan Vandemeyer'in tiz, ürkütücü sesi yükseldi.

"Seni küçük budala! Bilmediğimi mi sanıyordun? Hayır, hayır, boşuna konuşmaya çalışma. Bağırmaya ya da karşı koymaya kalkışırsan seni köpek gibi gebertirim."

Tuppence çeliğin şakaklarındaki baskısını giderek daha fazla hissediyordu.

"Bu artık oyun olmaktan çıktı. Haydi, yürü bakalım," diye gürledi Bayan Vandemeyer. "Doğru benim yatak odama. Seninle bir dakikalık işim var, sana yat demiştim, yatmadın. Şimdi ise uyuyacaksın, evet benim küçük casusum, uyuyacaksın, hem de sonsuza kadar."

Sesinde Tuppence'ı iliklerine kadar donduran bir tını vardı. Yapabileceği bir şey yoktu, çaresiz Bayan Vandemeyer'ın yatak odasına doğru ilerledi. Tabanca şakağından bir an bile ayrılmamıştı. Kafasına bir kurşun yemek hiç işine gelmiyordu. Oda darmadağındı, sanki talana uğramıştı. Elbiseler sağa, sola atılmış, yarıya kadar doldurulmuş bir valizle bir şapka kutusu yerde, odanın ortasında duruyordu.

Tuppence son bir gayretle kendini topladı. Sesi titriyordu ama cesaretle konuştu.

"Haydi, bırakın artık bu saçmalığı. Beni vuramazsınız. Silah sesi bütün binada duyulur."

Bayan Vandemeyer sırıttı.

"Bu riski göze almam gerekiyor," dedi neşeyle. "Yardım istemek için çığlıklar atmadığın sürece sorun yok, atacağını da sanmıyorum. Sen akıllı bir kızsın. Böyle bir şey yapmazsın. Beni iyi kandırdın. Senden hiç kuşkulanmadım. Burada gücün benim elimde olduğunu ve senin yaşamının bana bağlı olduğunu sakın unutma. Yatağın üstüne otur, ellerini de başının hizasına kaldır. Hayatına değer veriyorsan hiç kımıldama."

Tuppence söyleneni yaptı. Bilinçaltı ona durumu olduğu gibi kabullenmesini emrediyordu. Bağırıp çığlık attığı takdirde birinin onu duyma olasılığı yok denecek kadar azdı, üstelik bunu yaparsa Bayan Vandemeyer'ın onu vuracağından da hiç kuşkusu yoktu. Bu arada geçen her saniye onun için değerliydi.

Bayan Vandemeyer tabancasını kolayca ulaşabileceği şekilde tuvalet masasının hemen kenarına koydu. Gözlerini Tuppence'dan ayırmıyor, şahin gibi onu izliyordu. Kadın küçük bir dolabın üstünde duran minik bir şişeyi aldı, tıpasını açıp içindeki sıvıdan birazını bir bardağa boşalttı, üstünü de suyla doldurdu.

Tuppence sert bir sesle sordu.

"Nedir o?"

"Seni mışıl mışıl uyutacak bir şey."

Tuppence sarardı. Fısıltı gibi bir sesle yine sordu.

"Beni zehirlemek mi istiyorsunuz?"

Bayan Vandemeyer sinsi sinsi gülümsedi.

"Belki."

Tuppence aynı sert sesle, "Öyleyse onu içmek istemiyorum. İçmeyeceğim," dedi. "Tabancayla vurulmayı tercih ederim. Hiç olmazsa onun sesi duyulur, belki yardımıma gelen olur. Ama kuzu gibi öldürülmeyi kabul edecek değilim."

Bayan Vandemeyer ayağını hiddetle yere vurdu.

"Aptallık etme! Gerçekten de arkamda bir cinayet bırakmak isteyeceğimi mi sanıyorsun? Biraz sağduyulu olabilsen benim zehirle işim olamayacağını anlardın. Bu bir uyku ilacı, hepsi bu. En kötüsü yarın sabah uyanırsın. Elini kolunu bağlayıp, ağzına bir şeyler tıkmak istemiyorum. Bu bir alternatif. Sokak köpeği gibi peşimde takılmayasın diye seni bununla susturacağım. Emin ol, çok rahat edeceksin. İstesem sana karşı çok sert davranırdım. Şimdi iyi bir kız gibi iç şunu bakayım. Korkma, bundan sana zarar gelmez."

Tuppence ona inanıyordu. İleri sürdüğü şeyler doğruya benziyordu. Bu onu bir süreliğine ortadan kaldırmak için basit ve etkili bir yöntem olacaktı. Ama değil uyumak, her zamandan da fazla uyanık olması gerekiyordu. Eğer Bayan Vandemeyer'ı ellerinden kaçırırlarsa, Tommy'yi bulma umutları sonsuza dek yok olabilirdi. Bunu hissediyordu.

Tuppence düşünmek konusunda bir hayli hızlıydı. Bütün bunlar bir saniyeden az bir zamanda aklından geçti. Sonunda bir şansı –çok zor da olsa– olduğunu gördü ve son bir gayretle bu riski göze almaya karar verdi. Hemen yataktan yere kayıp kadının önünde diz çöktü, yalvarmaya başladı.

"İnanmıyorum," diye inledi. "O zehir... biliyorum, o zehir. Ne olur içirmeyin onu bana!" Sesi tiz bir çığlık halini almıştı. "İçirmeyin."

Bayan Vandemeyer elinde bardak, dudak bükerek eteklerini çekiştiren ve yalvaran Tuppence'a bakıyordu. Eteklerini onun ellerinden kurtarmaya, ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Kalk ayağa küçük budala. Saçmalamayı bırak. Böyle davranmaya nasıl cüret edebilirsin?" Ayağını hırsla yere vurdu. "Kalk diyorum!"

Fakat Tuppence hıçkırıklarla sarsılarak onun eteklerine yapışmayı, yalvarmayı bırakmadı. Kazanılan her dakika onun için bir hazineydi. Ayrıca yerlerde sürünüp kadının dizlerine kapanırken bir yandan da hedefine belli etmeden yaklaşmış oluyordu.

Bayan Vandemeyer sabırsızlık içinde bağırdı ve dizlerine sarılan kızı itti.

"Hemen içeceksin bunu." Bardağı kızın dudaklarına dayadı. "İç şunu!"

Tuppence canhıraş bir şekilde haykırdı.

"Onun bana zarar vermeyeceğine, zehir olmadığına yemin eder misiniz?"

"Tabii ki zarar vermeyecek. Aptal olma."

"Yemin eder misiniz?"

"Evet, evet," dedi kadın sabırsızlıkla. "Yemin ederim."

Tuppence titreyen sol eliyle bardağı aldı. "Peki öyleyse," dedi ve ağzını açtı.

Bayan Vandemeyer rahat bir soluk aldı. Aynı anda Tuppence yıldırım hızıyla bardağı yukarı doğru fırlatıp attı. Bardaktaki ilaç Bayan Vandemeyer'ın yüzüne saçıldı. Kadın soluk almaya çalıştı, yutkundu. Tuppence fırsatı kaçırmadı, sol eli uzandı ve tuvalet masasının kenarındaki tabancayı kaptı. O an ayağa fırladı, silahı doğruca kadının göğsüne doğru tuttu. Tabancayı tutan eli kesinlikle titremiyordu.

Ve Tuppence zafer sarhoşluğu içinde haykırdı.

"Şimdi söyle bakalım, kim güçlü, kim güçsüz."

Kadının yüzü hiddetten kıpkırmızı oldu. Tuppence bir an kadın üstüne atılacakmış gibi bir hisse kapıldı. Korkunç bir ikileme girdi, kesinlikle tabancayı ateşlemek gibi bir niyeti yoktu, kendini savunup savunamayacağını ise bilemiyordu. Peki ya kadın tabancayı almayı başarırsa? Neyse ki Bayan Vandemeyer kendini çabuk toparladı. Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

"Hiç de aptal değilmişsin. Oyununu yine çok iyi oynadın, küçük kız. Fakat bunu ödeteceğim sana. Ben hiçbir şeyi unutmam."

"Bu kadar çabuk aldandığınıza şaşıyorum doğrusu," dedi Tuppence alaycı bir ses tonuyla. "Siz gerçekten benim yerlerde sürünerek merhamet dilenecek biri olduğuma inanabildiniz mi?"

"Bir gün o da olur elbet," dedi kadın üzerine basa basa.

Tavrındaki soğuk tehdit genç kızın tüylerini diken diken ediyor, tepeden tırnağa ürpermesine neden oluyordu. Ancak kendini buna kaptırmamalıydı.

"Otursak iyi olur," dedi. "Hayır, hayır, yatağa değil. Masanın yanına bir sandalye çekin. Tamam, oldu. Şimdi oturun. Ben de tam karşınıza oturacağım, tabanca da –ne olur, ne olmaz– tam önümde, namlusu size yöneltilmiş olarak duracak. Harika. Şimdi konuşalım."

Bayan Vandemeyer şaşkınlık içinde sordu.

"Ne konuşacağız?"

Tuppence bir saniye kadar kadını süzdü. Birçok şey anımsıyordu. Örneğin Boris'in sözleri: "Bir gün bizi satacağınıza inanıyorum," demişti. Kadın da kayıtsızca, "Fiyatı çok yüksek olur," demişti. Bu sözün içinde gerçek payı olamaz mıydı? Bir süre önce Whittington da, "Yoksa konuşan Rita mı?" diye sormuştu. Yoksa Bay Brown'ın örgütündeki zayıf halka Rita mıydı?

Gözlerini kadının yüzünden ayırmadan karşılık verdi.

"Para konuşalım."

Bayan Vandemeyer şaşırdı. Bu hiç beklemediği bir şeydi.

"'Ne demek istiyorsunuz?"

"Söyleyeyim. Biraz önce hafızanızın çok güçlü olduğunu, hiçbir şeyi unutmadığınızı söylediniz. İyi bir hafızanın dolu bir kesenin karşısında lafı bile olmaz. Korkarım bana yapmak istediğiniz tüm kötülüklerden vazgeçmek zorunda kalmak kininizi artıracaktır ama bunun pratikte ne yararı var ki? İntikam asla insanı tatmin etmez. Ama para..." Tuppence sesini sıcaklaştırdı. "Paranın yapamayacağı şey yok, öyle değil mi?"

Bayan Vandemeyer alaycı bir havada sordu.

"Benim dostlarımı satacak bir insan olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tuppence kendinden emin bir havada cevap verdi.

"Evet. Fiyat yeterince yüksekse."

"Değersiz bir yüz sterlin için mi?"

"Hayır. Ben yüz bin sterlin öneriyorum."

Julius'un vermeye hazır olduğu bir milyonu önermeye içi elvermemişti.

Vandemeyer'ın yüzü kızardı. Sinirden titreyen eliyle göğsündeki broşla oynarken sordu.

"Ne dediniz, ne dediniz?"

Tuppence balığın oltaya takılmak üzere olduğunu hissediyordu. Kadının para hırsı karşısında belki de yaşamında ilk kez kendi para kavramından, paraya verdiği değerden tuhaf bir korku duydu. Karşısındaki kadına benzemekten korkuyordu.

"Yüz bin sterlin," diye yineledi.

Bayan Vandemeyer'ın gözlerindeki ışık kayboldu. Arkasına yaslandı.

"Hıh!" dedi. "Sizde o para yok ki bana veresiniz."

"Evet, bende yok. Ama bunu verecek birini tanıyorum."

"Kim?"

"Bir arkadaşım."

"Herhalde bir milyoner?"

Kadın, Tuppence'a inanmadığı için açıkça alay ediyordu.

Tuppence ciddiyetle yanıt verdi.

"Doğruyu söylemek gerekirse o bir Amerikalı milyoner. Gözünü bile kırpmadan size bu parayı verecektir. Onun yerine size bu parayı önermeye yetkim var."

Bayan Vandemeyer yine doğruldu.

"Size inanmak istiyorum." Sonra ağır ağır ekledi. "Bu arkadaşınız ne karşılığında bana bu parayı verecek? Öğrenmek istediği ne?"

Tuppence bir an için duraksadı. Para Julius'undu, dolayısıyla onun istekleri ön plandaydı.

"Jane Finn'in nerede olduğunu öğrenmek istiyor."

Bayan Vandemeyer hiç şaşırmadı.

"Şu an için nerede olduğundan emin değilim."

"Ama onu bulabilirsiniz, değil mi?"

"Ah, evet. Bunda büyük bir sorun yok."

"Ayrıca..." Tuppence sesi titreyerek ekledi. "Bir genç adam var. Arkadaşım. Ona bir şey olmuş olmasından korkuyorum. Dostunuz Boris'in ona bir kötülük yapmış olabileceğini düşünüyorum."

"İsmi?"

"Tommy Beresford."

"Hiç duymadım. Ama Boris'e sorarım. O ne biliyorsa bana anlatır."

"Teşekkürler." Tuppence iyice gerildiğini hissediyordu. Bu da küstahça cesaretinin daha da artmasını sağlıyordu.

"Bir şey daha var..."

"Nedir?"

Tuppence öne doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"*Bay Brown kim*?"

Kadının yüzü bir anda soldu. O güzel yüz acıyla buruştu. Bayan Vandemeyer kendini zorlukla toplayarak eski halini almaya çalıştı. Ancak sersemlemişti. Omuz silkerek mırıldandı.

"Onu *hiç kimse bilmez, tanımaz,* onun hakkında bilginiz yoksa yapacak bir şey yok..."

Tuppence yavaşça ısrar etti.

"Ama siz tanıyorsunuz."

Kadının yüzünün rengi yine soldu.

"Sizi böyle düşünmeye sevk eden ne?"

Tuppence doğruyu söyledi.

"Bilmiyorum. Ama bundan eminim."

Bayan Vandemeyer uzunca bir süre önüne bakıp sustu. Neden sonra boğuk bir sesle, "Evet. Tanıyorum," dedi. "Ben güzel bir kadındım, çok güzel, hâlâ da öyle..."

"Evet, öylesiniz," dedi Tuppence hayranlıkla.

Bayan Vandemeyer başını salladı. Elektrik mavisi gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirdi. İç çekerek ekledi.

"Güzel olmak kesinlikle yeterli değil. Hayır, kesinlikle güzellik yetmiyor. Son zamanlarda –bazen– korkuyorum... çok şey bilmek çok tehlikeli."

Masanın üstünden genç kıza doğru eğildi.

"Benim adımın kesinlikle geçmeyeceğine yemin edin. Hiç kimseye bir şey söylemeyeceksiniz ve hiç kimse bilmeyecek."

"Yemin ederim. Zaten o yakalanınca siz tehlikeden kurtulmuş olacaksınız."

Bayan Vandemeyer'ın yüzünden tuhaf bir dehşet ifadesi belirdi.

"Öyle mi? Sonsuza kadar kurtulacak mıyım dersiniz?" Tuppence'ın koluna sarıldı. "Yine eskisi gibi özgür olacak mıyım? Para konusunda emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Ne zaman gelir? Gecikme olmamalı."

"Arkadaşım birazdan burada olacak. Belki telgraf çeker, belki başka bir çare bulur. Gecikmeyeceğinden emin olabilirsiniz, o zaten çok aceleci bir insandır."

Bayan Vandemeyer'ın yüzünde bir rahatlama oldu.

"Bunu yapacağım. Az para değil, ayrıca..." Tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Benim gibi bir kadını baştan savmak hiç akıllıca bir davranış değil."

Bir iki saniye parmaklarıyla masanın üstünde trampet gibi yapıp aynı şekilde gülümsedi. Sonra birden irkildi, yüzü gerginleşti.

"Neydi o?"

"Ben bir şey duymadım."

Bayan Vandemeyer korkuyla etrafına bakındı.

"Eğer biri bizi dinlediyse..."

"Saçma! Kim dinleyebilir ki?"

Kadın fısıldadı. "Duvarların bile kulağı vardır. Size korktuğumu söyledim. Siz onu tanımazsınız."

Tuppence onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Yüz bin sterlini düşünün."

Bayan Vandemeyer diliyle kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Siz onu tanımazsınız. O... ah!"

Sonra birden korkuyla ayağa fırladı. Titreyen elini ileri doğru uzatıp Tuppence'ın başının arka tarafındaki bir şeyi işaret etti. Sonra kendinden geçerek yere yığıldı.

Tuppence dehşetle onu böylesine korkutanın ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Sör James Peel Edgerton ve Julius P. Hersheimmer kapının eşiğinde duruyorlardı.

13. BÖLÜM

Gece Nöbeti

Sör James aceleyle Julius'un önüne geçip yere yığılan kadının yanında yere eğildi.

"Kalp," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Bizi birden karşısında görünce şok geçirmiş olmalı. Çabuk brandy getirin, yoksa parmaklarımızın arasından kayıp gidecek. Onu kaybedeceğiz."

Julius lavaboya doğru koştu.

Tuppence omzunun üstünden, "Hayır, hayır, orada değil," diye seslendi. "Yemek salonunda büfede. Koridorda ikinci kapı."

O arada Sör James'le Tuppence baygın durumdaki kadını yatağına taşıdılar. Yüzüne su serptiler. Ancak ayıltamadılar. Avukat nabzını saydı.

"Çok hafif," dedi. "Genç dostumuz acele etmezse kötü olabilir."

Tam o sırada Julius odaya girdi. Elinde yarı dolu bir bardak brandy vardı. Bardağı Sör James'e verdi. Tuppence kadının başını yastıktan kaldırmaya çalışırken, avukat kapalı dudaklarının arasın-

dan içkiyi akıtmaya uğraştı. Sonunda kadın gözlerini açtı. Tuppence bardağı kadının dudaklarına dayadı.

"İçin şunu."

Bayan Vandemeyer denileni yaptı. Brandy kadının yüzüne renk gelmesini sağladığı gibi onu inanılmaz bir şekilde yeniden canlandırdı. Oturmaya çalıştı ama inleyerek elini göğsünün sol tarafına götürdü ve yeniden yatağın içine düştü. Soluk almakta zorlanır gibiydi. Fısıldadı.

"Kalbim. Konuşmamalıyım." Gözlerini kapayıp iyice yatağa yayıldı. Sör James'in eli hâlâ kadının nabzındaydı. Biraz sonra başını sallayarak kadının elini bıraktı ve, "İyileşiyor," dedi.

Üçü de geri çekilip kısık sesle konuşmaya başladılar. Büyük bir heyecanın ardından hissedilen sıkıntı hissi her üçünü de etkisine almıştı. Baygın kadına bir şey sormanın ve yanıt almanın olanaksızlığının farkındaydılar. Ancak zamanı gelince öğrenebileceklerdi.

Tuppence, Bayan Vandemeyer'ın Bay Brown'ın kimliğini açıklamayı, Jane Finn'in de nerede olduğunu öğrenip onlara söylemeyi kabul ettiğini anlattı. Julius onu hararetle tebrik etti.

"İşte bu Tuppence, harika. Sanırım sabah olmadan yüz bini verebilecek durumda olacağım. Uyandığı zaman parayı yanında bulacak. Bu konuda endişeye gerek yok. Onun parayı avucunda görmeden konuşmayacağına bahse girerim."

Tuppence, onun samimi olduğunu ve para konusunda sorun olmadığını anlayınca rahatladı.

Sör James dalgın dalgın, "Söylediğiniz çok doğru," dedi. "Aslında aniden odaya girip, sözünüzü kesmeseymişiz iyi olacakmış. Ama şimdi sabaha kadar beklemekten başka çare yok."

Yatakta hareketsiz yatan bedene baktı. Bayan Vandemeyer gözleri kapalı, aynen bıraktıkları şekilde yatıyordu. Sör James başını salladı.

Tuppence neşeli olmaya çalışarak, "Neyse," dedi. "Biz de sabaha kadar bekleriz, sorun yok. Ama sanırım buradan ayrılmamalıyız."

"Şu size yardım eden küçük çocuğu nöbetçi olarak bıraksak olmaz mı?"

"Albert'ı mı? Ya kendine gelir de kaçmaya kalkarsa? Albert ona engel olamaz."

"Sanırım dolarlardan uzaklaşmak istemeyecektir."

"Olur mu olur. Bay Brown'dan çok korktuğu belliydi."

"Nasıl yani? Gerçekten korkuyor muydu?"

"Evet. Etrafına bakıp duvarların kulağı olduğunu söyledi."

Julius, "Belki buralarda bir yerde diktafon vardır," dedi.

Sör James sakin sakin, "Bayan Tuppence haklı," dedi. "Buradan ayrılmamalıyız. Bayan Vandemeyer için bunu yapmaya mecburuz."

Julius meraklı gözlerle ona baktı.

"Yani onun bu kadının peşinde olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz? Bu akşam olanları nereden bilecek ki?"

"Az önce diktafondan söz eden siz değil miydiniz? Korkunç bir düşmanla karşı karşıyayız. Eğer gerekli özeni gösterirsek, elimizde onu kıskıvrak yakalamak için çok iyi bir şans var. Gereken her önlemi almalıyız. Çok önemli bir tanığımız var ve biz, onu koruma altına almalıyız. Bayan Tuppence yatar. Biz sizinle değişe değişe nöbet tutarız."

Tuppence buna itiraz edecekti ama birden bakışları yatağa kaydı, Bayan Vandemeyer gözleri yarı açık yatıyordu. Yüzünde korku ve kinin iç içe geçtiği tuhaf bir ifade vardı. Birden sözcükler dudaklarında donup kaldı.

Bir an için baygınlık ve kalp krizinin sahte olabileceğinden kuşkulandıysa da kadının yüzünün nasıl solgunlaştığını ve adeta bir ölü yüzü halini aldığını anımsayınca bu varsayımın kesinlikle saçma

olduğu kanısına vardı. Tuppence baktığı sırada kadının yüzündeki ifade sanki sihir yapılmışçasına değişti ve Bayan Vandemeyer daha önce de olduğu gibi hareketsiz ve ifadesiz yatmaya başladı. Tuppence bir an için düş görmüş olabileceğini düşündü. Ve paniğe kapılmak için hiçbir neden olmadığına karar verdi.

Julius tam da o sırada, "Buradan çıksak iyi olacak gibime geliyor," dedi.

Diğerleri de bunun uygun olacağını söylediler.

Sör James yine Bayan Vandemeyer'ın nabzını tuttu.

"Kesinlikle iyi," dedi. "Gece dinlensin. Sabaha bir şeyi kalmaz."

Tuppence bir an için yatağın başında oyalandı. Onu şaşırtan ifadedeki derinlikten çok etkilenmişti. Bayan Vandemeier göz kapaklarını oynattı. Konuşmaya çalışır gibiydi. Tuppence ona doğru eğildi.

"Bı-bırak-mayın..." gibi bir şeyler söylemek ister gibiydi, ancak "uykulu" haldeyken mırıldanılan sözcükleri anlamak gerçekten de neredeyse olanaksızdı. Sonra bir kez daha konuşmayı denedi.

Tuppence biraz daha eğildi, neredeyse kulağını kadının ağzına dayadı. Ancak "Bay Brown..." dan başka bir şey duyamadı. Sonra ses kesildi. Ancak yarı kapalı gözler hâlâ bir şey söylemek ister gibi bakıyorlardı. Tuppence birden kararını verdi.

"Buradan ayrılmayacağım," dedi. "Gerekirse bütün gece otururum."

Göz kapakları bir kez daha kapanmadan önce kadının yüzünde belli belirsiz bir rahatlama ifadesi görüldü. Bayan Vandemeyer uyuyor olmalıydı. Ancak onun mırıldandığı "Bay Brown" ismi Tuppence'ı kuşkulandırmış, tedirgin etmişti. Huzursuzlukla etrafına bakındı. O anda gözüne odanın yarısını kaplayan gardırop takıldı. Dolapta birinin saklanması için gerektiğinden de çok yer vardı...

Biraz utanarak da olsa gidip dolabın bütün kapılarını açıp baktı. Tabii ki kimse yoktu. Dönüp yatağın yanına geldi ve yatağın altına da baktı. Odada bunların dışında saklanacak yer yoktu.

Tuppence omuzlarını silkti. Sinirlerinin bu denli bozulması saçmaydı. Yavaşça odadan çıktı. Julius ve Sör James kısık bir sesle konuşuyorlardı. Sör James ona döndü.

"Lütfen kapıyı dışarıdan kilitleyin ve anahtarı da alın, Bayan Tuppence. Odaya kimse girmemeli."

Julius da söze karıştı. "Şu senin zeki çocuk, Tuppence. Bence aşağı inip birinin gelme olasılığına karşı onu uyarsam iyi olacak. Hiç bilemeyiz ki..."

O anda Tuppence'ın aklına bir şey geldi. "Bu arada siz içeriye nasıl girdiniz? Sormayı unuttum."

Julius açıkladı.

"Şöyle. Albert bana telefonda durumu anlattı. Hemen Sör James'i aradım ve buraya yaklaşık aynı zamanda ulaştık. Çocuk kapının önünde bizi bekliyordu. Senin başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişe duyuyordu. Dairenin kapısına kulağını dayayıp içeriyi dinlemiş ancak bir şey duyamamıştı. Sonra bize kapıyı çalmaktansa servis asansöründen içeriye girmemizin daha doğru olacağını söyledi. Neyse önce bodruma sonra da asansörden mutfağa girdik ve sonra da seni bulduk. Zavallı çocuk. Hâlâ aşağıda bizi bekliyor olmalı. Hiç kuşkusuz merakından mutlaka deliye dönmüştür." Julius hemen harekete geçip odadan çıktı.

Sör James ise, "Siz bu dairenin içini bizden çok daha iyi biliyorsunuz, Bayan Cowley," dedi. "Sizce karargâhı nereye kuralım?"

Tuppence bir iki dakika kadar düşündükten sonra, "Bence en doğrusu Bayan Vandemeyer'ın küçük çalışma odası olur, rahat ve konforlu bir yer orası," dedi ve oraya doğru yürüdü.

Sör James odayı beğeniyle gözden geçirdi. Bir baş işaretiyle onayladığını belirtti.

Sonrasında da, "Haydi siz artık gidip yatın ve uyuyun, genç bayan," dedi. "Burası bu iş için kesinlikle uygun."

Tuppence başını salladı.

"Teşekkürler Sör James. Bunu yapamam. Bay Brown bütün gece rüyama girer."

"Ama çok yorulacaksınız, yavrum."

"Hayır, yorulmam. Uyanık kalmayı yeğlerim, gerçekten."

Avukat ısrardan vazgeçti.

O sırada Julius içeriye girdi. Albert'ı uyarmış, hizmetleri karşılığında dolgun sayılabilecek bir bahşiş de vermişti.

O da Tuppence'ı yatmaya kandıramadı. Bunun üzerine kararlı bir biçimde. "Ne olursa olsun bir şeyler yemelisiniz. Mutfak nerede?"

Tuppence'la birlikte odadan çıktılar ve birkaç dakika sonra bir tart ve üç tabakla döndüler.

Güzel bir yemeğin ardından Tuppence yarım saat önceki kuruntularına gülüyor, hatta dalga bile geçebiliyordu. Paranın gücü asla küçümsenmemeliydi.

Sör James yemeğin ardından, "Evet Bayan Tuppence," dedi. "Şimdi de sizin maceralarınızı dinleyelim."

Julius da ona katıldı.

Tuppence son birkaç saat içinde yaşadıklarını büyük bir rahatlıkla özetledi. Julius zaman zaman sözünü kesiyor, hayranlığını belirten 'naralar' atıyordu. Sör James ise o sözlerini tamamlayana dek hiçbir şey söylemedi, daha sonrasındaysa, "Çok iyi, Bayan Tuppence," diyerek takdirini belirtti.

"Benim anlayamadığım bir şey var," dedi Julius. "Ne oldu da kadın alelacele toparlanıp gitmeye karar verdi?"

Tuppence, "Bunu ben de bilmiyorum," diye itiraf etti.

Sör James düşünceli düşünceli kaşlarını çattı.

"Oda darmadağındı. Bu da bu kaçışın hazırlıksız olduğunu gösteriyor. Sanki birinden hemen buradan ayrılması için bir uyarı almış gibi."

Julius bilgiç bilgiç, "Bay Brown," dedi.

Avukat onu bir iki dakika kadar ısrarlı bakışlarla süzdü.

"Olabilir," dedi neden sonra. "Unutmayın ki siz de bir defasında onun oyununa gelmişsiniz."

Julius öfkeyle kızardı.

"Ona kuzu kuzu Jane'in elimizdeki tek resmini teslim ettiğimi düşündükçe delirecek gibi oluyorum. Tanrı bilir ya bir daha elime geçerse, onu çok zor alırlar benden."

"Bu şimdilik çok uzak bir olasılık gibi görünüyor," dedi avukat soğuk bir tonda.

Julius başını salladı.

"Sanırım haklısınız. Neyse, zaten benim de peşinde olduğum Jane'in resmi değil kendisi. Sizce o nerede olabilir, Sör James?"

Avukat soruyu hemen cevapladı.

"Bilemem, kesin bir şey söylemek olanaksız. Ama nerede *olduğuna* ilişkin bir tahminim var."

"Nasıl yani? Nerede?"

Sör James gülümsedi. "Gece maceralarınızın olduğu yerde, Bournemouth'daki klinikte."

"Orada mı? Olanaksız. Sordum bunu."

"Hayır, sevgili dostum, siz orada Jane Finn adında birinin olup olmadığını sordunuz. Kızı oraya bıraktılarsa hiç kuşkusuz farklı bir isimle kaydettirmişlerdir."

Julius birden yerinden fırladı.

"Bravo! Bu benim aklıma bile gelmedi."

"Bu o kadar doğal ki."

Tuppence araya girdi. "Belki doktor da bu işin içindedir."

Julius başını salladı.

"Sanmıyorum. Adamı gözüm tuttu. Bence düzgün bir adam."

Sör James, "Hall mı dediniz?" diye sordu. Bu ilginç, gerçekten çok ilginç."

Tuppence meraklanmıştı. "Niçin?"

"Çünkü daha bu sabah ona rastladım. Kendisi dostumdur. Onunla birkaç yıl önce birkaç kez bir araya gelmiştik, bu sabah sokakta tesadüfen karşılaştık. Bana Londra'da olduğunu ve Metropol Oteli'nde kaldığını söyledi." Julius'a döndü. "Size de şehre ineceğini söylemişti, değil mi?"

Julius başını salladı.

"İlginç," diye mırıldandı Sör James. "Bugün öğleden sonra onun adından bahsetmediniz, yoksa size kartımı verir ondan daha fazla bilgi almak için doktoru ziyaret etmenizi isteyebilirdim."

"Korkarım ben mankafanın tekiyim," diye homurdandı Julius alışılmadık bir alçakgönüllülükle. "Oraya farklı bir isimle yatırılmış olacağını düşünmeliydim."

Tuppence haykırdı.

"Ağaçtan düşmüş biri olarak nasıl her şeyi düşünebilirsiniz ki? Yerinizde başka biri olsa beyni bile dağılabilirdi."

Julius omuz silkti.

"Neyse, artık yakınmanın anlamı yok. Artık bizim için önemli olan Bayan Vandemeyer. Bir uyansın da."

"Evet," diyen Tuppence'ın sesinde belli belirsiz bir huzursuzluk seziliyordu.

Odaya bir sessizlik çöktü. Gecenin kasveti yavaş yavaş onları da etkisine almaya başlamıştı. Mobilyalardaki herhangi bir çıtırtı, perdelerdeki bir hışırtı, rüzgârın sesi. Kısacası gecenin sessizliğindeki her ses etkiliyordu onları.

Tuppence birden yerinde sıçrayarak haykırdı.

"Elimde değil. Biliyorum, Bay Brown burada, bu dairede bir yerde. Bunu *hissediyorum*."

"Bu çok anlamsız Tuppence, nasıl böyle bir şey olabilir? Kapı açık. Antreyi görüyoruz. Biz görmeden ya da duymadan içeriye hiç kimse giremez."

"Elimde değil. Onun burada olduğunu *hissediyorum*."

Gözlerini Sör James'e dikmişti. Avukat da ister istemez söze karıştı.

"Duygularınıza saygım sonsuz, Bayan Tuppence, gerçi ben de aynı şeyleri hissediyorum ama bence de bize görünmeden herhangi birinin bu daireye girmesi olanaksız."

Tuppence bu sözler üzerine biraz olsun rahatladı.

"Gece uyumamak insanı gerçekten huzursuz ediyor, diken üstünde, sıçramaya hazır bir hale getiriyor," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Sör James. "Aynen ruh çağırma seansına katılan insanlar gibiyiz. Eğer aramızda bir medyum olsaydı belki de harika sonuçlar alınabilirdi."

Tuppence'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Spiritüalizme inanıyor musunuz?"

Avukat omuzlarını silkti. "Hiç kuşkusuz gerçek olan bir yanı da var. Ancak bu anlamda verilecek ifadenin tanık sandalyesinde işe yaramayacağı da kesin."

Yeniden bir sessizlik oldu. Saatler geçiyordu. Günün ilk ışıklarıyla beraber Sör James perdeleri açtı. Uyuyan şehir uyanmaya başlamıştı. Çok az Londralının tanık olduğu bir şeyi, güneşin şehrin üstünde yavaş yavaş yükselmesini izlediler. Gün ışığıyla gecenin kuruntuları ve huzursuzlukları da geçmişti. Tuppence rahatlamıştı.

Julius kalkıp gerindi. "Yaşasın!" diye haykırdı ardından. "Sabah oldu. Muhteşem bir gün olacak. Tommy'yi bulacağız. Jane

Finn'i bulacağız. Her şey yoluna girecek. Bay Carter'a bana asalet unvanı verilip verilemeyeceğini soracağım."

Saat yedide Tuppence mutfağa gidip çay hazırladı. Sonrasında da tepsiye dört çay fincanı ve çaydanlığı koyup odaya getirdi.

Julius sordu. "Dördüncü fincan kimin için?"

"Tabii ki tutsak için. Onu böyle adlandırabiliriz diye düşünüyorum."

"Doğru. Ona çay götürmek dün geceden sonra büyük değişiklik olacaktır."

"Aynen öyle," diyen Tuppence ekledi. "Neyse gidip uyanıp uyanmadığına bakmak istiyorum. Sanırım siz de bana eşlik etseniz iyi olacak Julius, bakarsınız üzerime filan atlar. Nasıl kalkacağını bilemeyiz."

Sör James ve Julius, kıza yatak odasının kapısına kadar eşlik ettiler.

"Anahtar nerede? Ah evet. Bendeydi." Tuppence cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı.

Bu arada da şakayla, "Ya kaçmışsa..." diye fısıldadı.

Julius, "Kesinlikle olanaksız," diye mırıldandı.

Sör James ise hiçbir şey söylemedi.

Tuppence derin bir soluk alıp içeri girdi. Bayan Vandemeyer'ın yatağında yatmakta olduğunu görünce rahatladı.

Neşeyle seslendi. "Günaydın. Size çay getirdim."

Bayan Vandemeyer yanıt vermedi. Tuppence tepsiyi yatağın başucundaki komodinin üzerine bırakıp perdeleri açmaya gitti. Geri döndüğünde Bayan Vandemeyer hâlâ hiç kıpırdamadan yatıyordu. Tuppence birden yüreğinin sıkıştığını hissetti ve yatağın başına koştu. Kadının elini tuttu, bu eldeki buz gibi soğukluk genç kızın yüreğini de dondurdu. Bayan Vandemeyer artık hiç konuşamayacaktı.

Onun feryadıyla diğerleri de yatağın başına koştular. Bir iki dakika yetti – Bayan Vandemeyer'ın öldüğüne karar verdiler. Ölüm birkaç saat önce gerçekleşmiş olmalıydı. Büyük olasılıkla da uykudayken...

Julius öfkelenmişti, sinirle haykırdı... "Bu da kötü tesadüf işte."

Avukat daha sakindi ama onunda gözlerinde kuşkulu bir parıltı belirmişti. "Eğer yalnızca tesadüfse..." diye mırıldandı.

"Yoksa siz –ama bu kesinlikle olanaksız– hiç kimse içeri girmiş olamaz."

"Öyle," diye onayladı kanun adamı. "Nasıl olup da içeri birinin girmiş olabileceğini bilmiyorum. Ancak gerçek olan şu ki: Bay Brown'ı ele verecekti ve öldü. Bu kadar tesadüf olabilir mi?"

"Ama nasıl?"

"Evet, *nasıl*? İşte bizim keşfetmemiz gereken de bu." Bir süre durup, alnını sıvazladı, sonra ağır ağır yineledi. "Evet, *bunu keşfetmeliyiz.*"

Tuppence o anda eğer Bay Brown olsaydı bu basit iki kelimedeki tonlamayı duymak bile istemeyeceğini düşündü.

Julius'un bakışları balkona açılan pencereye kaydı.

"Pencere açık. Acaba oradan..."

Tuppence başını salladı.

"Balkon yalnızca bu odadan bizim oturduğumuz çalışma odasının önüne kadar uzanıyor. Orada da biz vardık."

Julius, "Oradan sıvışmış olabilir," dedi.

Sör James araya girdi. "Bay Brown'ın yöntemleri genelde o kadar basit değildir. Neyse, şimdi varsayımları bırakalım da bir doktor çağırtalım. O gelinceye kadar odada işimize yarayacak bir şey olup olmadığına bakalım."

Hızla aramaya koyuldular. Şöminedeki küller Bayan Vandemeyer'ın kaçış akşamında elindeki belgeleri yakmış olduğunu

gösteriyordu. Önemli hiçbir şey yoktu. Diğer odaları da araştırdılar ama sonuç aynıydı.

Tuppence birden duvara gömülü küçük eski tip bir kasayı işaret ederek, "İşte bu da kasası," dedi. "Sanırım değerli mücevherlerini orada saklıyordu. Ama başka bir şeyler de olabilir tabii."

Julius kasanın yanına gitti. Anahtar üstündeydi. Kapağı açtı, kasanın içini araştırdı. Diğerleri bekliyorlardı. Tuppence dayanamayarak sordu.

"Eee... ne var?"

Genç adam yanıt vermeden kısa bir süre boş gözlerle onlara baktı. Sonra başını çevirdi ve kapağı kapattı.

"Hiçbir şey."

Beş dakika kadar sonra genç bir doktor geldi ve ölüyü muayene etti. Sonra da saygıyla Sör James'e dönerek kararını açıkladı.

"Kalp krizi ya da aşırı dozda uyku ilacı kullanımı." Burnunu çekti. "Odada kloral kokusu var."

Tuppence içmeyi reddettiği bardağı anımsadı. Lavaboya koştu. Bayan Vandemeyer'ın bardağa birkaç damla ilaç damlattığı küçük şişe oradaydı.

O sırada şişenin üçte ikisi doluydu, *şimdiyse şişe tamamen boştu.*

14. BÖLÜM

Danışma

Sör James'in becerisi sayesinde her şeyin büyük bir düzen içinde, çabucak ve kolaylıkla halledilebilmesi Tuppence için gerçek anlamda şaşırtıcıydı. Doktor, Bayan Vandemeyer'ın yanlışlıkla aşırı dozda uyku ilacı almış olduğu tezini itirazsız kabul etti. Otopsiye de yasal işleme de gerek olmadığı kanısındaydı. Eğer fikri değişirse bunu Sör James'e bildirecekti. Bayan Vandemeyer'ın yurtdışına çıkmak üzere olduğu ve hizmetçilerin bundan dolayı ayrılmış oldukları anlaşılıyordu. Sör James ve genç arkadaşları onu ziyarete gelmişler, Bayan Vandemeyer birden bayılınca da onu yalnız bırakıp oradan ayrılmamışlardı. Kadının bir akrabası var mıydı? Bilmiyorlardı ama Sör James, Bayan Vandemeyer'ın avukatının adını vererek ona sorulmasını önerdi.

Sonrasında sorumluluğu adli tabip ve polis ekibine bırakıp lanetli daireden ayrıldılar.

Julius dışarı çıkar çıkmaz hayal kırıklığı içinde sordu.

"Peki, şimdi ne olacak? Sanırım tüm umutlar suya düştü."

Sör James kaşlarını çatmış düşünüyordu.

"Hayır," dedi sakin ancak kısık bir ses tonuyla. "Hâlâ bir şansımız var. Belki Doktor Hall bize bir şeyler anlatabilir."

"Vay be! Onu tamamen unutmuştum."

"Gerçi onun bir şeyler biliyor olma olasılığı bir hayli küçük ama yine de şansımızı denemeliyiz. Size onun Londra'da Metropol Oteli'nde kaldığından bahsetmiştim. Bence ilk fırsatta onu ziyaret etmeliyiz. Bir banyo alıp kahvaltı ettikten sonra doğruca Metropol Otele gitmeye ne dersiniz?"

Tuppence ve Julius'un Ritz'e dönmelerine ve hazır olduklarında arabayla Sör James'i evinden almalarına karar verdiler. Program aksaksız yürüdü ve saatler on biri biraz geçerken otele ulaşmışlardı bile. Küçük bir komi çocuk hemen doktoru çağırmaya gitti.

Birkaç dakika sonra doktor aşağı indi ve Sör James'i görünce sevinçle gülümsedi.

"Bize birkaç dakikanızı ayırabilir miydiniz, Doktor Hall," dedi Sör James nazikçe. "Sizi Bayan Cowley ile tanıştırayım. Sanırım Bay Hersheimmer ile zaten tanışıyorsunuz."

Julius'un elini sıkarken doktorun gözlerinde muzip bir parıltı belirdi.

"Evet, ağaç macerasındaki genç dostumuz. Bileğiniz nasıl, iyileşti mi?"

"Kusursuz ve zamanında müdahaleniz sayesinde iyileşti doktor."

"Ya kalbiniz, o sorun da çözüldü mü? Ha! Ha!"

Julius kısaca. "Hâlâ arıyorum," dedi.

Sör James bu konuşmanın uzamasına fırsat vermeden araya girdi.

"Sizinle biraz özel olarak görüşebilir miyiz doktor?"

"Elbette, sanırım burada kimse tarafından rahatsız edilmeden konuşabileceğimiz bir oda vardı."

Doktor önden yürüdü, diğerleri de onu izlediler. Küçük bir toplantı odasındaki masanın başına oturduklarında doktor meraklı gözlerle Sör James'e baktı.

"İfadesine başvurmak için acilen bulmam gereken bir genç bayan var, Doktor Hall," diye söze girdi Sör James. Kendisinin bir süre sizin Bournemouth'taki kliniğinizde kaldığını öğrendim. Sizden bu konuda bilgi almak istediğim takdirde doktor yemininize aykırı bir davranışta bulunmamış olacağımı umarım."

"Konu bir miras meselesi mi?"

Sör James anlık bir duraksamanın ardından yanıt verdi.

"Evet."

"Size elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışmaktan onur duyarım, Sör James. Bu genç bayanın adı neydi? Anımsadığım kadarıyla Bay Hersheimmer de bana bir bayanı sormuştu..." Julius'a döndü.

Sör James hemen, "İsmi önemli değil," dedi. "Büyük olasılıkla kliğinize farklı bir isimle yatırılmıştır. Bu arada acaba Bayan Vandemeyer'ı tanıyor muydunuz?"

"South Audley 20 Numara'da oturan Bayan Vandemeyer'ı mi? İyi tanırım."

"Olanları duymadınız mı?"

"Neyi kastediyorsunuz?"

"Bayan Vandemeyer'ın öldüğü konusunda bilginiz yok mu?"

"Aman Tanrım! Kesinlikle haberim olmadı. Bu ne zaman olmuş?"

"Dün gece. Aşırı dozda uyku hapı almış."

"Bilinçli olarak mı?"

"Yanlışlıkla aldığı düşünülüyor. Tam olarak bir şey söylemek istemem. Ancak bu sabah yatağında ölü olarak bulundu."

"Çok üzücü bir durum. Yalnız, güzel bir kadın. Ayrıntıları bu denli bildiğinize göre sanırım kendisi sizin de dostunuzdu, Sör James?"

"Ayrıntıları biliyorum, çünkü onu ölü olarak bulan biziz."

Doktor çok şaşırmıştı.

"Öyle mi?"

"Evet," diyen Sör James ciddiyetle dudak büktü.

"Bu gerçekten çok üzücü bir haber. Eğer beni bağışlarsanız, bunun araştırmak istediğiniz konuyla ne ilgisi olduğunu sorabilir miyim?"

"Şu şekilde ilgisi var. Bayan Vandemeyer kliniğinize akrabası olan genç bir kızı tedavi görmesi için bıraktı, öyle değil mi?"

Julius merakla öne eğildi.

Doktor sakin sakin, "Evet, bu doğru," dedi.

"Peki ya bu hastanın adı..."

"Janet Vandemeyer. Sanırım Bayan Vandemeyer'ın öz yeğeniymiş."

"Peki, kliniğinize ne zaman geldi?"

"Anımsayabildiğim kadarıyla 1915 yılının haziranında ya da temmuzunda."

"Akıl hastası mıydı?"

"Eğer öğrenmek istediğiniz buysa, akıl sağlığı yerindeydi ama travma etkisindeydi. Bayan Vandemeyer'den öğrendiğime göre, o uğursuz gemi *Lusitania*'yla Amerika'dan İngiltere'ye gelirken gemi torpillenip batınca kız şok geçirmiş ve bu şok sık sık da tekrarlamaya başlamış."

Sör James etrafına bakındı.

"Sanırım doğru iz üzerindeyiz."

Julius başını salladı.

"Daha önce de söyledim. Ben gerçek bir mankafayım!"

Doktor onları kuşkuyla süzdü.

"Eğer onun ifadesine başvurmak istiyorsanız, sanırım size yardımcı olamayacaktır."

Julius haykırdı.

"Neden? Daha biraz önce akıl sağlığının yerinde olduğunu söylediniz."

"Öyle. Yine de, eğer ondan 7 Mayıs 1915 tarihinde olanlara ilişkin bilgi almak istiyorsanız, korkarım bu konuda size yardımcı olamayacaktır."

Şaşkınlık içinde doktora baktılar. Adam neşeyle başını salladı.

"Yazık! Gerçekten de çok yazık! Konuşmalarınızdan konunun sizin açınızdan çok önemli olduğunu anlıyorum Sör James. Ama ne yazık ki gerçek bu, size bir şey anlatamaz."

"İyi de neden?"

Küçük adam heyecanlı Amerikalı genci içtenlikle süzdü.

"Çünkü Janet Vandemeyer tam anlamıyla bir hafıza kaybı yaşıyor."

"Ne... *nasıl yani*?"

"Gerçek bu. Mesleğimiz açısından çok ilginç bir vaka. Tahmin ettiğiniz gibi sık rastlanan bir durum değil bu. Aynı kapsamda nitelendirilebilecek birçok rahatsızlık var. Meslek yaşamım boyunca rastladığım ilk ve belki de en ilginç hafıza kaybı olayı bu, itiraf etmeliyim ki çok merakımı uyandırdı ve kendisiyle yakından ilgilendim." Doktor Hall'ın mesleki tatmininde rahatsız edici bir haz seziliyordu.

Sör James ağır ağır sordu.

"Hiçbir şey anımsamıyor mu?"

"7 Mayıs 1915 öncesine ilişkin hiçbir şey. Bu tarihten sonrasına gelince akıl sağlığı sizin kadar, benim kadar yerinde."

"Peki, anımsayabildiği ilk şey ne?"

"Kazazedelerle birlikte karaya çıkışı. Ondan öncesi tamamıyla karanlık. Adını bilmiyor, nereden geldiğini, nereye gittiğini hatta nerede olduğunu bilmiyor. Hatta kendi ana dilini bile konuşamıyor."

Julius hiddetle homurdandı.

"Herhalde bu normal değil."

"Hayır, sayın bayım, bu gibi durumlarda bu çok normal sayılır. Sinir sistemini etkileyen çok şiddetli bir şok yaşamış. Hafıza kaybı genelde her zaman aynı çizgide gelişir. Tabii ki bu konuda bir uzman önerdim. Paris'te bu konuyla ilgilenen, bu konu üzerinde çok değerli çalışmalar yapmış, bir meslektaşım var. Ancak Bayan Vandemeyer böyle bir olayın herkesçe öğrenileceği gerekçesiyle bunu reddetti."

Sör James, "Evet, reddetmiştir tabii," diye homurdandı.

"Onun görüşlerine saygı duydum. Bu gibi olaylarda genelde hastanın adının dile düşmesi istenmez. Kız çok gençti, sanırım ancak on dokuzundaydı. Kızın öyle bir kusuru olduğunun duyulması geleceği açısından iyi olmazdı, gelecek beklentilerini yıkabilirdi. Ayrıca bu gibi rahatsızlıklarda tedaviden olumlu bir sonuç alınabileceği de hiçbir zaman kesin değildir. Bu yalnızca bir zaman sorunudur."

"Zaman mı? Nasıl yani?"

"Er ya da geç, sonunda hafıza geri döner; aynen kaybedildiği gibi birdenbire. Kızın hafızasını kaybetmesi belirli bir olayla, yani *Lusitania*'nın batmasıyla başladığına göre, büyük olasılıkla yine bıraktığı yerden geri dönecek, kazayı anımsadığında sorun çözülecektir."

"Peki, sizce bu ne zaman olabilir?"

Doktor omuzlarını silkti.

"Ah, bu konuda bir şey söylemek çok zor. Bu bazen aylar sonra bazen de yıllar sonra olabilir – hatta yirmi yıl sonra bile. Bazen yeni

bir şok iyileşmeyi tetikleyebilir. Diğerinin alıp götürdüğünü yenisi yerine koyar."

Julius düşünceli düşünceli sordu.

"Yeni bir şok mu?"

"Evet, kesinlikle. Colorado'daki bir vakada..." Küçük adamın sesi coşku doluydu, büyük bir heyecanla anlattı.

Julius onu dinlemiyor gibiydi. Kaşlarını çatmış, derin düşüncelere dalmıştı. Birden düşüncelerinden sıyrıldı ve masanın üzerine bir yumruk indirerek heyecanla haykırdı. Başta doktor olmak üzere masanın çevresindekiler panikle irkildiler.

"Buldum. Kesinlikle buldum! Ancak kafamdaki plan konusunda sizin de değerli tıbbi görüşlerinizi almak isterim doktor. Diyelim ki Jane yeniden bir gemi yolculuğuna çıktı ve aynı şey oldu. Denizaltı, torpil, batan gemi, filikalara doldurulan kazazedeler filan. Bu işe yarar mıydı? Bu onun kendini bulmasına ya da sizin değişinizle hafızasının yeniden çalışmasını sağlamaya yeterli olur mu?"

"Çok ilginç bir varsayım Bay Hersheimmer. Bence başarılı olunabilir. Ancak maalesef bu koşulların aynen yinelenmesi gibi bir olasılık söz konusu olamaz."

"Doğal yoldan tabii ki olmaz doktor. Ama kurgu olarak sahnelenirse?"

"Kurgu mu?"

"Neden olmasın, evet. Sorun ne? Bir gemi kiralarız..."

Doktor Hall mırıldandı. "Bir gemi!"

"Sonra yolcular, bir denizaltı... sanırım asıl sorun bu. Devletler savaş makinelerini kiralamakta sorun çıkarabilirler. Önüne gelene satmayı ise düşünmezler. Ama yine de sanırım bu sorun da bir şekilde çözülebilir. Hiç "rüşvet" sözcüğünü duydunuz mu? Bazen çok işe yarayabilir, hatta sanırım doğru meblağda verilirse her zaman geçerliliği vardır. Bu arada gemiyi torpillememiz gerekmeyecektir.

Eğer yolcu rolü için kiraladığımız oyuncular canhıraş feryatlar atar, geminin battığını söyleyerek cankurtaran filikalarına koşarlarsa bu Jane gibi saf bir genç kız için fazlasıyla yeterli olacaktır. Bu arada ona da bir can yeleği takılır, filikaya bindirilir, teknedeki usta oyuncularca Mayıs 1915 yeniden yaşatılır. Bu fikre ne dersiniz?"

Doktor Hall, Julius'a baktı. O anda söyleyemediği her şeyi bu bakış ifade ediyordu.

"Hayır," diye atıldı Julius. "Deli olduğumu filan düşünmeyin sakın. Bu kesinlikle yapılabilir. Birleşik Devletler'de her gün sinema filmleri için platolarda canlandırılıyor böyle sahneler. Hiç filmlerde çarpışan trenleri görmediniz mi? Tren almakla gemi almak arasında ne fark var? Parayı bastırıp malı alırsan istediğini yaparsın."

Doktor Hall nihayet konuşacak gücü buldu kendisinde.

"İyi de maliyet, bu çok büyük bir masraf sevgili genç adam." Sesi yükseldi. "*Devasa* bir maliyet."

Julius omuz silkerek, "Para beni hiç ilgilendirmiyor," dedi.

Doktor Hall şaşkınlık içinde Sör James'e baktı. Avukat anlamlı anlamlı gülümsüyordu.

"Bay Hersheimmer çok zengin," dedi. "Hatta çok çok zengin."

Doktorun, Julius'a bakışı değişti. O artık onun için sürekli çam deviren, çılgın bir genç adam değildi. Doktorun gözleri karşısındaki zengin adama saygıyla bakıyordu.

"Çok ilginç bir plan," diye mırıldandı. "Çok ilginç. Filmler tabii! Siz Amerikalıların deyişiyle sinema. Çok ilginç. Korkarım biz yöntemlerimizle sizden bu anlamda biraz gerideyiz. Siz gerçekten de böyle bir planın hayata geçirilebileceğine inanıyor olabilirsiniz hatta sizin için olası da olabilir."

"Emin olun yapabilirim bunu."

Doktor ona inanıyordu, özellikle de milliyetinden dolayı. Eğer aynı şeyleri bir İngiliz söylemiş olsa onun akıl sağlığından kuşku duyardı.

"Yine de iyileşeceğini garanti edemem," dedi. "Bu konuda sizi uyarmam gerekiyor."

"Bu çok açık. Siz yalnızca Jane'i gösterin, gerisini bana bırakın."

"Jane mi?"

"Ya da Bayan Janet Vandemeyer'ı. Hemen kliniğinizi şehirlerarası telefonla arayıp onu göndermelerini isteyebilir miyiz yoksa oraya gidip onu arabamla buraya getirmemiz mi daha doğru olur?"

Doktor donup kalmıştı.

"Bağışlayın Bay Hersheimmer. Anladığınızı sanmıştım."

"Anlamak mı? Neyi?"

"Bayan Vandemeyer artık benim bakımım altında değil."

15. BÖLÜM

Tuppence Evlilik Teklifi Alıyor

Julius yerinden sıçradı.

"Ne?"

"Bunu bildiğinizi sanıyordum."

"Kliniğinizden ne zaman ayrıldı?"

"Bir düşüneyim... bugün pazartesi, değil mi? Geçen çarşamba olmalı –evet, evet– o akşam. Sizin ağaçtan düştüğünüz gece."

"O akşam mı? Benden önce mi sonra mı?"

"Bir dakika... ah evet, sonra. Bayan Vandemeyer'den acil bir mesaj aldık. Genç bayan ve onun bakımından sorumlu olan hemşire hemen ilk gece treniyle yola çıktılar."

Julius yeniden sandalyesine çöktü.

"Hemşire Edith, hastasıyla klinikten ayrılmıştı anımsıyorum," diye mırıldandı. "Tanrım, meğer ne kadar yakınındaymışım."

Doktor Hall şaşkın bakıyordu.

"Anlamıyorum. Genç bayan teyzesinin yanında değil mi?"

Tuppence başını salladı. Tam söze başlayacakken Sör James'in bir bakışıyla çenesini tutması gerektiğini anladı. Avukat ayağa kalktı.

"Çok fazla zamanınızı aldık, Doktor Hall. Bize yaptığınız açıklamalar için size minnettarız. Korkarım şu durumda yeniden genç Bayan Vandemeyer'ın izini sürmemiz gerekecek. Şu Hemşire Edith, sanırım onun nerede olduğunu biliyorsunuzdur?"

Doktor başını salladı.

"O geceden sonra ondan haber alamadım. Bir süreliğine Bayan Vandemeyer'ın yanında kalması gerektiğini düşündüm. Acaba ne oldu? Yoksa genç kızı kaçırdılar mı?"

Sör James ciddi ciddi başını salladı.

"Göreceğiz."

Doktor şaşkınlık içindeydi.

"Polise başvurmam gerekir mi?"

"Hayır, hayır. Büyük olasılıkla genç Bayan Vandemeyer başka akrabalarının yanındadır."

Doktor bu cevaptan tatmin olmamıştı ama ünlü avukatın daha fazla bir şey söylemek niyetinde olmadığını görünce soru sormanın zaman kaybından başka bir şey olmayacağını anladı. Ardından vedalaştılar ve doktor dışında hepsi otelden ayrıldılar. Birkaç dakika sonra arabada oturmuş, konuşuyorlardı.

Tuppence esefle, "Çıldırmamak işten bile değil," diye haykırdı. "Julius bir kaç saat onunla aynı çatı altında kalmış ve haberi bile olmamış."

Julius da durmadan homurdanıyordu.

"Ah, seni mankafa! Aptal!"

Tuppence onu teselli etmeye çalıştı.

"Bilemezdin ki!" Sör James'e döndü. "Öyle değil mi?"

Sör James ikisini de uyardı.

"Daha sakin olsanız iyi olur, olup bitmiş bir şey için boşuna üzülmeye gerek yok."

Tuppence biraz da konuyu değiştirmek için, "Asıl önemli olan şimdi ne yapacağımız?" dedi.

Sör James omuz silkti.

"Kıza eşlik eden o hemşire için gazeteye bir ilan verebilirsiniz. Size tek önerebileceğim bu. Ama itiraf etmeliyim ki pek bir sonuç alabileceğinizi sanmıyorum. Ama bundan başka yapılacak bir şey de yok gibi."

Tuppence omuz silkti. "Yok mu? Ya Tommy?"

"Onun için de her şeyin en iyisini dilemekten başka çaremiz yok," dedi Sör James. "Ah evet, umudumuzu yitirmemeliyiz."

Birden gözleri Julius'unkilerle karşılaştı ve ister istemez umutsuzca başını salladı. Julius anlamıştı. Avukat durumu umutsuz görüyordu. Genç Amerikalının yüzü asıldı. Sör James Tuppence'ın elini tuttu.

"Herhangi bir şey öğrenirseniz bana da bildirmeyi ihmal etmeyin, yavrum. Mektubunuzu merakla bekleyeceğim."

Tuppence ona boş gözlerle baktı.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Söylemiştim. Anımsamıyor musunuz? İskoçya'ya gidiyorum."

"Evet. Ama ben sanmıştım ki..."

"Sevgili genç bayan, korkarım ki yapabileceğim bir şey kalmadı. Bütün delillerimiz eridi, gitti. Elimizden gelen her şeyi yaptık. İnanın bana, yapılabilecek bir şey yok. Yeni bir durum ortaya çıkarsa elimden geldiğince size yardımcı olacağımdan emin olabilirsiniz."

Tuppence bu sözler üzerine elinde olmadan kendini terk edilmiş gibi hissetti.

"Sanırım haklısınız. Bize yardım ettiğiniz için size minnettarım. Güle güle gidin, Sör James."

Julius arabanın üstüne eğilmişti. Sör James, genç kızın asık yüzüne bakarken yüzünde anlık bir üzüntü belirdi.

Tuppence'a doğru eğilip alçak sesle, "O kadar da kederlenmeyin Bayan Tuppence," dedi. "Tatil günlerinin yalnızca oyun ve eğlence zamanı olmadığını aklınızdan çıkarmayın. Bazen en iyi işler böyle zamanlarda çıkar."

Avukatın ses tonundaki bir şey genç kızın irkilmesine neden olmuştu. Adam gülümseyerek sözlerini sürdürdü.

"Hayır, daha fazla bir şey söyleyemem. Fazla konuşmak tehlikelidir ve çok büyük hatadır. Bunu unutmayın. Asla bildiğiniz her şeyi söylemeyin, en yakın dostlarınıza bile. Anlıyorsunuz değil mi? Haydi, görüşmek üzere."

Tuppence, adam uzaklaşırken onun arkasından bakakaldı. Sör James'in yöntemini şimdi şimdi anlamaya başlıyordu. Daha önce de böyle imalı konuşmuştu. Bu kez de mi bir şey söylemek istemişti? Bu son sözlerinin gerisinde gizli olan neydi? Yoksa üstü kapalı olarak bu olaydan elini eteğini çekmediğini mi anlatmaya çalışmıştı, bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğini..."

Julius'un araya girmesiyle düşünceleri bölündü.

"Ne o? Çok düşünceli görünüyorsun," dedi Julius. "İhtiyar yeni bir şey mi söyledi?"

Tuppence tam ağzını açmışken, yeniden kapadı ve dilinin ucuna geleni söylemekten vazgeçti. Sör James'in sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu: *Asla bildiğiniz her şeyi söylemeyin, en yakın dostlarınıza bile...* Sonra birden aklına başka bir şey geldi. Bayan Vandemeyer'ın dairesindeki kasanın önündeki Julius'un görüntüsü, kendi sorusu ve Julius'un bir an durakladıktan sonra verdiği yanıt: "Hiçbir şey." Acaba gerçekten hiçbir şey yok muydu? Yoksa orada kendine saklamak istediği bir şey mi bulmuştu? Eğer o bazı şeyleri gizliyorsa, aynı şeyi Tuppence da yapabilirdi.

"Önemli bir şey yok," dedi.

Julius ısrar etmedi. Ancak Tuppence, genç adamın yan gözle anlamlı anlamlı kendisini süzdüğünü fark etti.

"Biraz parkta dolaşalım, mı?" diye sordu Julius o anda.

"Nasıl istersen."

Bir süre yan yana ağaçların altında yürüdüler. İkisi de konuşmuyordu. Çok güzel bir gündü. Serin ancak hafif rüzgâr Tuppence'ı canlandırmış, keyfini yerine getirmişti.

Neden sonra Julius birden sordu.

"Bayan Tuppence, ne dersiniz, acaba Jane'i bulabilecek miyim?"

Genç adamın sesindeki umutsuzluk Tuppence'ı şaşırttı. Bu ona öyle yabancı bir ruh haliydi ki dönüp hayretle bu enerjik adama baktı ve başını salladı.

Julius aynı umutsuz sesle ekledi. "Galiba giderek daha fazla umudumu yitiriyorum. Bugün Sör James de umudunu tamamıyla yitirdi. Bir şey çıkmayacağını gördü, bunu anlıyorum...ondan hoşlanmıyorum... Bir şekilde yıldızlarımız barışmıyor ama çok zeki ve kurnaz biri. Eminim en ufak bir başarı umudu olsaydı asla vazgeçmezdi, sence?"

Tuppence da huzursuzdu, ancak Julius'un da ondan bazı şeyleri gizlediği inancıyla bir şey söylememeyi yeğledi.

"Hemşire için ilan vermemizi önermişti," dedi. "Verecek miyiz?"

"Son bir umut olarak 'evet' ve de 'hayır', çünkü artık umudumu yitirdim. Aklımın bir yerinde tam olarak olmasa da artık Birleşik Devletler'e dönmek var."

"Yoo hayır!" diye haykırdı Tuppence. "Tommy'yi bulmalıyız."

Julius içtenlikle, "Beresford'u tamamen unutmuşum," dedi. "Gerçek bu. Haklısınız, onu bulmalıyız. Ama sonra... neyse, bu yol-

culuğa çıktığımda hayallerim vardı, sanki gündüz bile bir düşteydim ama şimdi tüm hayallerim yıkıldı, düşlerim kâbusa döndü. Tüm bunlardan sıyrılmak istiyorum. Bayan Tuppence, izin verirseniz size bir şey sormak istiyorum."

"Evet?"

"Siz ve Beresford. Yani..."

"Söylemek istediğinizi anlayamıyorum," dedi Tuppence vakur ancak kayıtsız bir havada. "Ama şunu belirtmek isterim ki, yanılıyorsunuz."

"Demek birbirinize karşı bir şeyler hissetmiyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Tommy'yle ben iyi iki arkadaşız, başka bir şey değil."

Tuppence hiddetlenmişti. Julius onun hiddetine aldırmadan ekledi.

"Sanırım tüm âşıklar başlangıçta böyle söylerler, sonra..."

Tuppence sert bir ifadeyle haykırdı.

"Saçmalamayın! Ben öyle her karşısına çıkan erkeğe âşık olacak bir kıza benziyor muyum?"

"Hayır. Aksine siz ancak çok zor âşık olacak bir kızsınız."

Tuppence birden gururlandı.

"Bu bir kompliman mı?"

"Emin olun öyle. Neyse –şimdi bunu bırakalım da– diyelim ki Beresford'u bulamadık ve..."

"Söyleyin, söyleyin. Gerçeklerle yüzleşebilirim. Diyelim ki öldü, bunu mu söylemek istiyordunuz?"

"Bütün aramalarımız boş çıkarsa... o zaman ne yapacaksınız?"

Tuppence çaresizlik içinde omuzlarını silkti. "Bilmiyorum."

"Yapayalnız kalacaksınız, zavallı yavrucak."

Tuppence kendisine acınmasından nefret ederdi. Olağan tepkisiyle homurdandı.

"Bana bir şey olmaz."

"Evlenmeyi düşünmüyor musunuz? Bu konudaki görüşünüz?"

"Tabii ki evlenmeyi düşünüyorum. Ama eğer..." Sustu, bir an için geri çekilmek istedi ama sonra tüm cesaretiyle silahına sarıldı. "Tabii evlenmeme değecek kadar zengin birini bulursam. Biraz fazla açık oldu değil mi? Ama niyetim bu. Umarım bundan dolayı beni kınamazsınız."

"Olaylara ticari bir zihniyetle yaklaşmaya her zaman saygı duyarım. Peki, kafanızda nasıl biri var?"

"Tip mi, yani boy pos filan mı?"

"Yoo, hayır. İş... servet?"

"Ah, henüz bu konuda bir karar vermiş değilim."

"Bana ne dersiniz?"

"*Siz mi*?"

"Elbette."

"Yoo, hayır, olamaz."

"Neden?"

"Size bunun olamayacağını söyledim."

"Tekrar soruyorum, neden?"

"Bu doğru olmaz."

"Neden doğru olmasın ki? Ben bunun için hiçbir neden göremiyorum. Blöfünüzü gördüm. Size sonsuz saygı duyuyorum Bayan Tuppence ve sizi şimdiye kadar rastladığım tüm kızlardan çok daha fazla beğeniyor, takdir ediyorum. O kadar cesur ve dürüst bir insansınız ki! Benim size olan aşkım çok güzel günlerimiz olmasını sağlayacak, bundan eminim. Haydi, yalnızca bir evet deyin, hemen en iyi kuyumcuya gidip şu yüzük konusunu halledelim."

Tuppence'ın soluğu kesildi.

"Yapamam."

"Beresford yüzünden mi?"

"Hayır, hayır, *hayır*."

"Öyleyse, neden?"

Tuppence ısrarla başını sallamayı sürdürüyordu.

"Bende olandan daha fazla servet bekliyor olamazsınız herhalde."

"Konu bu değil," diyen Tuppence yutkundu ve istemeyerek isterik bir kahkaha attı. "Teklifiniz için çok teşekkür ederim, hepsi bu. Sanırım hayır demem gerekiyor."

"Eğer bunu yarına kadar yeniden düşünürseniz inanın çok mutlu olacağım."

"Yararı yok."

"Yine de şimdilik bu konuda anlaşalım. Yarına kadar düşüneceksiniz, tamam mı?"

Tuppence çaresizlik içinde. "Peki tamam," dedi.

Ritz'e varana dek bir daha konuşmadılar.

Tuppence doğruca odasına çıktı. Julius'un güçlü, coşkulu kişiliğiyle çatışmak onu yormuş, moral anlamında perişan etmişti. Aynanın karşısına geçip uzunca bir süre kendini seyretti.

Sonra suratını ekşiterek kendi kendine mırıldandı. "Aptal! İstediğin her şeye kavuşma, tüm umutlarını gerçekleştirme fırsatı çıktı karşına işte. Ve sen ne yaptın? Aptal, saf bir koyun gibi kafanın dikine gidip 'hayır' dedin! Bu senin hayatında sadece bir defa karşına çıkabilecek çok büyük bir şans! Neden onu kabul etmiyorsun? Onu kapmalısın, pençelerinin arasına alıp elinden kaçırmamalısın! Daha ne istiyorsun?"

Bu soruya yanıt ararken gözü tuvalet masasının üstünde eski bir çerçevenin içinde duran Tommy'nin resmine ilişti. Bir an için kendini kontrol etmeye çalıştı, sonra kendini bıraktı, resmi aldı, dudaklarına götürdü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Ah, Tommy, Tommy," diye haykırdı. "Seni seviyorum, seni çok seviyorum Tommy, Tommy! Seni bir daha görebilecek miyim..."

Beş dakika sonra doğruldu, burnunu sildi ve saçlarını geriye attı.

"İşte bu," dedi kendi kendine. "Gerçeklerle yüzleşmek iyidir. Sanırım âşık olmuşum, hem de bana bir saman çöpü kadar önem vermeyen bir serseme, bir mankafaya." Sustu, bekledi, neden sonra sanki karşısında kendini savunması gereken biri varmış gibi konuşmayı sürdürdü. "Acaba Tommy ne hissediyor, hiç *bilmiyorum.* Asla bana böyle bir şey söylemeye cesaret edemedi. Bense hep duygusal takıldım, işte şimdi de herkesten daha duygusalım. Kızlar çok aptal yaratıklar. Bunu hep düşündüm. Ama şimdi ben de aynı duruma düştüm. Sanırım onun fotoğrafını yastığımın altına koyup uyuyacağım, bütün gece düşlerimde onu göreceğim. İnsanın prensiplerinden vazgeçmesi ne korkunç."

Tuppence hüzünle başını salladı.

"İyi de Julius'a ne diyeceğim? Ben kendimden eminim ama ne diyeceğimi bilemiyorum. *Bir şey* bulup söylemeliyim –o tam bir Amerikalı– bir şeyi aklına taktı mı onu bundan döndürmek için çok mantıklı bir neden bulmak gerek. Bu arada acaba gerçekten kasada bir şey buldu mu..."

Birden düşünceleri yön değiştirdi. Önceki akşam olanları yeniden dikkatle ve ayrıntılarıyla gözden geçirdi. Bir şekilde Sör James'in imalı sözleri aklına takılıp kalıyordu...

Sonra birden haykırarak yerinden fırladı. Beti benzi solmuş, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Göz bebekleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Olanaksız..." diye mırıldandı. "Olanaksız! Böyle bir şeyi düşünmüş olmam bile çılgınlık..."

Korkunç! Canavarca, ama bu her şeyi açıklıyordu...

Bir anlık duraksamanın ardından oturup bir not yazdı – kelimeleri büyük bir dikkatle seçti. Sonunda başını memnuniyetle salladı, notu bir zarfa koyup üzerine de Julius'un adını yazdı. Kalkıp koridora çıktı, doğruca onun odasına gitti. Oda beklediği gibi boştu. Notu masanın üstüne bıraktı.

Döndüğünde odasının kapısında otelin küçük komilerinden birini onu beklerken buldu.

Çocuk elindeki tepsiyi ona uzattı.

"Size bir telgraf geldi bayan."

Tuppence kâğıdı tepsiden aldı, hızla ve dikkatsizce yırttı. Sonra bir çığlık attı. Telgraf Tommy'dendi.

16. BÖLÜM

Tommy'nin Diğer Maceraları

Karanlıklar arasında ışıklar beliriyor, Tommy yavaş yavaş yaşama geri dönüyordu. Sonunda gözlerini açtığında ilk an şakaklarında zonklayan ağrı dışında hemen hemen hiçbir şey hissedemedi. Neredeydi? Çevresindeki her şey ona o kadar yabancıydı ki. Ne olmuştu? Boş gözlerle etrafına baktı. Burası Ritz'deki odası değildi. İyi de başına ne oluyordu, neydi bu ağrı?

"Kahretsin! Neredeyim ben!" diye mırıldanırken doğrulup oturmak istedi. Anımsıyordu. Soho'daki o tekinsiz evdeydi. Demek buradan çıkamamıştı. İnleyerek yeniden yere yığıldı. Yarı kapalı göz kapaklarının arasından dikkatle etrafını inceledi.

Çok yakınında bir ses, "Kendine geliyor," diye fısıldıyordu.

Hemen tanıdı. Bu sakallı, otoriter Alman'ın sesiydi. Bayılmış gibi yapmayı sürdürdü. Hemen kendisine gelmesinin yanlış olacağını hissediyordu. Ancak başındaki ağrı biraz hafifleyince, aklını toparlayabildi ve düşünmeye başladı.

Zorlukla da olsa neler olduğunu anımsamaya çalışıyordu. Büyük olasılıkla o odayı dinlerken biri arkasından yavaşça yaklaşmış

ve başına bir şey indirmişti. Hiç kuşkusuz onun casus olduğunu düşünüyorlardı ve onu bir şekilde konuşturmaya çalışacaklardı. Ulaşılması zor, güvenli bir yerde olduğu kesindi. Burada olduğunu kimse bilmiyordu. Dolayısıyla dışardan yardım beklemesinin hiçbir anlamı yoktu. Kurtulmak için tek çaresi kendi zekâsına güvenmekti.

"Evet, başlıyoruz," diye mırıldanan Tommy yeniden doğrulmaya çabaladı.

"Tanrım, ah!" Bu kez doğrulmayı başarmıştı.

Onun kalktığını gören sakallı Alman hemen ayağa kalkıp ona yaklaştı ve genç adamın dudaklarına bir bardak dayadı.

"İç!"

Tommy denileni yaptı. İlaç sert bir şeydi, bir an için boğulacağını sandı ama çok kısa bir süre içinde zihnindeki tüm bulanıklığın geçmesini sağladı.

Toplantının yapıldığı odadaki kanepede yatıyordu. Bir yanında Alman, bir yanında da onu içeri alan cani suratlı adam duruyordu. Diğerleriyse biraz uzakta bekliyorlardı. Tommy hemen birinin eksik olduğunu fark etti. Bir numara! Grubun içinde değildi.

Alman boş bardağı uzaklaştırırken sordu.

"Biraz düzeldiniz mi?"

Tommy nazikçe, "Evet, teşekkür ederim," dedi.

"Genç dostum, dua edin ki kafatasınız sağlammış. Yoksa Conrad'ın beyninizi dağıtması işten bile değildi."

Dönüp cani suratlı adama baktı.

Adam gülümsedi.

Tommy zorlukla da olsa başını çevirmeye çalıştı.

"Demek Conrad sensin? Kafamın sağlamlığı senin açından da isabet olmuş. Evet, Conrad, şimdi sana bakıyorum da seni peşinen safdışı etmemiş olduğum için üzgünüm."

Vahşi adam homurdandı. Sakallı adam yavaşça itiraz etti.

"Bu öyle kolay değil. O kolay kolay riske girmez."

Tommy, "Öyle diyorsanız öyledir," dedi. "Aslında şimdi doğruca polise gitmek moda. Ama ben buna pek inanmıyorum."

Hali tavrı son derece kayıtsızdı. O belirli bir alanda olmasa da genel anlamda kendi kendini eğitmiş İngiliz gençlerindendi ve konu "ayağını yere sağlam basmak" olunca elinden gelenin en iyisini yapacak donanıma sahipti. Çekingenlik ve sakınma duygusu böyle anlarda kolayca çıkarıp atabileceği bir eldiven gibiydi onun için. Sezgileri güçlüydü ve o anda oradan kurtulabilmenin tamamen kendi zekâsına ve becerisine bağlı olduğunun farkındaydı. Kayıtsız tavrının gerisinde beynini sonuna kadar zorluyordu.

Sakallı Alman her zamanki soğuk ses tonuyla sordu.

"Bir casus olarak ölmeden önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Tommy aynı soğuk ve kayıtsız havada karşılık verdi.

"Bir değil çok şey."

"Yani içeriyi dinlediğinizi inkâr mı ediyorsunuz?"

"Hayır. Bunun için özür dilemeliyim ama konuşmalarınız öyle ilgi çekiciydi ki sizi dinlemekten kendimi alıkoyamadım."

"İçeriye nasıl girdiniz?"

"Sevgili Conrad oradaydı. Sadık bir hizmetkârınızı emekliye sevk etmenizi önerirken tereddüt ediyorum ama o da daha iyi bir bekçi köpeği olmalıydı."

Conrad korkunç bir şekilde homurdandı. Sakallı adamın suçlayıcı bakışlarını görünce hemen açıkladı.

"Parolayı doğru söyledi. Nasıl bilebilirdim ki?"

Tommy onayladı.

"Evet, o nereden bilsin ki? Zavallı adamı suçlamayın. Onun aceleciliği ve dalgınlığı sayesinde sizleri şahsen görme olanağı buldum."

Bu sözleri grup içinde öfkeli mırıldanmalara yol açtıysa da Alman onları bir el hareketiyle susturdu.

"Ölüler konuşamaz."

"Ah! Henüz ölmedim ben."

Alman güldü.

"Çok yakında o da olacak, sevgili genç dostum."

Diğerleri yine mırıldandılar.

Tommy'nin kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Ancak kayıtsız tavrını sürdürmeyi başardı.

"Hiç sanmıyorum. Ölmem için önemli bir neden olmalı."

Onları şaşırtmayı başarmış olmalıydı, bunu gardiyanının yüzünde görüyordu.

"Sizi öldürmememiz için bize tek bir neden söyleyebilir misiniz?"

"Çok. Buraya bakın, bana birçok soru sordunuz. Ben de size bir şey sorayım. Beni neden yakalar yakalamaz ya da baygınken öldürmediniz?"

Alman duraksadı, Tommy bu fırsatı kaçırmadı.

"Çünkü benim ne bildiğimi, bu bilgiyi nereden edindiğimi bilmiyordunuz. Şimdi beni öldürürseniz bunu asla öğrenemeyeceksiniz."

Ancak bu küstahlık Boris'i çileden çıkarmıştı. Kollarını sallayarak ileri doğru bir hamle yaptı.

"Seni cehennem kaçkını casus!" diye bağırdı. "Son şansını da kullandın. Öldür, öldür onu."

Diğerleri de homurtularıyla bunu onayladıklarını belirttiler.

Alman gözlerini Tommy'den ayırmayarak, "Duyuyorsunuz değil mi?" dedi. "Buna ne diyeceksiniz?"

Tommy omuz silkti.

"Ne mi diyeceğim? Bir yığın aptal. Kendilerine şunları sormayı bile bilemeyen bir aptallar sürüsü. İçeriye nasıl girdim? Sevgili Conrad'ın söylediğini anımsayın. *Parolayı verdi* demedi mi? Peki, parolayı nereden öğrendim? Kapıyı çalıp aklıma ilk gelen sözü söylediğimi düşünmüyorsunuz ya?"

Tommy bu sözlerinin karşısındakilerde yarattığı etkiyi gördükçe kendiyle gurur duyuyordu. Tek üzüntüsü Tuppence'ın yanında olmamasıydı, bu başarısına o da tanık olmalıydı.

İşçi kılıklı adam ileri çıktı.

"Yandaşlar, bu adam haklı, doğru söylüyor. Satıldık."

Rahatsız edici bir mırıltı yükseldi. Tommy onları yüreklendirecek şekilde gülümsedi.

"Böylesi çok daha iyi. Beyninizi kullanmadıkça bir işte başarılı olabileceğinizi nasıl bekleyebilirsiniz ki?"

Alman, "Bizi kimin sattığını açıklayacaksınız," dedi. "Ama bunun sizi kurtaracağını sanmayın sakın... yoo hayır. Bize bütün bildiklerinizi anlatacaksınız. Boris insanları konuşturmayı çok iyi bilir, bunun için çok özel yöntemleri var..."

Tommy midesinin kasıldığını hissediyordu ama yine de küstahça yanıt vermekten geri kalmadı.

"Hıh! Bana ne işkence yapabilirsiniz ne de beni öldürebilirsiniz."

"Nedenmiş o?" diye sordu Boris.

Tommy sakince, "Çünkü altın yumurtlayacak tavuğu öldürmek istemezsiniz," dedi.

Anlık bir sessizlik oldu. Tommy'nin kendinden emin, pişkin tavırları sonunda etkisini göstermişti. Artık kendilerine yeterince güvenemedikleri anlaşılıyordu. Eski püskü elbiseli adam Tommy'yi dikkatle süzdü.

Sonra sakin bir ses tonuyla, "Blöf yapıyor, Boris," dedi.

Tommy bu adamdan nefret etti. Adam içini mi okuyordu ne?

Alman ise hırsla Tommy'ye dönerek sordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ne demek isteyebilirim?" Tommy çaresizce kafasında bir şeyler belirlemeye çalışıyordu.

Boris birden ileri doğru bir hamle yaptı ve yumruğunu Tommy'nin suratına indirdi.

"Konuş! Konuşsana seni İngiliz domuzu! Ben seni öttürmeyi bilirim!"

"O kadar heyecanlanmayın sevgili dostum," dedi Tommy sakin bir tavırla. "Siz yabancıların en kötü tarafı da bu. Sakin olamıyorsunuz. Şimdi size soruyorum, sizce ben öldürebileceğine inanmış bir insana benziyor muyum?"

Kendinden emin bakışlarla etrafını süzdü ve söylediği yalana rağmen kalbinin artık hızla çarpmadığını fark ederek mutlu oldu.

Boris şaşkınlıkla itiraf etti.

"Hayır. Benzemiyorsunuz."

Tommy adamın insanın içini okuyan tipte biri olmadığına şükretti. Ve yakaladığı bu fırsatı kaçırmak istemedi.

"Kendimden niçin bu kadar emin olduğumu merak etmiyor musunuz? Söyleyeyim. Bildiklerimi söylemek karşılığında sizinle bir uzlaşmaya varabilirim. Size bir alışveriş öneriyorum."

Sakallı adam onu sert bakışlarla süzdü.

"Alışveriş mi?"

"Evet, bir uzlaşma, bir pazarlık. Yaşamıma ve özgürlüğüme karşılık..." Sustu.

"Neyin karşılığında?"

Odadakiler sessizce Tommy'ye yaklaştılar. O anda yere bir iğne düşse sesi duyulabilirdi.

Tommy onlara bakıp ağır ağır konuştu.

"Danvers'ın *Lusitania*'yla Amerika'dan getirdiği belgeler karşılığında."

Odaya sanki yıldırım düşmüştü. Herkes diken üstündeydi. Alman onlara geri çekilmelerini işaret etti. Kendisiyse Tommy'nin üstüne biraz daha eğildi. Yüzü heyecandan ve öfkeden kıpkırmızıydı.

"*Tanrım*? O belgeler elinizde mi yoksa?"

Tommy olağandışı bir soğukkanlılıkla başını salladı.

Alman ısrarla sordu.

"Onların nerede olduklarını biliyorsunuz, öyle mi?"

Tommy yine başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Öyleyse... öyleyse..." Adam öfkeden ve şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu.

Tommy etrafına bakındı. Herkesin yüzünde hiddet ve şaşkınlık ifadesi vardı. Soğukkanlı duruşu işe yaramıştı; bu sözcüklerin gerisinde bir şeyler olduğu konusunda hiç kimsenin en ufak bir kuşkusu yoktu.

Tommy aynı soğukkanlı ve kendinden emin tavırla ekledi. "Nerede olduklarım bilmiyorum ama... ama onları bulabilirim. Bir teorim var..."

Boris hırsla öttü.

"Hıh!"

Tommy elini kaldırdı ve kendinden emin bir tavırla homurtuları susturdu.

"Teori dedim ama, elimde bazı kanıtlar var; benim dışımda hiç kimsenin bilmediği kanıtlar. Ayrıca ne kaybedersiniz ki? Eğer belgeleri bulursam bana yaşamımı ve özgürlüğümü bağışlarsınız. İşte pazarlığım bu."

Alman sakin sakin sordu.

"Ya reddedersek?"

Tommy arkasına yaslandı.

"Ayın 29'una on beş günden bile az kaldı."

Alman bir an duraksadı. Sonra dönüp Conrad'a bir işaret yaptı.

"Bu adamı öteki odaya alın."

Tommy beş dakika kadar yandaki pis odadaki yatağın üstünde oturdu. Kalbi küt küt atıyordu. Son kozunu da oynamıştı. Acaba neye karar vereceklerdi? Sorguya çekildiği sırada Conrad hakkında ileri geri konuşmuş, zaten gözü dönmüş bir manyak olan adamı büsbütün çileden çıkarmıştı.

Sonunda kapı açıldı ve Alman, Conrad'a tutsağı geri getirmesini emretti.

Tommy aynı vurdumduymaz havada, "Umarım yargıç siyah cüppesini giymiş olmasın," dedi. "Haydi Conrad, beni içeri götür. Tutsak emrinizde baylar."

Conrad, Tommy'yi ite kaka içeri götürdü. Hepsi eski yerlerine oturmuşlardı. Alman masanın başındaydı. Tommy'ye tam karşısına oturmasını işaret etti. Ve hiç beklemeden kararı bildirdi.

"Teklifinizi kabul ediyoruz. Belgeleri bize teslim edin, sizi serbest bırakalım."

Tommy yumuşak başlı ama alaycı bir havada, "Aptallar!" dedi. "Burada elim kolum bağlı otururken onları nasıl bulacağımı düşünüyorsunuz?"

"Ne bekliyordunuz ki?"

"Özgür olmalıyım ki işi kendi bildiğim şekilde halledeyim."

Alman güldü.

"Bizim de anlattığınız masallara inanıp sizi serbest bırakacak kadar aptal olduğumuzu mu sanıyorsunuz?"

"Hayır. Öyle bir düşüncem yok," diyen Tommy düşünceliydi. "Benim için daha uygun olmasına rağmen sizin bu planı kabul edeceğinizi sanmıyorum. Sizinle bir anlaşma yapalım. Sevgili dostum

Conrad'ı benim peşime takın. O sadık bir yandaşınız, üstelik yumruğu da her an inmeye hazır."

Alman soğuk bir sesle, "Hayır, biz sizin burada olmanızı yeğliyoruz," dedi. "İçimizden biri talimatlarınızı harfi harfine yerine getirecek. Eğer yapacağı işlemlerde zorlanırsa ya da sorunla karşılaşırsa, buraya gelip size rapor edecek ve yeni talimatları alacak."

Tommy itiraz etti.

"Elimi kolumu bağlamaya çalışıyorsunuz. Bu çok hassas bir konu, eğer bu görevlendireceğiniz kişi beceriksizse, ben ne yapacağım? Hiçbirinizde gerekli inceliğin ve sezinin zerresi olduğuna inanmıyorum."

Alman masaya vurdu. "Şartlarımız bu. Ya kabul edersiniz, ya ölüm."

"Stilinizi beğendim. Kısa ve öz, ama etkili. Öyle olsun. Ama benim de bir şartım var. Kızı görmeliyim."

"Hangi kızı?"

"Jane Finn, tabii."

Adam, Tommy'yi bir süre kuşkulu bakışlarla süzdü, sonra sözcüklerini dikkatle seçercesine sordu.

"Onun size bir şey söyleyemeyeceğini bilmiyor musunuz?"

Tommy'nin kalbi daha da şiddetle çarpmaya başlamıştı. Sonunda kızın izini bulmuştu. İyi de, aradığı kızla yüz yüze görüşme fırsatını da bulabilecek miydi?

"Ondan bana her şeyi anlatmasını istemeyeceğim ki," dedi sakin bir ses tonuyla. "Yalnızca birkaç sözcük, hepsi bu."

"Öyleyse neden onu görmek istiyorsunuz?"

Tommy durakladı ve neden sonra içinden geldiği gibi konuştu.

"Ona soru sorduğum sıradaki yüzünü görmek istiyorum."

Alman'ın gözlerinde yine Tommy'nin anlamlandıramadığı bir bakış belirdi.

"Sorunuza yanıt verebilecek durumda değil."

"Sorun değil. Önemli olan benim onun soru sorduğum sıradaki yüzünü görmem."

"Demek bunun her şeyi anlamanıza yeterli olacağını düşünüyorsunuz." Alman bir kahkaha attı.

Tommy yine aynı huzursuzluğu hissediyordu, adamın davranışlarında anlamlandıramadığı bir şey vardı. Alman onu dikkatli bakışlarla süzüyordu.

Alman yumuşak bir ses tonuyla, "Gerçekten de bizim bildiğinizi sandığımız kadar bir şey bilip bilmediğinizi çok merak ediyorum," dedi.

Tommy kendini bir dakika öncesinden çok daha güçsüz hissediyordu. Kontrolün elinden kayıp gittiğini düşünüyordu. Şaşkındı? Ne yanlış yapmış olabilirdi. O an içinden geldiği gibi konuştu.

"Benim bilmediğim bazı şeyler bildiğinizden eminim. İşinizin tüm ayrıntılarını bildiğim gibi bir iddiam kesinlikle yok. Ancak benim de koltuğumun altında *sizin* bilmediğiniz bazı şeyler olduğunu unutmayın. Benim avantajım da bu. Unutmayın ki Danvers çok zeki bir insandı ve..."

Daha fazlasını söylemek istemiyormuş gibi birden sustu. Zaten söyleyecek bir şeyi de yoktu. Ancak Alman'ın yüzündeki ifadenin biraz olsun aydınlandığını görünce şaşırdı.

"Danvers..." diye mırıldandı Alman. "Anlıyorum..." Bir an sustu, sonra Conrad'a işaret etti.

"Götür onu. Yukarı... biliyorsun."

Tommy direndi. "Bir dakika, kız ne olacak?"

"Belki bir ayarlama yaparız."

"Bu olmalı."

"Bakalım. Buna yalnızca bir kişi karar verebilir."

"Kim?"

"Bay Brown."

"Kendisini görecek miyim?"

"Belki."

O anda Conrad koluna yapıştı. "Haydi, yürü."

Tommy ister istemez ayağa kalktı. Dışarıda gardiyanı onu ite kaka merdivenlerine doğru götürdü. Conrad bir üst katta küçük bir odanın kapısını açtı ve Tommy'yi odaya aldı. Yukarı katta küçük bir odaya girdiler. Conrad cebinden bir kutu kibrit çıkardı, gaz lambasını yaktı ve odadan çıktı. Tommy dışarıda, kapının kilidinde dönen anahtarın sesini duydu.

Sonrasında hapishanesini gözden geçirdi. Aşağı kattakinden daha küçük bir odaydı burası. Havasızdı. Soluk almakta bile zorlanıyordu. Birden odada hiç pencere olmadığı dikkatini çekti. Odayı çepeçevre dolaştı. Duvarlar her yerde olduğu gibi inanılmaz derece pisti. Duvarlarda Faust'tan sahneler bulunan resimler asılıydı. Faust ve elinde mücevher kutusuyla Marguerite kilisede; Siebel ve çiçekleri; Faust ve Marguerite. Bu resim Tommy'nin aklına yeniden Bay Brown'ı getirdi. Bu her tarafı sıkıca kapatılmış, kapısı dışarıdan kilitlenmiş odada dış dünyadan tamamıyla kopmuş olduğunu hissediyor, o benzersiz caninin tekinsiz gücünün etkisini daha da fazla algılıyordu. Burası canlı canlı gömüldüğü bir mezardı...

Tommy üstün bir gayretle kendini topladı. Yatağın üzerine oturdu ve düşünmeye başladı. Başı çok ağrıyordu ve açtı. Odanın sessizliği insanı çıldırtıyordu.

"Yine de," dedi Tommy umutla. "Şefi görebileceğim, o gizemli Bay Brown'ı. Eğer şansım yaver gider, blöfüm tutarsa gizemli Jane Finn'i de. Sonra da..."

Ve ardından Tommy bunların olacağını ummanın aptallık olduğunu kabul etti.

17. BÖLÜM

Annette

Gelecek kaygıları çok kısa bir süre sonra yerini anlık kaygılara bıraktı. Ve tabii bunlardan en acil ve önemli olanı açlıktı. Tommy sağlıklı ve iştahlı bir insandı. Karnı zil çalıyordu, öğlen yemeğinde yenecek bir patatesli pirzola ona asırlar ötesinde kalmış gibi görünüyordu. Üzülerek de olsa açlığını bastırmak konusunda hiçbir şey yapamadığını fark etti.

Boşu boşuna etrafı kolaçan etti, bulunduğu odanın içinde gezindi. Bir iki kez ağırbaşlı takılmayı bir yana bırakıp kapıyı yumrukladı. Ancak karşılık veren olmadı.

"Lanet olsun!" diye söylendi öfkeyle. "Herhalde beni açlıktan öldürmeyecekler." Sonra birden aklına gelen düşünceyle korkuya kapıldı: Acaba Boris'in tutsakları konuşturma yöntemlerinden biri de onu "aç bırakmak" olabilir miydi? Ancak biraz düşününce bunun olamayacağı kanısına vardı.

O uğursuz, ekşimik suratlı Conrad, diye geçirdi içinden. Ondan er geç bunun öcünü alacağım. Bunu asla yanına bırakmayacağım. İnadına yapıyor.

Toomy giderek Conrad'ın yumurta şekilli kafasına ağır bir cisimle vurmak düşüncesinden daha büyük haz duymaya başladı. Kurduğu hayallerden büyük zevk alıyordu. Sonunda aklına çok parlak bir fikir geldi. Neden hayallerini gerçeğe dönüştürmüyordu ki? Conrad hiç kuşkusuz bu evin temel taşıydı, burada kalıyordu. Diğerleriyse –muhtemelen sakallı Alman dışında– yalnızca toplantı zamanlarında geliyorlardı. Dolayısıyla da onu kapının arkasında elinde sandalye ya da resimlerden biriyle bekleyip pusuya düşürebilirdi. Adam içeri girdiğinde de sandalye ya da resmi kafasına indirecekti. Tabi çok şiddetli vurmamaya dikkat etmesi gerekiyordu. Sonra da açık kapıdan çıkıp gidecekti. Yolda birine rastlarsa, ki bunun olacağını pek sanmıyordu, o kişi Tommy'nin yumruğunu tadacaktı. Bunun düşüncesi bile Tommy'ye mutluluk verdi. Böyle bir karşılaşma Tommy'ye o akşamki söz düellosundan çok daha uygundu.

Planını gerçekleştirmek için ilk adım olarak odadaki Faust'la Marguerite tablosunu indirerek kapının arkasında pozisyon aldı. Umutluydu. Plan basit ama etkili görünüyordu.

Zaman geçiyordu. Conrad görünmemişti. Oda penceresiz olduğu için gündüz ya da gece ayırt edilemiyordu. Ancak Tommy kolundaki saatin dakikliğine tam olarak güvenemese de akşamın dokuzu olduğunu görebiliyordu. Tommy eğer kısa bir süre içinde akşam yemeği gelmezse tüm umutlarının sabahki kahvaltıya kalacağını düşündü. Saat onu gösterirken son umudu da kayboldu ve yatağına uzanarak teselliyi uyumakta aradı. Beş dakika sonra da uyuklamaya başladı. Daldığı uykudan kilitte dönen anahtarın sesiyle uyandı. Bir gözleri açık uyuyan roman kahramanlarının aksine Tommy şaşkınlık içinde tavana baktı ve bir an nerede olduğunu düşündü. Sonra bilinci yerine geldi ve saatine baktı. Saat sekizdi.

"Herhalde sabah çayı ya da kahvaltı geldi," diye düşündü ve ikincisinin gerçek olmasını diledi.

O sırada kapı açıldı. Artık Conrad'ı pusuya düşürmek için çok geçti, Tommy uyku sersemi harekete geçmeyi unutmuştu. Ama sonra böyle olduğu için mutlu oldu. Çünkü odaya giren güzel bir kızdı. Kız gülümseyerek elindeki yemek tepsisini sehpanın üstüne bıraktı.

Tommy gaz lambasının solgun ışığında kıza baktı. O zamana dek gördüğü kızların belki de en güzeliydi. Kahverengi gür saçlarındaki altın renkli tutamlar pırıltılarıyla kızın saçlarına bambaşka bir derinlik kazandırıyordu. Pürüzsüz teni pembe beyazdı. Bal rengi iri gözleri güneş ışınlarını anımsatıyordu.

Tommy bir an için umutlandı.

"Siz Jane Finn misiniz?" diye sordu.

"Adım Annette, mösyö."

Aksanlı, bozuk bir İngilizceyle konuşuyordu.

"Demek *Fransız*'sınız."

"Evet mösyö. Fransızca konuşuyor musunuz?"

"Konuşmayalı çok uzun zaman oldu," diyen Tommy sordu. "Bu ne? Kahvaltı mı?"

Kız başıyla onayladı. Tommy yataktan kalkıp tepsidekileri inceledi. Somun ekmek, biraz tereyağı ve bir fincan kahve göndermişlerdi.

"Burada yaşam Ritz'den çok farklı," diye mırıldandı. "Yine de bunları gönderdiği için Tanrı'ya binlerce şükür. Amin."

Sandalyeyi çekip, sehpanın başına oturdu. O arada kız da gitmek için arkasını dönmüştü.

"Bir dakika," diye seslendi Tommy. "Size sormak istediğim bazı şeyler var. "Bu evde ne yapıyorsunuz. Sakın Conrad'ın yeğeni ya da kızı olduğunuzu söylemeyin, inanmam."

"*Servis*, efendim. Hizmetçiyim ve kimsenin de akrabası değilim."

"Anlıyorum. Bak şimdi size soracağımı çok iyi düşünün. Hiç Jane Finn ismini duydunuz mu?"

"Sanırım birilerinin ondan bahsettiklerini duydum."

"Ama nerede olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?"

Annette başını salladı.

"Örneğin bu evde olabilir mi?"

"Oh hayır, mösyö. Artık gitmeliyim, beni beklerler."

Hızla odadan çıktı. Tommy kilitte dönen anahtarın sesini duydu.

Tommy ekmeğini ısırırken, "Acaba 'onlar' diye bahsettiği kim?" diye düşündü. "Eğer şansım yardım ederse bu kız buradan kurtulmama yardımcı olabilir. Kesinlikle haydut çetesinden biriymiş gibi görünmüyor."

Saat birde Annette başka bir tepsiyle geldi ama bu kez Conrad da yanındaydı.

"Günaydın," dedi Tommy tatlılıkla. "Gördüğüm kadarıyla pek sabunla aran yok."

Conrad öfkeyle homurdandı.

"Pek hazırcevap bir insana benzemiyorsun, babalık. Haydi, haydi, hem güzel hem zeki olmak herkesin harcı değil. Gerçi bazen ikisi de olmayabiliyor ya! Neyse, öğlen yemeğinde ne var? Yahni mi? Nereden mi bildim? Çok basit, sevgili dostum soğan kokusu çok belli."

"Konuş, konuş," diye homurdandı Conrad. "Nasıl olsa konuşmak için pek fazla zamanın olmayacak."

Bu sözcüklerde gizli bir tehdit söz konusuydu ama Tommy aldırmadı. Masanın başına geçti.

"Uşaklar, artık çekilebilirsiniz," dedi eliyle işaret ederek. "Boş-boğazlığın gereği yok."

Tommy o öğleden sonra yatağın kenarına oturup derin derin düşündü. Conrad yine kıza eşlik edecek miydi? Eğer etmezse kızı

kendi tarafına çekmek için bir girişimde bulunabilirdi. Her yola başvurması gerekiyordu. Durumu umutsuzdu.

Saat sekizde anahtarın kilitte döndüğünü duymasıyla birlikte ayağa fırladı. Kız yalnızdı.

"Kapıyı kapa," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Kız denileni yaptı.

"Bak Annette, buradan çıkabilmem için bana yardım etmeni istiyorum."

Kız başını salladı. "Olanaksız. Aşağıda üç kişi var."

"Ah!" Tommy aldığı bu bilgi için ona minnet duydu. "Peki, elinden gelseydi bana yardım eder miydin?"

"Hayır, mösyö."

"Neden?"

Kız şaşırdı. "Şey, onlar benim efendilerim. Siz casusluk yapmışsınız. Sizi burada tutmaya hakları var."

"Onlar kötü insanlar, Annette. Eğer bana yardım edersen seni onlardan kurtarırım. Ve çok büyük olasılıkla da çok daha fazla para kazanırsın."

Kız çaresizlik içinde başını sallamayı sürdürdü.

"Korkarım edemem mösyö. Onlardan korkuyorum." Ve arkasını döndü.

"Yardıma muhtaç başka bir genç kıza yardımcı olmak için bir şeyler yapmak istemez miydin?" diye bağırdı Tommy arkasından. "Onu kıskaçlarından kurtarmak istemez miydin?"

"Jane Finn'i mi kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Buraya onu aramaya geldiniz. Öyle değil mi?"

"Öyle."

Kız, Tommy'ye baktı, sonra elini alnına götürdü.

"Jane Finn. Hep bu adı duyuyorum. Artık tanıdık gelmeye başladı."

Tommy ısrarı sürdürdü.

"Onun hakkında *bir şeyler* biliyor olmalısınız."

Kız birden döndü. "Hiçbir şey bilmiyorum – yalnızca adını."

Kapıya doğru yürüdü, sonra birden bir çığlık attı. Tommy şaşırdı. Kızın gözü bir gece önce indirip duvara dayadığı tabloya takılmıştı. Tommy bir an kızın gözlerinde büyük bir korku gördü. Sonra açıklanmaz bir şekilde bu korku rahatlamaya dönüştü. Ve kız hızla odadan çıkıp gitti. Tommy buna bir anlam veremiyordu. Acaba kız kendisine onunla saldıracağını mı sanmıştı? Herhalde bu olamazdı. Tabloyu yeniden yerine astı.

Daha sonraki üç gün monoton bir şekilde olaysız geçti. Tommy sinirlerinin iyice gerildiğini hissediyordu. Conrad ve Annette dışında kimseyi görmüyordu. Kız sanki dilini yutmuştu. Yalnızca tek heceli sözcüklerle konuşuyordu. Gözlerinde derin bir kuşku seziliyordu. Tommy bu hücre hapsi biraz daha devam ederse çıldırabileceğini hissediyordu. Conrad'dan Bay Brown'ın emrini beklediklerini öğrenmişti. Adam yurtdışında ya da seyahatte olabilirdi tabii, dolayısıyla adamlar da onun dönüşünü beklemek zorunda kalmışlardı.

Üç gün sonra, akşama doğru ise beklediğinin çok dışında şeyler gerçekleşti.

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri duyduğunda saat yediye geliyordu. Bir dakika kadar sonra kapı şiddetle açıldı. Conrad içeri girdi. Yanında kötü adam görünümündeki On Dört Numara vardı. Onları gördüğü anda Tommy'nin yüreği sıkıştı.

"İyi akşamlar, bayım," dedi On Dört Numara pis pis bakarak. "İp yanında mı, yoldaş?"

Conrad sessizce uzunca bir kalın sicim uzattı.

Birkaç dakika sonra On Dört Numara elindeki sicimi sımsıkı bir biçimde Tommy'nin el ve ayak bileklerine dolamış ve gemici düğümüyle düğümlemişti bile.

Tommy çaresizlik içinde, "Ne oluyor?" diye sordu.

Ancak Conrad'ın sakin, sinsi gülümsemesini görünce sözcükler dudaklarında dondu.

Tommy çok kötü durumdaydı, sımsıkı bağlanmış bir balyadan farksızdı.

Neden sonra Conrad konuşmaya karar verdi.

"Bizi aldatacağını sandın, öyle mi serseri? Bildiklerin varmış, bilmediklerin varmış... Bizimle pazarlığa oturdun. Ama hepsi blöf! Yalnızca blöf! Bildiğin hiçbir şey yok. Numaran ortaya çıktı, seni domuz."

Tommy sessiz bir şekilde yere kıvrılmış yatıyordu. Söylenebilecek bir şey yoktu. Çuvallamıştı. Gizemli Bay Brown bir şekilde iddialarının boş olduğunu keşfetmişti. Birden aklına bir şey geldi.

"Çok iyi bir konuşmaydı Conrad," dedi. "Bu prangalara, iplere ne gerek var? Neden yol yakınken bu adamın hemen burada boğazımı kesmesine izin vermiyorsunuz?"

"Bağlar gerekli," dedi On Dört Numara hiç beklenmedik bir şekilde. "Burada polis burnumuzun dibindeyken bu işi yapacak kadar aptal mı sandınız bizi? Söz konusu bile değil! Beyefendi için yarın sabaha bir araba ayarladık; kimsenin bulamayacağı bir yere götürmek için... Tabii bu arada şansımızı zorlamak istemiyoruz."

Tommy, "Bu söylediklerinizden daha anlamsız bir şey olamaz, tabii senin yüzün dışında," diye homurdandı.

"Kes şunu!" diye gürledi On dört Numara.

Tommy, "Memnuniyetle," dedi. "Çok büyük bir hata yapıyorsunuz, kaybedeceksiniz."

"Bu şekilde bizi bir daha aldatamazsın. Kendini hâlâ Ritz'de mi sanıyorsun yoksa?"

Tommy yanıt vermedi. Bay Brown'ın kimliğini nasıl olup da keşfettiğini anlayamıyordu. Sonra Tuppence'ın endişelenip polise gittiğini ve kaybolduğu haberi yaygınlaşınca bu haydutların ikiyle ikiyi toplayıp sonuca ulaşmış olabileceklerini düşündü.

Daha sonra iki adam kapıyı hızla çarpıp gittiler.

Tommy düşünceleriyle başbaşa kalmıştı. Hoş düşünceler değildi bunlar. Kol ve bacakları şimdiden uyuşmuş, kaskatı kesilmişlerdi. Çaresizdi ve kurtulmak için hiçbir umut göremiyordu.

Yaklaşık bir saat kadar aynı durumda kaldıktan sonra hafif bir anahtar sesi ve ardından kapının hafifçe açıldığını duydu. Gelen Annette'di. Tommy'nin kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Onu tamamen unutmuştu. Acaba kız yardım etmeye gelmiş olabilir miydi?

Birden Conrad'ın sesini duydu.

"Çık oradan, Annette. Ona bu akşam yemek verilmeyecek."

Kız yarı Fransızca, yarı İngilizce cevap verdi.

"*Oui, oui, je sais bien...*[1] Yalnızca içerideki tepsiyi alacağım. Tepsideki kaplar gerekiyor da."

"İyi o zaman, çabuk ol," diye homurdandı Conrad.

Kız, Tommy'nin yüzüne bile bakmadan masanın yanına gitti, tepsiyi aldı. Sonra kolunu uzatıp lambayı söndürdü.

Bu arada Conrad kapının eşiğine gelmişti.

"Lanet kız! Neden söndürdün ışığı?"

"Her zaman kapatıyorum. Siz öyle istemiştiniz. Yeniden yakayım mı Mösyö Conrad?"

"Hayır. Çık dışarı?"

Kız karanlıkta yatağın yanında durup bağırdı.

(1) Evet, evet, biliyorum.

"*Oui, oui, je sais bien*!" Amma da bağlamışsınız onu! Aynen derisi yüzülmüş bir piliç gibi..."

Kızın sesindeki neşe Tommy'yi tedirgin etmişti, bir anlam veremiyordu buna. Ama o anda çok daha şaşırtıcı bir şey oldu, kızın eli kollarında dolaştı ve hemen ardından da avucuna bırakılan küçük bir cismin soğukluğunu hissetti.

Conrad yine bağırdı.

"Sana çabuk çık oradan diyorum, Annette."

"Geldim, mösyö."

Kız koşarak odadan çıktı. Kapı kapandı.

Conrad, "Çabuk kapıyı kilitle ve anahtarı bana ver," diye emretti.

Ayak sesleri de uzaklaştı. Tommy şaşkınlıktan kalakalmıştı. Annette'in avucuna bıraktığı ağzı açık bırakılmış küçük bir çakıydı. Kızın neden öyle davrandığını şimdi anlıyordu. Gözlerini Tommy'den kaçırması, ona bakmamaya çalışması, ışığı söndürmesi, odanın gözetleniyor olabileceğini gösteriyordu. Demek sürekli göz hapsindeydi? Duvarda bir yerde bir deliği olmalıydı. Acaba kendini ele verecek bir şey söylemiş olabilir miydi? Hayır. Kaçma isteğini, Jane Finn'i bulmak istediğini dile getirmişti ama bunlar kimliğinin ortaya çıkmasını sağlayacak ipuçları değildi, olamazdı. Jane Finn hakkında Annette'den bilgi almaya çalışmış olması onun nerede olduğu hakkında bilgi sahibi olmadığını göstermiş olabilirdi, ama zaten bundan farklı bir iddiada bulunmamıştı ki. Acaba Annette gerçekten söylediğinden fazlasını biliyor olabilir miydi? Bilmediğini söylemesinin nedeni odanın dinlendiğini bilmesi miydi? Bu konuda bir sonuca varamıyordu.

Aslında bunların hepsinden daha önemli bir sorunla karşı karşıyaydı. Böyle sımsıkı bağlıyken iplerini kesebilecek miydi? Hemen işe girişti, çakının keskin tarafı ipe gelecek şekilde çakıyı çevirdi.

Öncelikle bileklerini birbirine bağlayan ipi kesmeye koyuldu. Bu zor bir işlemdi ve çakı zaman zaman bileğine değdiğinde acıdan bağırmamak için kendini zor tuttu. Ağır ağır ve sabırla ipi bir aşağı bir yukarı kesmeye çalıştı. Bu arada etini de çok kötü kesmişti ama sonunda ipin gevşemeye başladığını fark etti. Bir kez ellerini kurtardı mı gerisi kolaydı. Beş dakika sonra ayağa kalkmayı başarmıştı ama kramp giren bacakları yüzünden ayakta durmakta zorlanıyordu. İlk yaptığı kanayan bileğini bağlamak oldu. Sonra yatağın kenarına oturarak düşünmeye başladı. Anahtarı Conrad almıştı. Bu durumda Annette'den daha fazla destek beklemek anlamsızdı. Odanın tek çıkışı kapıydı. Bu durumda iki adamın onu almaya gelmelerini beklemek zorundaydı. Ama geldikleri zaman... Tommy gülümsedi. İçgüdüleriyle karanlık odada harekete geçti, el yordamıyla o ünlü resmi buldu ve duvardan indirdi. İlk planı boşa gitmeyecek olduğu için mutluydu. Artık beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bekledi.

Gece ağır ağır geçti. Saatler geçmek bilmiyordu. Sonunda ayak sesleri duydu. Ayağa kalktı, derin bir soluk aldı ve resmi sıkıca kavradı.

Kapı açıldı. Dışarıdan içeri zayıf bir ışık sızdı. Conrad doğruca yakmak için gaz lambasına gitti. Tommy ilk giren o olduğu için üzgündü. Önce onu yere sermek Tommy için çok büyük bir zevk olacaktı. Sonra On Dört Numara da geldi. Adamın adımını kapının eşiğinden içeri atmasıyla birlikte Tommy olanca gücüyle tabloyu onun kafasına indirdi. On Dört Numara kırılan camların sesleri arasında bilinçsiz bir şekilde yere yığıldı. Tommy hemen odadan dışarı fırladı ve kapıyı çekti. Neyse ki anahtar kilitteydi. Hemen kilitledi ve anahtarı kilitten aldı. Bu arada Conrad içeriden kapıyı tekmeliyor, ağza alınmaz küfürlerle bağırıyordu. Tommy bir an için duraksadı.

Bu gürültü aşağı katta duyulmuş olabilirdi. Nitekim çok geçmeden Alman'ın sesi geldi.

"*Gott im Himmel*![1] Conrad, neler oluyor?"

Tommy tam o anda karanlıkta eline bir elin değdiğini hissetti. Annette hemen yanı başındaydı. Kız büyük olasılıkla tavan arasına çıkılan, duvara dayatılmış bir merdiveni işaret ediyordu.

"Çabuk, buradan çıkın!"

Kız onu merdivene doğru iteledi. Bir dakika sonra tavan arasındaki kerestelerin arasındaydılar. Tommy çevresine bakındı.

"Bu doğru olmadı," dedi. "Kendi ayağımızla tuzağa düştük. Çıkış yok."

"Hişşt. Bekle." Kız elini dudağına götürdü. Sonra merdivenin başına süründü ve aşağıyı dinledi. Aşağıdan merdivenleri koşarak çıkanların ayak sesleri duyuluyor, içeridekilerin gürültüsü, patırtısı her şeyi bastırıyordu. Alman ve yanında her kim varsa açmak için kapıyı zorluyorlardı. Annette fısıldayarak açıkladı.

"Sizin hâlâ içeride olduğunuzu düşünüyorlar. Kapı çok kalın. Conrad'ın ne dediğini duyamazlar."

"Odada konuşulanları dinleyebildiklerini düşünüyordum."

"Bitişik odada bir gözetleme deliği var. Çok zeki bir insan olmalısınız ki, bunu keşfettiniz. Ama onlar şu anda bunu akıl edemezler. Onların tek derdi içeriye girmek."

"Ama buradan nereye..."

"Siz o işi bana bırakın." Eğildi. Yan taraftan kalın bir ip çıkardı. Tommy şaşkınlıkla kadının onun ipin ucunu büyük, çatlak bir toprak fıçıya bağlamasını izledi. Annette bunu özenle tamamladıktan sonra Tommy'ye döndü.

"Kapının anahtarı sizde, değil mi?"

"Evet."

---

(1) Tanrım!

"Onu bana verin."

Tommy anahtarı verdi.

"Şimdi aşağı iniyorum. Siz de merdivenin yarısına kadar inip, sonra kimse görmeyecek şekilde kendinizi merdivenin *arkasına* doğru bırakabilir misiniz?"

Tommy başıyla onayladı.

"Aşağıda merdiven sahanlığının karanlık kısmında büyük bir yüklük var. Onun arkasına saklanın. Bu ipin ucunu elinizde tutun. Diğerleri de dışarı çıkınca ipi çekin."

Tommy kafasına takılanları sormaya fırsat bulamadan, merdivenden aşağı indi ve bağırarak aşağıdaki heyecanlı grubun arasın girdi.

"*Mon Dieu! Mon Dieu! Qu-est-ce qu-il y a*?"[1]

Alman dönüp ona bağırdı.

"Çek git buradan. Odana git."

Tommy dikkatle ve sessizce merdivenin arkasına bıraktı. Adamlar arkalarını dönmedikleri sürece sorun yoktu. Sonra yüklüğün arkasına saklandı. Adamlar hâlâ arkaları dönük onunla merdivenin arasındaydılar.

Annette bir şeyler kekelemeye çalışıyor gibiydi. Sonunda söylediği anlaşıldı .

"*Mon Dieu, voila la clef!*[2] Anahtar bende. Alın."

Alman anahtarı adeta genç kızın elinden kaptı, kapıyı açtı.

Conrad küfrederek dışarı fırladı.

"Nerede o? Yakaladınız mı?"

Alman sert bir ifadeyle, "Biz kimseyi görmedik," dedi. "Kimden bahsediyorsun sen?"

Conrad yeni bir küfür savurdu.

---

(1) Tanrım! Tanrım! Ne var, ne oldu?

(2) Tanrım! Anahtar burada!

"Domuz kaçtı."

Alman'ın rengi soldu.

"Ama bu olanaksız! Önümüzden geçmesi gerekirdi."

Aynı anda Tommy yüzünde muzip bir gülümsemeyle ipi çekti. Tavan arasında büyük bir patırtı koptu, bir şeyler devrildi, bir şeyler kırıldı. Adamlar itişerek merdivene atıldılar ve tavan arasının karanlığında kayboldular.

Tommy o anda şimşek gibi saklandığı yüklüğün arkasından çıkıp aşağı kata koştu. Bu arada Annette'i de kolundan tutup kendisiyle birlikte aşağı sürükledi. Tommy hemen kapıdaki zincir ve sürgüleri açmaya koyuldu. Sonunda kapı açıldı. Tommy arkasını döndü. Annette ortadan kaybolmuştu.

Tommy şaşkınlık içinde kalakaldı. Acaba yine yukarıya mı çıkmıştı? Bu çılgınlık değil de neydi? Acelesi vardı, burnundan soluyordu ama vazgeçemezdi. Onu almadan gidemezdi.

Birden yukarıdan bağrışmalar duyuldu. Alman çığlık çığlığa bağırıyordu. O anda Annette'in temiz ve yüksek tondaki sesini duydu.

"Mai foi![1] Kaçtı. Çok hızlı kaçtı! Tanrım, bunu kim tahmin edebilirdi ki?"

Tommy oradan ayrılamıyordu. Kız ona hemen gitmesi gerektiğini mi anlatmaya çalışıyordu. Büyük olasılıkla öyleydi.

Yukarıdan yine kızın sesi duyuldu. Bu kez ses daha da yüksekti.

"Burası çok korkunç bir ev. Marguerite'e dönmek istiyorum. Marguerite'e, *Marguerite'e."*

Tommy merdivenlere dönmüştü. Kız gitmesini ve onu orada bırakmasını mı istiyordu? Peki ama neden? Ne pahasına olursa olsun

(1) Tanrım!

onu kurtarmaya çalışmalıydı. O anda kalbi sıkıştı. Conrad merdivenlerden iniyordu. Tommy'yi görünce zafer çığlıkları atmaya başladı. Onu diğerleri izlediler...

Tommy, Conrad'ın hamlesini bir yumruk darbesiyle savuşturdu. Yumruk tam çenesine geldi ve adam külçe gibi yere yığıldı. İkinci adam onun bedenine takılarak düştü. Tam o sırada merdivenin üst kısmında bir kıvılcım çaktı ve bir kurşun Tommy'nin kulağını sıyırıp geçti. Tommy o anda kendi iyiliği için burada daha fazla kalamayacağını anladı. Annette için yapabileceği bir şey yoktu. Conrad'ı yere sermişti, bu onun açısından yeterli bir doyumdu. İyi bir yumruk sallamıştı.

Dışarıya fırladı, kapıyı arkasından çarparak kapadı. Meydan boştu. Kapının önünde bir ekmek arabası duruyordu. Büyük olasılıkla onu bu arabayla Londra'nın dışına çıkaracaklardı ve böylece cesedi Soho'daki evden kilometrelerce uzakta bir yerde bulunacaktı. O anda şoför arabadan kaldırıma atlayarak, Tommy'nin yolunu kesmeye çalıştı. Tommy'nin demir yumruğu adamın burnunda patladı, adam kaldırıma yığıldı.

Tommy aynı anda tabana kuvvet koşmaya başladı; tam zamanında harekete geçmişti. Bir anda evin kapısı açıldı ve üzerine kurşun yağmağa başladı. Neyse ki hiçbir isabet etmedi. Tommy köşeyi döndü. Adamlar da arkasından koşuyorlardı.

Neyse ki adamlar ateş etmeyi sürdüremezler, diye düşünüyordu bir yandan. Yoksa polisler peşlerine takılır. Bilmem bunu göze alabilirler mi?

O anda hemen arkasında yaklaşan ayak sesleri duyarak hızını iki katına artırdı. Bu ara sokaklardan çıkıp anacaddeye ulaşabilirse güvende olacaktı. Nasıl olsa caddenin bir yerinde bir polis olurdu, ama aslında kendisi de mümkün olduğunca bu olaya polisi bulaş-

tırmak istemiyordu. Aradan bir dakika geçmemişti ki çok şanslı olduğuna inanacağı bir olay gerçekleşti. Yerde yatan bir adam koşmaya başladı. Tommy hemen yakındaki aralık bir kapının eşiğine sığındı. Ve büyük bir mutlulukla iki takipçisinin –ki bunlardan biri Alman'dı– önünden geçip gittiklerini görerek rahatladı. Adamlar attığı yemi yutmuş, yanlış adamın peşine düşmüşlerdi.

Bir süre kapının arkasında durup soluklandı. Sonra usulca dışarı çıktı ve tam ters yönde koşmaya başladı.

Saatine baktı. Saat beş buçuğu biraz geçiyordu. Tanyeri ağarmaya başlamıştı. İlk köşede karşılaştığı polis ona kuşkuyla baktı. Tommy bir an tedirgin oldu, ama sonra elini yüzüne götürüp güldü. Üç gündür yıkanmamış, tıraş olmamıştı. Kim bilir nasıl görünüyordu. Hiç kuşkusuz serseriden farkı yoktu.

Fazla düşünmeden bütün gece açık olduğunu bildiği bir Türk hamamına gitti. Neden sonra gün ışığına çıktığında kendini yine plan yapabilecek kadar iyi ve zinde hissediyordu.

Her şeyden önce iyi bir yemek yemeliydi. Bir önceki günün öğleninden beri ağzına lokma koymamıştı. Hemen yakındaki bir kafeteryaya girdi, yumurta, domuz pastırması ve kahve sipariş etti. Bir taraftan yemeğini yerken bir taraftan da gazeteleri karıştırıyordu. Birden donup kaldı. Gazetede uzun bir makalede Kramenin isimli birinden bahsediliyordu. Adam Rusya'da "Bolşevizm'in gerisindeki adam" olarak tanınıyordu ve Londra'ya gelmişti; bazıları onun gayriresmi bir elçi olduğunu düşünüyordu. Adamın kariyeri uzun uzun anlatılmış ve üzerine basa basa Rus Devrimi'nin gerisindeki beynin göstermelik liderler değil, bu adam olduğu belirtilmişti. Sayfanın tam ortasına ise adamın resmi basılmıştı.

Ağzı yumurta ve pastırmayla dolu olan Tommy şaşkınlık içinde, "Demek Bir Numara bu," diye mırıldandı. "Bunda en ufak kuşkum yok. Acele etmeliyim."

Hemen yemeğini bitirdi, hesabı ödedi ve Whitehall'a[1] doğru yola çıktı. Burada adını vererek biriyle görüşmek istediğini belirtti ve konunun çok acil olduğunu belirtti. Birkaç dakika sonra Bay Carter olarak tanıdıkları ancak oradaki adı "Bay Carter" olmayan adamın karşısındaydı. Adamın yüzü asıktı. Kızmış olduğu anlaşılıyordu.

"Bakın. Buraya gelip benimle böyle iş konuşamayacağınızı söylemiştim. Bunun anlaşıldığını düşünüyordum."

"Evet efendim, öyleydi. Ancak karşı karşıya bulunduğumuz durumun aciliyeti karşısında böyle davranmak zorunda kaldım. Kaybedecek zaman yoktu." Ve mümkün olduğunca kısa ve öz olarak son üç günde yaşadıklarını özetledi.

Bu arada Bay Carter zaman zaman onun sözlerini keserek telefonda şifreli emirler veriyordu. Yüzündeki tüm sertlik ve kızgınlık kaybolmuştu. Tommy sözlerini tamamladığında enerjik bir biçimde başını salladı.

"Kesinlikle doğru. Kaybedilecek zaman yok. Her saniyemiz çok değerli. Korkarım geç kalmış bile olabiliriz. Beklemeyeceklerdir. Çoktan kaçıp izlerini kaybettirmişlerdir bile. Yine de arkalarında işimize yarayacak bir ipucu bırakmış olabilirler. Bir Numara'nın Kramenin olduğunu söylüyorsunuz, öyle değil mi? Bu çok önemli. Kabinenin isteyerek, özgür iradesi ile onun tuzağına düşmesini engellemek için bir şeylere ihtiyacımız vardı. Peki ya diğerleri? Oradaki iki yüzün size yabancı olmadığını söylediniz. Biri işçiydi, öyle mi? Şu resimlere bir bakın, belki bulursunuz."

Tommy bir dakika kadar sonra bir adamı işaret etti. Bay Carter şaşkınlıkla haykırdı.

---

(1) 1530 yılından 1689 yılına kadar İngiltere krallarının ikametgâhı olan saraydır. Sonrasında hükümet sarayı olarak kullanılmıştır.

"Ah, Westway. Bunu düşünmeliydim. Bir de ılımlı rolü yapıyor. Diğerine gelince, sanırım bir tahminim var."

Bay Carter, Tommy'ye başka bir resim uzattı ve genç adamın şaşkınlıkla attığı çığlık karşısında gülümsedi.

"Demek haklıyım. Bu İrlandalı. İrlanda Kurtuluş Hareketi'nin önde gelenlerinden. Tabii hepsi kör. Ondan kuşkulanmakta haklıymışız. Peşindeydik ama delil bulamıyorduk. Evet, görevini çok iyi yaptın, genç dostum. Ayın 29'unda, diyorsun, tarih bu, öyle mi? Bu durumda çok az zamanımız kaldı – çok az."

"Ama..." Tommy duraksadı.

Bay Carter onun düşüncelerini okumuştu.

"Sanırım genel grev konusuyla başa çıkabiliriz. Bu bir yazı tura işi, ama ben şansın bizden yana olacağını düşünüyorum. Ama eğer şu belge, –antlaşma taslağı– ortaya çıkarsa, o zaman bittik demektir. İngiltere'ye anarşi egemen olur. Ah, bu da ne? Evet, araba geldi. Haydi gelin Beresford, gidip şu tutsak tutulduğunuz eve bir bakalım."

Soho'daki evin kapısında iki polis memuru nöbet tutuyordu. Bir polis müfettişi Bay Carter'a kısık bir sesle rapor verdi.

Bay Carter, Tommy'ye döndü.

"Düşündüğümüz gibi kuşlar uçmuş. Yine de içeri girelim, bakalım neler bulacağız?"

Boş eve girmek Tommy için düşündeki bir karakteri canlandırmaktan farksızdı. Her şey bıraktığı gibiydi. Tutsak tutulduğu tablolu oda, tavan arasındaki kırık toprak testi, uzun masasıyla toplantı odası. Ama hiçbir yerde belgelerden iz yoktu. Ya beraberlerinde götürmüş ya da imha etmişlerdi. Annette'ten de iz yoktu.

Carter sordu. "Şu kız hakkında anlattıklarınız beni çok şaşırttı. Yani sizce gerçekten bilerek geri mi döndü?"

"Öyle görünüyor efendim. Kapıyı açmaya çalıştığım sırada yukarıya çıkmış."

"Hımm... bu durumda onun da örgütten olduğu anlaşılıyor. Duyarlı bir kadın olarak genç bir adamın sebepsiz yere öldürülmesine tanık olmaya katlanamamış olmalı. Ancak görünen o ki, o da onlardan biri, yoksa onların yanına geri dönmezdi."

"Onun onlardan biri olduğuna inanamam, efendim. O... o... kadar farklıydı ki..."

"Çok güzeldi, öyle değil mi?" diye soran Bay Carter'ın anlamlı gülümsemesi karşısında Tommy kıpkırmızı kesildi.

Tommy utanarak da olsa Annette'in güzelliğini onayladı.

"Bu arada," dedi Bay Carter aklına bir şey gelmiş gibi heyecanla. "Bayan Tuppence'ı aradınız mı? Sizin için o kadar endişelenmişti ki beni mektup yağmuruna tuttu."

"Tuppence mı? Korkarım biraz fazla yaygara koparmış. Polise de gitti mi?"

Bay Carter hayır anlamında başını salladı.

"İyi de o zaman benim gerçek kimliğimi nasıl anladılar?"

Bay Carter boş gözlerle ona baktı, Tommy açıkladı. Bu arada diğeri düşünceli düşünceli başını salladı.

"Haklısınız, bu çok ilginç bir nokta. Tabii Ritz'den bahsedilmesi bir rastlantı değilse."

"Bu olabilir, efendim. Ama bir şekilde aniden benim hakkımda bir şey öğrenmiş olmalılar."

"Neyse," dedi Bay Carter etrafına bakınarak. "Burada yapılacak bir şey kalmadı. Benimle yemeğe gelmeye ne dersiniz?"

"Çok teşekkürler ederim efendim. Ancak gidip Tuppence'ı bulsam çok iyi olacak."

"Elbette. Ona benden selam söyleyin ve bir dahaki sefere sizin kolay yutulacak bir lokma olmadığınızı anlamasını sağlayın."

Tommy sırıttı.

"Şimdiye kadar ölümle çok burun buruna geldim, efendim."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diyen Bay Carter başını sallayarak ekledi. "Yine de çok dikkatli olun. Siz artık mimlenmiş birisiniz. İyi günler."

"Teşekkür ederim sör."

Tommy bir taksiye atlayıp Tuppence'ı şaşırtma heyecanıyla Ritz'in yolunu tuttu.

Acaba Tuppence neyin peşinde? Hazır Rita'nın mı? Bence Annette'in kastettiği Marguerite o. Hatta bundan eminim. O sırada anlamamıştım, diye geçirdi içinden. Ancak bu düşünce onu hüzünlendirdi – Marguerite! Bayan Vandemeyer! Bu, kadınla Annette'in aynı tarafta oldukları anlamına geliyordu.

Taksi Ritz'in kapısında durdu. Tommy otelin kapısından fırtına gibi girdi ve resepsiyona gitti. Ancak hevesi kursağında kaldı. Ona Tuppence'ın on beş dakika önce otelden ayrıldığı söylendi.

18. BÖLÜM

Telgraf

Aldığı bu haberle şaşkına dönen Tommy doğruca yemek salonuna gitti ve kendisi için mükemmel bir menü sipariş etti. Dört günlük hapis ona iyi yemeğin değerini öğretmişti.

Tam *sole à la Jeannette* olarak adlandırılan özel et yemeğinden büyükçe bir lokmayı ağzına atmıştı ki Julius'un yemek salonuna girdiğini gördü. Tommy menüyü kaldırıp sallayarak onun dikkatini çekmeye çalıştı. Tommy'yi gören Julius'un gözleri az daha yerinden fırlayacaktı. Koşarak geldi, genç adamın elini tutarak büyük bir içtenlikle ve kuvvetle sıktı.

"Seni şeytan!" diye haykırdı. "Gerçekten sen misin?"

"Tabii ki benim. Neden olmayayım ki?"

"Neden olmayaymış? Farkında değil misin, herkes senin öldüğünü düşünmeye başlamıştı. Neredeyse bir kaç gün sonra senin cenaze merasimini yapacaktı."

"Benim öldüğümü düşünen kim?"

"Tuppence."

"Hızlı yaşa genç öl, sloganının etkisinde kalmış olmalı. Ama benim ruhumda ne olursa olsun bir şekilde hayatta kalmak var. Bu arada Tuppence nerede?"

"Burada değil mi?"

"Yooo. Resepsiyondaki çocuk onun biraz önce gittiğini söyledi."

"Alışverişe gitmiştir. Bir saat kadar önce onu arabamla buraya bırakmıştım. Siz İngilizlerin bu soğukkanlılığınızı hiç anlayamıyorum. Tanrı aşkına anlatsana, bu kadar zamandır neredeydin, ne yapıyordun?"

"Yemeğini burada yiyeceksen hemen ısmarla. Çünkü öyküm bir hayli uzun."

Julius, Tommy'nin tam karşısına oturdu, garsonu çağırdı, siparişini söyledi. Sonra da Tommy'ye döndü.

"Haydi anlat. Sanırım bir hayli macera yaşadın."

Tommy alçakgönüllülükle, "Birkaç ufak macera," dedi ve anlatmaya başladı.

Julius, Tommy'yi büyülenmiş gibi dinledi. Hatta tabağındaki yemeklerin yarısını yemeyi bile unuttu. Sonunda öykü bitince derin bir soluk aldı.

"Bravo! Tıpkı bir roman gibi."

Tommy elini şeftaliye uzatırken, "Şimdi sen de bana burada olanları anlat," dedi.

"Hımm... şey," diye kekeleyen Julius, alçakgönüllülükle açıkladı. "Bizim de maceralarımız olduğunu itiraf etmeliyim."

Anlatma sırası ondaydı. Bournemouth'taki başarısız keşif çalışmasından başlayarak Londra'ya geçti ve araba satın almalarını, Tuppence'ın giderek artan endişelerini, Sör James'i ziyaret etmelerini ve bir gece önce olan heyecanlı olayları anlattı.

"İyi de onu kim öldürmüş?" diye sordu Tommy. "Bunu anlayamıyorum."

"Doktor kendini kadının ilacı kendisinin almış olduğuna inandırdı," dedi Julius soğuk bir sesle.

"Ya Sör James? O ne düşünüyor?"

"Bir kanun adamı olarak gerekeni yaptı, sonra da istiridye gibi kabuğuna çekildi. Bana sorarsan düşüncesini açıklamak istemedi."

Julius daha da sonra o sabah olanları anlattı.

Tommy düşünceliydi.

"Demek kız hafızasını kaybetmiş? Tanrım, demek ben onunla konuşmakta ısrar edince yüzüme öyle tuhaf tuhaf bakmalarının nedeni buymuş. Benim açımdan büyük gaf! Ama böyle bir şeyin olacağını tahmin edemezdim."

"Jane'in nerede olduğuna ilişkin hiçbir şey öğrenemedin mi? Bir ima, bir ipucu?..."

Tommy başını salladı. "Bir kelime bile söylemediler. Aslında ben aptallık ettim. Onları daha fazla konuşturmaya çalışmalıydım."

"Yine de buraya dönebilmiş olman büyük şans. Bu yeter! Blöfün muhteşem! Adamları bu şekilde tongaya bastırman... imrendim doğrusu."

"Öylesine kapana kısılmıştım ki bir şeyler yapmam gerekiyordu, ben de yaptım."

Kısa bir sessizliğin ardından Tommy konuyu yeniden Bayan Vandemeyer'ın ölümüne getirdi.

"Ölüme kloralın neden olduğunda hiçbir kuşku yok, değil mi?"

"Sanmıyorum. Ölüm sebebini aşırı dozdan kaynaklanan kalp krizi olarak açıkladılar. Bunda sorun yok. Soruşturmadan ne çıkacağı da beni hiç ilgilendirmiyor. Ama sanırım Tuppence'ın da, o kendini beğenmiş Sör James'in de benim de bu konuda bir fikrimiz var."

Tommy fikir yürüttü. "Bay Brown mı?"

"Bu çok açık, değil mi?"

Tommy başıyla onayladı, sonra da düşünceli düşünceli ekledi. "İyi de Bay Brown'ın kanatları yok. İçeriye nasıl girip çıktı, onu anlayamıyorum?"

"İleri seviyede *düşünce transferi* gibi bir şey; Bayan Vandemeyer'ı intihar etmeye yönelten hatta zorlayan bir tür manyetik etki filan olamaz mı?"

Tommy ona saygıyla baktı.

"İyi Julius! Çok iyi! Farklı bir bakış açısı. Ama bana bunlarla gelme. Ben kanıyla canıyla gerçek bir Bay Brown görmek istiyorum karşımda. Bence genç, yetenekli dedektifler işe koyulmalı, tüm giriş çıkışları dikkatle incelemeli, bu gizemi çözümlemedikleri sürece kendilerinden utanmalılar. Haydi, olay yerine gidelim. Cinayet sahnesini bir de ben görmek isterim. Tabii Tuppence da yanımızda olsa iyi olur. Ritz Oteli üç ortağın yeniden buluşma sevincine tanık olsun."

Ancak resepsiyona sorduklarında Tuppence'ın henüz dönmediğini öğrendiler.

Julius, "Bence yine de yukarı baksam iyi olacak," dedi. "Benim odamda olabilir." Hemen harekete geçti. Aynı anda hemen dirseğinin dibindeki bir komi çocuk Tommy'yi durdurdu.

"Genç leydi efendim..." dedi ürkek bir havada. "Sanırım trenle gitti."

Tommy hızla ona döndü.

"Ne?"

Çocuk biraz daha kızarıp çekingen bir tavırla devam etti. "Taksi, efendim. Şoföre Charing Cross'a gitmesini ve acele etmesini söyledi."

Tommy küçük komi çocuğa baktı. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. İlk çekingenliğini atmış olan çocuk cesaretle ekledi. "Sanırım bir de tren tarifesi ve telefon rehberi istemişti."

Tommy merakla sordu. "Ne zaman istedi bunları?"

"Ona kendisine gelen telgrafı götürdüğüm zaman efendim."

"Telgraf mı?"

"Evet efendim, bir telgraf gelmişti."

"Ne zaman?"

"Yaklaşık olarak öğleyin yarımda, efendim."

"Bana tam olarak olan biteni anlatsana!"

Küçük komi çocuk derin bir soluk aldı.

"Telgrafı 891 numaraya götürdüm, hanımefendi oradaydı. Açıp okuduktan sonra şiddetle yutkundu. Sonra da bana neşeyle, kendisine hemen bir telefon rehberiyle tren tarifesi bulmamı söyledi. 'Haydi çabuk, acele et, Harry,' dedi. Benim ismim Harry değil, ama..."

Tommy sabırsızlıkla, "Şimdi ismin önemi yok," dedi. "Sonra ne oldu, anlat."

"Peki efendim. İstediklerini getirdim, bana beklememi söyledi ve rehberde de, tarifede de bir şeylere baktı. Sonra da saate bakarak, aceleyle şapkasıyla mantosunu aldı ve bana hemen kendisi için bir taksi çağırmamı emretti. Hazırlanması iki dakika bile sürmedi. Göz açıp kapayana dek merdivenlerden inip, taksiye bindi. Son olarak onun taksi şoförüne daha önce size anlattıklarımı söylediğini duydum."

Küçük komi çocuk susup soluk aldı. Tommy hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordu. O anda Julius geldi. Elinde açılmış bir mektup vardı.

Tommy hemen, "Söylemiştim size Bay Hersheimmer," dedi. "Tuppence yine tek başına bir şeyler karıştırıyor."

"Kahretsin!"

"Evet, kendi başına bir şeyler araştırıyor. Bir telgraf almış ve hemen bir taksiye atlayıp Charing Cross İstasyonu'na gitmiş," diyen Tommy'nin gözüne tam da o anda Julius'un elindeki mektup takıldı. "Demek sana not bırakmış? Bu iyi işte. Ne yazıyor, nereye gitmiş?"

Farkında bile olmadan mektubu almak için elini uzattı ama Julius mektubu katlayıp cebine koydu. Utanmış gibiydi.

"Bunun bize bir yararı olacağını sanmıyorum. Tamamen farklı bir konu, ona bir şey sormuştum, o da bana bilgi vermiş."

Tommy şaşırmıştı, daha fazlasını ummuştu.

"Ah! Demek öyle!"

Julius bir açıklama yapma gereği hissetti ve birden, "Bak Tommy," dedi. "Bence senin de bunu bilmeye hakkın var. Bu sabah Bayan Tuppence'a evlilik teklifi yaptım."

Tommy yine bir "Ah!" çekti. Şaşırmıştı. Julius'tan böyle bir şey beklemiyordu. Bir an için kafası karıştı.

"Aslında bunu sana önceden söylemeliydim," diye ekledi Julius çekinerek. "Yani Bayan Tuppence'a böyle bir teklif yapmadan önce. İnan niyetim kesinlikle aranıza girmek değildi.

Tommy ayağa kalktı.

"Tuppence'la ben çok eski iki dostuz, hepsi bu."

Bir sigara yaktı. Elleri titriyordu. Sakin olmaya çalışarak, "Doğru yapmışsın," diye ekledi. "Tuppence'ın aradığı da zaten..." Birden sustu. Onun yüzü kızarmıştı ama Julius kesinlikle bundan alınmamıştı.

"Ah, hiç sıkılma, dolarlarımın bunda iş bitirici olabileceğinin ben zaten farkındayım. Tuppence da bunu açık açık söyledi. Onu kınamıyorum. Yalanı dolanı yok. İkimiz çok iyi bir çift olabilirdik."

Tommy ona şaşkınlıkla baktı, sonra bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra fikir değiştirip söylemedi. Tuppence ve Julius! Neden olmasın? Tuppence zaten zengin birini bulamamaktan yakınmıyor muydu? Eğer şansı yaver giderse para için evlenmek istediğini açık açık söylememiş miydi? Amerikalı bir milyonerle tanışmış olmak bu anlamda onun için ayağına kadar gelmiş çok büyük bir şanstı, bu fırsatı kaçırmak istemeyeceği açıktı. Çok paraya sahip olmak istiyordu. Bunu hep söylüyordu. Amacını açık açık ifade etmesinde kınanacak ne olabilirdi?

Zaten Tommy de onu kınamıyordu. Tamamen duygusal ve mantıksız bir küskünlük hissediyordu. Zoruna gitmişti duydukları ama aslında bütün bunların açık yüreklilikle söylenmesi iyiydi de, iyi bir kız kesinlikle yalnızca para için evlenmezdi. Tuppence tam bir egoistti ve fazlasıyla soğukkanlıydı. Onu bir daha görmek istemiyordu, bu onu mutlu edecekti. Bu ne pis, kokuşmuş bir dünyaydı!

Julius'un sesi onu bu derin düşüncelerden kopardı.

"Evet, aslında birbirimizle iyi anlaşabilirdik. Duyduğuma göre kızlar böyle teklifleri en başında daima reddederlermiş; bir tür gelenek."

Tommy sonu kolundan yakaladı.

"Reddetmek mi? *Reddetmek* mi dedin?"

"Elbette. Söylemedim mi? Hiçbir neden göstermeden doğrudan "hayır" dedi. Tipik kadın davranışı, uzmanlar öyle söylüyor. Ama fikrini değiştirecektir. Belki ben de biraz aceleci davrandım..."

Tommy sabırsızca sözünü kesti.

"O mektupta sana ne yazıyor?" diye sordu heyecanla.

Julius çaresizlik içinde mektubu uzattı.

"Dediğim gibi nereye gittiğini gösteren en ufak bir ipucu yok. Ama eğer bana inanmıyorsan, mektubu sen de okuyabilirsin."

Tuppence'ın Tommy'nin çok iyi tanıdığı elyazısı ile yazdığı mektup aynen şöyleydi:

Sevgili Julius,

Bazen olaylara tüm açıklığıyla tek açıdan, siyah ya da beyaz olarak bakmak en iyisi. Tommy bulununcaya dek evlilik gibi konuyu düşünmek bile istemiyorum. Bunu o zamana bırakalım.

İçtenlikle.
Tuppence

Tommy mektubu geri verdi. Gözleri parlıyordu. Tüm duyguları ani bir değişime uğramıştı. Sevgili Tuppence! Onun kadar asil ve yüce gönüllü biri olamazdı. Tereddüt bile etmeden Julius'u reddetmişti! Gerçi mektupta bir zayıflık seziliyordu ama o kadarı da olurdu artık. Hem Julius'la evlenmek istemiyor, hem de Tommy'yi arama çalışmalarında onun desteğinden yoksun olmak istemiyordu. Mektupta ona yardımcı olması için Julius'un ağzına bir parmak bal çalıyordu, hepsi o kadardı işte. Gerçek niyeti o kadar ortadaydı ki! Sevgili Tuppence, yeryüzünde onun gibi bir kız yoktu. Onu gördüğü anda tüm düşünceleri allak bullak oluyordu.

Kendini toparladı ve Julius'a, "Aynen dediğin gibi," dedi. "Mektupta nerede olduğuna ilişkin en ufak bir ipucu bile yok. Hey, Henry!"

Komi çocuk yaklaştı. Tommy onun eline beş şilin sıkıştırdı.

"Bir şey daha soracağım. Genç bayanın telgrafı ne yaptığını anımsıyor musun?"

Çocuk yutkundu, sonra da çekinerek yanıt verdi.

"Buruşturup şöminenin içine attı, arkasından da 'hıh' gibi bir ses çıkardı."

"Çok iyi Henry. O beş şilin senin. Julius, haydi gel. O telgrafı bulmalıyız."

Birlikte yukarı koştular. Tuppence anahtarını kapısının üstünde unutmuştu. Oda aynen bıraktığı gibi duruyordu. Yani darmadağınık. Şöminenin içinde turuncu beyaz bir kâğıt yumağı hemen dikkat çekiyordu. Tommy kâğıdı aldı ve açıp düzelttikten sonra telgrafı okudu.

Hemen Yorkshire, Ebury'deki Moat Malikânesi'ne gel. Büyük gelişme var.

Tommy.

Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. Neden sonra ilk konuşan Julius oldu.

"Bunu *sen* göndermedin, değil mi?"

"Elbette göndermedim. Bu ne anlama geliyor şimdi?"

"Bence olabilecek en kötü şey oldu. Onu ele geçirdiler."

"*Ne*?"

"Bu çok açık! Senin adını kullandılar ve o da kuzu kuzu kendi ayağıyla kapana girdi."

"Tanrım! Şimdi ne yapacağız?"

"Hemen işe koyulacağız. Peşinden gideceğiz. Hemen şimdi! Kaybedilecek zamanımız yok. Neyse ki telgrafı yanına almamış. Eğer almış olsaydı asla izini bulamazdık. Tren tarifesi nerede?"

Julius'un enerjisi bulaşıcıydı. Tommy'ye kalsa belki de oturup en azından yarım saat düşünür, ne yapacağına karar verdikten sonra da bir eylem planı hazırlardı. Ama yanında Julius varsa hız kaçınılmazdı.

Julius kendi kendine küfürler mırıldanarak tren tarifesini Tommy'ye uzattı. Karmaşık tarifenin içinden çıkmakta onun daha iyi olacağını düşünüyordu. Gerçekten de Tommy konuyu kolayca çözümledi.

"İşte burada. Ebury, Yorks. King's Cross'tan. Ya da St. Pancras'tan. (Komi oğlan yanılmış olmalı, *Charing Cross* değil King's Cross'muş.) İşte, 12.50, bu onun gittiği tren, 2.10 gitmiş. Bir sonraki tren 3.20'de, o da çok yavaş bir tren."

"Arabayla gitsek olmaz mı?"

Tommy başını salladı.

"İstersen denenebilir ama bence tren daha iyi. Şu anda önemli olan soğukkanlı kalabilmek."

Julius homurdandı.

"Öyle de masum genç bir kızın hayatının tehlikede olduğunu düşününce tepem atıyor."

Tommy dalgın dalgın başını salladı. Düşünüyordu. Bir iki dakika kadar sonra fikrini açıkladı.

"Julius, sence onu ne için alıkoymak istemiş olabilirler?"

"Nasıl yani? Seni anlayamıyorum."

"Demek istediğim şu: Bence ona zarar vermek gibi bir niyetleri kesinlikle yok," diye açıkladı Tommy kaşlarını çatarak derin düşüncelere dalmış olmanın stresiyle. "Onu rehin tutuyorlar, dolayısıyla şu anda tam anlamıyla tehlikede değil. Çünkü eğer bir şekilde bir şeyler keşfedersek, onlara çok yararı olabilecek. Onu ellerinde tutmakla bizim elimizi kolumuzu bağlamış oldular, anlamıyor musun?"

Julius düşünceliydi, onayladı.

"Hiç kuşkusuz öyle. Bu çok açık."

"Ayrıca," diye ekledi Tommy biraz daha düşündükten sonra. "Tuppence'a inancım tam."

Yolculuk çok sıkıntılı geçti, tren hem çok doluydu hem de neredeyse her istasyonda durdu. İki kez aktarma yaptılar, biri Doncaster'da, biri de küçük bir kavşaktaki ara istasyonda. Ebury sakin bomboş bir istasyondu. Tommy istasyondaki tek görevliye sordu.

"Moat Malikânesi'ni nereden gidebiliriz?"

"Moat Malikânesi'ni mi? Uzak sayılmaz. Yolun sonunda, denizin kıyısındaki ev."

Tommy başını sallayarak teşekkür etti. İki arkadaş istasyondan çıkmak için harekete geçtiler. Bu arada yağmur başlamıştı. Paltolarının yakalarını kaldırıp yoldaki çamur batağının içinde ilerlemeye başladılar. Tommy birden durdu.

"Bir dakika bekle Julius." Koşarak istasyona döndü. Daha önce konuştuğu görevliyi buldu ve telaşla sordu.

"Londra'dan 12.10 treniyle buraya gelen genç bir bayanı anımsıyor musunuz? Büyük olasılıkla o da size Moat Malikânesi'ni sormuştur."

Elinden geldiğince Tuppence'ı tanımlamaya çalıştı. Ancak adam başını salladı. Öyle birini görmemişti. O trenden çok sayıda yolcu inmişti. Yolcuların arasındaki belirli bir bayana dikkat etmemiş olabilirdi. Öyle birini anımsamıyordu. Ama hiç kimsenin ona Moat Malikânesi'ni sormadığından emindi.

Tommy, Julius'un yanına geri döndü ve durumu açıkladı. Moral bozukluğu giderek ağır bir yük gibi üstüne çöküyor, onu bütünüyle ele geçiriyordu. Bu arayıştan bir sonuç alamayacaklarını hissediyordu. Düşman onlardan üç saat öndeydi. Bay Brown için üç saat yeterliydi, hatta fazlaydı bile. Telgrafın bulunacağı olasılığını atlamış olması olanaksızdı.

Yol hiç bitmeyecek gibiydi. Bir defasında yanlış yola saptılar ve kendi gitmeleri gereken yönden yaklaşık bir kilometre kadar uzaklaşmış oldular. Küçük bir oğlan çocuğu onlara köşeyi döner dönmez malikâneyi göreceklerini söylediğinde saat yediyi geçiyordu.

Evin büyük paslı demir bahçe kapısı menteşelerinin üzerinde boş boş sallanıyordu. Eve giden bahçe yolunu otlar bürümüştü. Evin insanı ürperten tekinsiz bir görünümü vardı. Bahçe yolunda ilerlediler. Otlar dizlerine kadar uzanıyordu. Hayaletler dünyasında yürümek gibi bir şeydi bu yolda yürümek. Hava da kararmak üzereydi. Başlarının üstündeki dallar hüzünlü, insanı ürperten sesler çıkararak sallanıyor, uğulduyorlardı. Otların arasına düşmüş dal parçacıkları üzerine bastıklarında insanı rahatsız edecek şekilde çatırdıyor, zaman zaman ağaçtan düşen bir dal parçacığı ya da yaprağın tenlerine değmesi korkusu yerlerinden sıçramalarına yetiyordu.

Bahçe yolundaki bir dönüşün ardından ev tüm haşmetiyle karşılarına çıktı. Ev terk edilmiş ve tekinsiz görünüyordu. Tüm panjurlar kapalıydı. Kapının önündeki bir kaç taş basamak yosunla kaplan-

mıştı. Tuppence'ın hileyle getirtildiği yer bu ıssız ev olabilir miydi? Ev sanki aylardır hiç kimse ayak basmamış gibi görünüyordu.

Julius merdivenlerden çıkıp kapının zilini çaldı. Zil sesi sessizliğin içinde top gürlemesini andırır bir şekilde yankıladı. Kimse gelmedi. Sonra tekrar çaldı, tekrar, tekrar... Yanıt veren olmadı. Evde yaşam belirtisi yoktu. Evin etrafını dolaştılar. Her yerde tam bir sessizlik egemendi ve tüm panjurlar sımsıkı kapalıydılar. Kendi gözlerine inanıyorlarsa bu evin boş ve terk edilmiş olduğuna da inanmaları gerekiyordu.

"Yapacak bir şey yok," dedi Julius.

Yavaş yavaş bahçe kapısına doğru yürüdüler.

Julius, "Köyde birileri vardır," dedi. "Araştırmaya orada devam etsek iyi olur. Hiç kuşkusuz burası hakkında bilgileri vardır. Son zamanlarda birinin buraya gelip gelmediğini de öğrenebiliriz."

"Evet, bu hiç fena fikir değil."

Yolu izleyerek kısa sürede küçük köye ulaştılar. Köyün hemen dışında sırtında aletlerinin bulunduğu torbayla yürüyen bir tarım işçisine rastladılar. Tommy adamı durdurup sordu:

"Moat Malikânesi mi?" dedi adam. "Orası boş. Yıllardır boş. Eğer görmek istiyorsanız anahtarı Bayan Sweeney'de, postanenin bitişiğindeki ev."

Tommy adama teşekkür etti. Doğruca postaneye gittiler. Burası aynı zamanda tatlı ve süs eşyalarının satıldığı küçük bir dükkândı ve girişi hemen yandaki kulübedendi. Onlara kapıyı temiz, sağlıklı görünen bir kadın açtı. Bayan Sweeny'ye evi satın almak için görmek istediklerini söylediler. Kadın hemen Moat Malikânesi'nin anahtarını onlara teslim etti.

"Oranın size uygun bir yer olduğunu sanmıyorum," dedi Bayan Sweeney anahtarı verirken. "Çok fazla tamir gerekiyor. Tavan akıyor, tesisat bozuk. Çok fazla para harcamanız gerekir."

"Teşekkürler," dedi Tommy neşeyle. "Sanırım tamamıyla restore etmek gerekecek ama günümüzde ev bulmak da çok zor."

"İşte bunda haklısınız," dedi kadın içtenlikle. "Kızım ve damadım ne zamandır kendilerine uygun bir ev arıyorlar. Savaş yüzünden her şey altüst oldu. Bağışlayın ama eğer hemen gitmezseniz karanlık çökecek. Ya da yarına kadar bekleseniz?"

"Olabilir. Bugün zaten çevresine şöyle bir baktık. Eğer yolumuzu kaybetmeseydik buraya çok daha önce varmış olacaktır. Acaba burada gece kalmak için en uygun yer neresi?"

"Yorkshire Hanı'nda kalabilirsiniz. Ama oranın sizin gibi centilmenlere uygun bir yer olduğunu sanmıyorum."

"Ah, hiç sorun değil. Teşekkürler. Bu arada, bugün size Moat Malikânesi'nin anahtarını soran genç bir bayan oldu mu?"

"Uzun zamandır orayla ilgilenen olmadı."

"Teşekkürler."

Yeniden hızlı adımlarla Moat Malikânesi'ne döndüler. Evin giriş kapısı menteşelerinin üzerinde isyan edercesine gıcırdayarak açıldığında, Julius hemen bir kibrit çaktı ve giriş holünü dikkatle inceledi.

"Buraya bu yoldan insan ayağı basmadığına yemin ederim. Şu toz tabakasının kalınlığına bak. Üzerinde yürüyen olsa ayak izi kalmaz mıydı?"

Issız evi baştan sona gezdiler. Her yerde durum aynıydı. Ev kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ve ayak basılmamıştı.

"Aynı fikirdeyim," dedi Julius ısrarla. "Tuppence'ın buraya gelmediğinden eminim."

"Gelmiş olmalı."

Julius yanıt vermeden başını salladı.

Tommy, "Yarın yine gelir bakarız," dedi. "Belki gün ışığında karanlıkta göremediğimiz bir şeyler görürüz."

Köye dönüp handa uykusuz bir gece geçirdiler. Karşılıklı düşünceye dalmışlardı. Canları bir şey yemek ya da konuşmak istemiyordu.

Sabahleyin yine eve gittiler ve araştırdılar. Vardıkları tek sonuç buraya uzunca bir süredir insan ayağı değmediği oldu. Eğer Tommy'nin çok şanslı bir keşfi olmasaydı hemen dönüş yoluna koyulacaklardı. Tam bahçe kapısına doğru ilerledikleri sırada Tommy birden haykırdı. Durdu. Eğilip yerden bir şey aldı ve bulduğu şeyi Julius'a gösterdi. Bu küçük, altın bir broştu.

"Bu Tuppence'ın."

"Emin misin?"

"Kesinlikle! Sıklıkla üzerinde görürdüm."

Julius derin bir soluk aldı.

"İşte bu durumu değiştiriyor. Demek buraya geldi. Hanı merkez yapıp onu buluncaya kadar çevrede soruşturup aramalıyız. Elbet *bir gören* olmuştur."

Ve çalışmaya başladılar. Zaman zaman birlikte, bazen de tek başlarına yürütüyorlardı araştırmalarını. Şaşkındılar ama yılmamış, umutsuzluğa düşmemişlerdi. Sonunda taktik değiştirdiler. Tuppence büyük olasılıkla malikânenin çevresinde pek fazla kalmamıştı. Bu da onun buraya geldikten sonra otomobille buradan uzaklaştırıldığını gösteriyordu. Bu kez de köydekilere malikânenin çevresinde bekleyen bir otomobil görüp görmediklerini sordular. Sonuç yine aynıydı.

Julius şehre telgraf çekip kendi arabasını getirtti ve her gün çevreyi büyük bir şevkle tekrar tekrar dolaşıp, incelemeyi sürdürdüler. Tüm umutlarını bağladıkları gri bir limuzini Harrogate'e kadar izlediler. Ancak onun da çok saygın bir leydiye ait olduğu ortaya çıktı.

Her gün yeni baştan, yeni bir hevesle araştırmaya koyuluyorlardı. Julius aynen bir av köpeği gibiydi. En ufak bir izin bile peşinden koşuyordu. Köyden geçen her arabayı izlediler. Julius taşrada

arabası olanlarla bağlantıya geçti ve onlara bir anlamda çapraz soruşturma uyguladı. Özrü de yöntemleri gibiydi ve çok ender olarak kurbanlarının öfkesini bastırmakta başarısız oluyordu. Ancak günler geçiyordu ve Tuppence'ın nerede olduğu konusunda en ufak bir ilerleme kaydedemiyorlardı. Tuppence'ın kaçırılması öylesine iyi planlanmıştı ki kız adeta buhar olup uçmuştu.

Tommy'nin kafasını meşgul eden başka bir konu daha vardı. Bir sabah handaki odalarında karşılıklı oturmuş, kahvaltı ederken sordu.

"Buraya geleli ne kadar oldu biliyor musun, Julius? Tam bir hafta. Tuppence'ı bulma konusunda en ufak bir ilerleme kaydedemedik ve önümüzdeki pazar da ayın 29'u."

"Lanet olsun! 29'unu neredeyse tamamen unutmuşum. Tuppence'tan başka bir şey düşünemiyorum ki."

"Ben de öyle. 29'unu unutmadım ama bunun Tuppence'ı bulmak yanında hiçbir önemi yok. Bugün ayın 23'ü, zaman daraldı. Eğer onu bulacaksak, bunu 29'undan önce yapabilmeliyiz. O tarihten sonra yaşamının hiçbir değeri kalmaz. Bu rehine oyunu anlamını yitirmiş olur. Bir daha Tuppence'ın yüzünü göremeyiz. Bu işi ele alma şeklimizde bir yanlışlık varmış gibi geliyor bana. Zaman kaybettik ve en ufak bir ilerleme kaydedemedik."

Julius, Tommy'ye, "Bu konuda seninle hemfikirim," dedi. Onu burada aramaya devam etmekle büyük bir hata yaptığımız kanısındayım. Bizi aptal yerine koydular ve boyumuzdan büyük işlere kalkışmamız için önümüze bir yem attılar. Artık üzerimde oyunlar oynanmasına, aptal yerine konmaya izin vermemeye kararlıyım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söyleyeyim. Bir hafta önce yapmamız gerekeni yapacağım. Doğruca Londra'ya dönüp, bu işi İngiliz polisinin eline teslim edeceğim. Kendimizi dedektif sandık. Dedektifçilik oynamaya kalktık.

Bu da aptallığın bir başka türü. Artık tamam. Bıktım. Biraz da Scotland Yard benim için çalışsın."

"Haklısın," dedi Tommy ağır ağır. "Tanrı biliyor ya, doğrudan onlara başvurmalıydık."

"Geç olsun, güç olmasın. Başvurmak her zaman hiç başvurmamaktan iyidir. Saklambaç oynayan çocuklar gibi bir haftadır buralarda dönüp duruyoruz. Doğruca Scotland Yard'a gidiyor ve onlardan elimden tutup, bana izlemem gereken yolu göstermelerini isteyeceğim. Bence profesyoneller her zaman amatörlere bir noktada üstün çıkarlar. Benimle geliyor musun?"

Tommy biraz düşündükten sonra başını salladı.

"Hayır, gelmiyorum. Gerek yok. Bir kişi yeterli. Burada kalıp etrafı biraz daha kolaçan edeceğim. Hiç bilinmez, belki işler tersine döner. Bir şeyler ortaya çıkar."

"Peki öyleyse. Ben gidiyorum. Hoşça kal. Çok yakında yanımda iki polis müfettişiyle dönerim. Onlardan yanıma en iyi ve beceriklileri vermelerini isteyeceğim."

Ancak tabii ki olaylar planlandığı şekilde seyretmiyordu. Julius gitti ve aynı günün akşamı Tommy, Julius'tan bir telgraf aldı.

Manchester Midland Oteli'nde beni bul. Önemli haberler var. Julius."

Tommy 7.30'da trenden indi. Otele gitmesine gerek kalmadı. Julius istasyonda bekliyordu.

"Telgrafımı aldığın takdirde bu trenle geleceğini tahmin ettim," dedi Julius sevinçle.

Tommy telaşla onun koluna sarıldı.

"Ne oldu? Tuppence bulundu mu?"

Julius başını salladı.

"Hayır, ama Londra'da bizim için bir şey buldum. Yeni gelmişti."

Elindeki telgrafı Tommy'ye uzattı. Telgrafı okuyan Tommy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Jane Finn bulundu. Hemen Manchester Midland Oteli'ne gelin.

–PEEL EDGERTON

Julius telgrafı geri aldı ve katlayarak cebine soktu. Düşünceliydi. Mırıldandı. "Çok tuhaf. Avukatın bu işten elini çektiğini düşünüyordum."

19. BÖLÜM

Jane Finn

"Trenim yarım saat önce geldi," diye açıkladı Julius istasyondan çıkarken. "Londra'dan ayrılmadan önce bu trenle geleceğini hesaplamıştım. Hemen Sör James'e telgraf çektim, bizim için oda ayırttı. Saat sekizde akşam yemeğinde bizimle buluşacak."

Tommy merakla sordu.

"Bu konuyla ilgileneceğini düşünmenin nedeni ne?"

"Söyledikleri," dedi Julius kısaca. "Bilirsin, yaşlı kuşlar istiridye gibidirler. Hepsi de birbirlerine benzerler, bir şey yapabileceklerinden emin olmadıkları sürece vaatte bulunmak istemezler."

"Acaba?" Tommy düşünceliydi.

Julius üzerine gitti. "Acaba, ne?"

"Acaba gerçek neden bu mu?"

"Emin ol öyle."

Tommy başını salladı, ikna olmamıştı.

Sör James tam söz verdiği saatte, sekizde geldi. Julius, Tommy'yi tanıştırdı. Sör James içtenlikle elini sıktı.

"Sizinle tanıştığım için çok mutlu oldum, Bay Beresford. Bayan Tuppence'dan hakkınızda o kadar çok şey duydum ki..." Anlamlı anlamlı gülümsedi... "Sizi görmememe rağmen görmüş kadar bilgi sahibiydim."

Tommy gülümseyerek teşekkür etti. Ünlü avukatı tüm dikkatiyle inceliyordu. O da tıpkı Tuppence gibi adamdaki insanları etkileme gücünü hissediyordu. Sanki bir güç onu adama doğru çekiyordu. Bay Carter'ı düşündü. Bu iki adam her ne kadar fiziki anlamda birbirlerine benzemiyorlarsa da insanlar üzerinde aynı etkiyi yapıyorlardı. Birinin yorgun tavırlarının, diğerininse profesyonel suskunluğunun gerisinde ince uzun bir kılıç kadar keskin bir hafıza ve beyin gücü vardı.

Bu arada Sör James'in kendisini dikkatle incelemesinden tedirgin olmuştu. Avukat gözlerini üzerine diktiğinde Tommy onun kafasının içinden geçenleri tamamıyla, kitap gibi okuduğu hissine kapılıyordu. Ama ne düşündüğünü anlamak da öğrenmek de olanaksızdı. Sör James her şeyi dinliyor, öğreniyor ancak yalnızca kendi istediği konuda konuşuyordu. Bunun kanıtının ortaya çıkması da fazla uzun sürmedi.

İlk tanışmaların ve selamlaşmaların ardından Julius heyecanla soru yağdırmaya başladı. Sör James kızın izini nasıl bulmuştu? Bu konu üzerinde çalışmaya devam ettiğini niçin onlara söylememişti?

Sör James çenesini sıvazlayarak gülümsedi. Neden sonra yanıt verdi.

"Öyle ya da böyle. Bulundu ya. Önemli olan bu, değil mi? Haydi ama bu büyük bir başarı değil mi?"

"Kesinlikle öyle. Ama onun izini nasıl buldunuz? Bayan Tuppence ve ben sizin bu konuyu araştırmaktan tamamen vazgeçmiş olduğunuzu düşünüyorduk."

"Ah!" diyen avukatın gözlerinde tuhaf bir pırıltı belirdi, sonrasında çenesini sıvazlamayı sürdürdü. "Sahi mi? Sahiden bunu mu düşündünüz? Ah, sevgili çocuklar."

Julius ısrarı sürdürdü.

"Sanırım bu konuda yanıldığımızı düşünebilirim."

"Tam olarak öyle olduğunu söylemenin doğru olup olmadığından emin değilim. Ancak bu genç bayanı bulmayı başarabilmiş olmamız herkes açısından iyi olmadı mı?"

"Peki, kendisi nerede?" diye soran Julius'un düşünceleri tamamen farklı bir yöne kaymıştı bile. "Onu da yanınızda getireceğinizi düşünüyordum."

Sör James ciddiyetle yanıt verdi.

"Bu pek mümkün değildi."

"Neden?"

"Çünkü genç bayan Londra'da sokakta bir kaza geçirmiş ve başından yaralanmış. İlkyardım hastanesine kaldırılmış ve ilk baygınlığın etkisi geçip de kendisine adı sorulduğunda, adının Jane Finn olduğunu söylemiş. Neyse, bunu duyduğumda hemen kızın o hastaneden alınarak bir doktorun özel kliniğine gönderilmesini sağladım ve size telgraf çektim. Doktor yakın bir dostum. İlk ayılmanın ardından kız yeniden bilincini kaybetti ve henüz ayılmış değil. Doktor da konuşturulmasına izin vermiyor."

"Ciddi bir yarası yok, değil mi?"

"Hayır, yalnızca birkaç çizik ve ezilme. Tıbbi açıdan böyle bir travmaya girmesine neden olamayacak kadar hafif bir yaralanma. Herhalde bu hafızasını yeniden kazanmasının yarattığı ruhsal şoka bağlı bir durum."

Julius heyecandan ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Yani, hafızası yerine mi geldi?"

"Hiç kuşkusuz Bay Hersheimmer, ismini doğru verebildiğine göre. Bunun önemini takdir ettiğinizi düşünüyorum."

Tommy, "Ve sizin tam zamanında orada olmanız," dedi. "Aynen bir peri masalı gibi."

Ancak Sör James heyecana kapılıp konuşmayacak kadar temkinliydi. Kısaca, "Rastlantılar ilginç olaylardır," dedi.

Tommy artık daha önce kuşkulandığı şeylerin doğru olduğundan emindi. Sör James'in Manchester'da bulunması rastlantı değildi. Julius'un düşündüğü gibi olayın peşini bırakmak bir yana kendine özel bazı nedenlerle kayıp kızın izini sürmüş ve başarılı olmuştu. Tommy'yi asıl şaşırtan bu işteki gizemli tutumdu, her şeyin bir sır perdesinin gerisinde olup bitmesiydi. Buna ne gerek vardı? Bunun avukatın zayıf yönü, başarma hırsı olduğuna karar verdi.

Julius heyecanla konuşmayı sürdürüyordu.

"Yemekten sonra doğruca hastaneye gidip, Jane'i göreceğim."

Sör James, "Korkarım bu olanaksız, sevgili dostum," dedi. "Gecenin bu saatinde içeriye ziyaretçi almaları olası değil. Ben yarın sabah, on gibi gitmenizi öneririm."

Julius kızardı, Sör James'in tavrındaki bir şey çoğunlukla Amerikalı ile ters düşmesine neden oluyordu. Bu iki buyurucu kişiliğin çatışmasıydı.

"Ben yine de bu akşam hastaneye uğrayıp, onları bu aptal kuralları delmeye iknaya çalışacağım."

"Bu boşuna çaba olur, Bay Hersheimmer."

Bu sözler sanki tabancadan atılan bir kurşun gibi etki yaptı. Tommy hayretle irkildi. Julius heyecanlı ve sinirliydi. İçki bardağını dudağına götürdüğü eli titriyor, ancak adeta meydan okuyan bakışlarını Sör James'in gözlerinden ayırmıyordu. Bir an aralarındaki düşmanlık alevlenecekmiş gibi bir hava egemen oldu ortama ama sonra Julius yenilgiyi kabul ederek gözlerini devirdi.

"Şu an için sizin patronluğunuzu kabul ediyorum."

Sör James başını salladı.

"Teşekkür ederim. Bu durumda sabah onda buluşalım mı?" Sonra son derece rahat ve dingin bir ifadeyle Tommy'ye döndü. "Bu akşam burada sizi görmenin benim için sürpriz olduğunu itiraf etmeliyim Bay Beresford. Son konuştuğumuzda arkadaşlarınız öldüğünüz endişesiyle kıvranıyor, neredeyse sizi gömmeye hazırlanıyorlardı. Sizden günlerce haber alamamışlardı ve Bayan Tuppence başınızın büyük dertte olduğunu düşünüyordu."

"Öyleydi de. Şimdiye dek hiç bu denli sıkı korunan bir yere kapatılmamıştım."

Avukatın sorduğu soruların da desteğiyle Tommy başına gelenlerin kısa bir özetini yaptı. Öyküsünü bitirdiğinde Sör James ona farklı, yeni bir ilgiyle bakıyordu.

"Öyleydi de. Yaşamım boyunca hiç bundan daha korumalı bir yerde bulunmamıştım."

"O kadar sıkı koruma altında olan bir yerden çıkmayı başarmışsınız. Sizi kutlarım. Büyük zekâ ve cesaret göstermişsiniz."

Tommy kızardı, övgüden mutluluk duydu ama yüz ifadesinde belli belirsiz bir hüzün vardı.

"Ama kızı kurtaramadım."

"Evet." Sör James gülümsedi. "Onun size yakınlık duymuş olması sizin açınızdan büyük şans." Tommy itiraz edecek oldu ama Sör James fırsat vermeden ekledi. "Sanırım onun da gangster çetesinden olduğunda hiç şüphe yok."

"Korkarım ki, hayır sör. Onların kızı orada zorla tuttuklarını düşünüyordum ama davranış biçimi bunun öyle olmadığını gösterdi. Kaçabilecekken onların yanına döndü."

Sör James düşünceli düşünceli başını salladı. "Ne demişti? Marguerite'e mi gitmek istiyordu?"

"Evet efendim. Sanırım Bayan Vandemeyer'ı kastediyordu."

"O imzasını daima Rita Vandemeyer diye atardı. Dostları ve tanıdıkları da onu Rita diye çağırırlardı. Kim bilir belki de kız onu gerçek ismiyle tanıyordu. Ne tuhaf, kız onun adını bağırırken Bayan Vandemeyer ya ölmek üzereydi ya da ölmüştü. İlginç! Aslında benim de dikkatimi çeken bir iki nokta var. Örneğin kızın size karşı olan tavrının birdenbire değişmiş olması? Eve baskın düzenlendiğini söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet efendim, ama hepsi kaçmışlardı."

"Çok doğal."

"Hem de arkalarında hiçbir iz bırakmadan."

"Acaba..."

Avukat eliyle masayı tıklatırken, düşünceli düşünceli başını salladı.

Adamın sesindeki bir tını Tommy'nin dikkatini çekmişti. Adam başkalarının göremediği bir şeyi mi fark etmişti, yoksa herkes bu kadar mı kördü? Birden dudaklarından, "Keşke oraya gidildiğinde siz de yanımızda olsaydınız," sözcükleri döküldü.

Sör James ağır ağır. "Keşke olabilseydim," dedi. Bir süre konuşmadan oturup düşündü. Sonra birden başını kaldırdı ve sordu.

"Peki sonra? O zamandan beri ne yaptınız?"

Tommy ona şaşkınlıkla baktı. Sonra birden jetonu düştü, avukatın olanları bilmemesi kadar doğal bir şey yoktu.

"Bu arada Tuppence'ın başına gelenleri bilmediğinizi unuttuk," dedi ağır ağır Jane Finn'in bulunduğu haberinin heyecanıyla bir an için unuttuğu derin kaygı tüm benliğini kaplarken.

Avukat birden şaşkınlıkla çatal bıçağını tabağının kenarlarına bıraktı.

"Bayan Tuppence'a ne oldu?"

Julius kısaca, "Kayboldu," dedi.

"Ne zaman?"

"Bir hafta önce."

"Nasıl?"

Tommy ve Julius son bir hafta içinde olanları ve sonuçsuz çabalarını anlattılar.

Sör James hemen konunun özüne indi.

"Sizin adınızla bir telgraf mı? Demek ikinizi de çok iyi tanıyorlarmış. Sizin o evde neyi, ne kadar öğrendiğinizden emin değiller. Bayan Tuppence'ın kaçırılışı sizin kaçışınıza tepki olarak girişilen bir karşı hamle. Bu şekilde sizin dudaklarınızı mühürleyebileceklerini düşünmüş olmalılar."

Tommy başıyla onayladı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum, efendim."

Sör James dikkatle genç adamın yüzüne baktı.

"Demek bu konu üzerinde çalıştınız. Hiç fena değil, kesinlikle fena değil. İlginç olan onların sizi tutsak aldıklarında sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyor olmaları. Bir şekilde kimliğinizi ortaya çıkaracak bir şey söylemediğinizden emin misiniz?"

Tommy başını salladı.

Julius söze karıştı. "Durum bu. Bu yüzden de ben birinin onlara bilgi verdiğini düşünüyorum, ama pazar öğleden sonradan önce değil."

"Evet, ama kim?"

"Güçlü ve görünmez adam, gizemli Bay Brown."

Amerikalının ses tonundaki belli belirsiz küçümseme Sör James'in irkilmesine ve keskin bir bakışla Julius'u süzmesine neden oldu.

"Siz Bay Brown'ın varlığına inanmıyor musunuz Bay Hersheimmer?"

"Hayır, inanmıyorum," dedi Julius kelimeleri özellikle vurgulayarak. "Daha doğrusu iddia edildiği şekilde olduğuna inanmıyorum. Bence o bir figür, çocukları korkutmak için yaratılan türde göstermelik bir karakter. Bence bu işin asıl başı Kramenin. O istediği takdirde üç ülkede birden devrimi bile şekillendirebilecek kapasitede biri. Whittington denen adam büyük olasılıkla İngiltere şubesinin başı."

Sör James kısaca, "Ben sizinle aynı fikirde değilim," dedi. "Bence Bay Brown diye biri var." Sonra Tommy'ye döndü ve ekledi. "Telgrafın nereden gönderilmiş olduğuna baktınız mı?"

"Hayır, korkarım bunu yapmak aklıma gelmedi."

"Hımmm. Telgraf yanınızda mı?"

"Yukarıda, çantamda."

"Onu görmek isterdim. Ama acelesi yok. Nasıl olsa bir hafta zaman kaybedilmiş." Tommy başını eğdi. "Bir gün fazla, bir gün eksik hiç fark etmez. Öncelikle Bayan Jane Finn ile ilgilenmeliyiz. Sonra Bayan Tuppence'ı tutsaklıktan kurtarmak için çalışmaya başlayabiliriz. Onun şu an için tehlikede olduğunu sanmıyorum. Jane Finn'in bulunduğunu ve hafızasını yeniden kazandığını da bilmedikleri sürece de tehlikede olmayacaktır. Ne pahasına olursa olsun bunu gizli tutmalıyız. Anlıyorsunuz, değil mi?"

İki genç de bunu onayladılar. Ertesi sabah nerede buluşacaklarını kararlaştırmalarının ardından ünlü avukat yanlarından ayrıldı.

Ertesi sabah saat onda gençler hastane kapısında hazır bekliyorlardı. Çok geçmeden Sör James de onlara katıldı. Aralarında yalnızca o sakindi, hiçbir heyecan belirtisi yoktu. İki genci doktorla tanıştırdı.

"Bay Hersheimmer, Bay Beresford. Doktor Roylance. Bu arada hastamız nasıl doktor?"

"İyiye gidiyor. Büyük olasılıkla olay sonrasında geçen zamanı algılamakta zorlanıyor. Bu sabah *Lusitania*'dan kaç kişinin kurtulduğunu, kaza haberinin gazetelerde çıkıp çıkmadığını sordu. Tabii, böyle sorular beklemeliyiz. Bence zihninde hâlâ yerine oturtamadığı bir şeyler var."

"Sanırım onu bu sıkıntılarından kurtarabiliriz. Yukarı çıkabilir miyiz?"

"Elbette."

Doktorun peşinden yukarı kata çıkarken Tommy'nin kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı. Sonunda Jane Finn'i görecekti. Bunca zamandır aranan, ele geçmez, gizemli Jane Finn! Hem de bu konuda başarı sağlanacağına kesinlikle olanaksız gözüyle bakılırken... Bu ne büyük bir başarıydı. Jane Finn oradaydı –o binada– hem de hafızası mucizevi bir şekilde düzelmiş bir halde, İngiltere'nin geleceğini elinde tuttuğundan habersiz yatıyordu. Tommy bir an içinin sızladığını hissetti; keşke Tuppence da orada olsa, bu maceranın sonunda ulaşılan zaferi onlarla paylaşabilseydi! Sonra bu düşünceden kurtulmaya çalıştı. Sör James'e güveni giderek artıyordu. Onun hatasız bir şekilde Tuppence'ın nerede olduğunu ortaya çıkaracağına inanıyordu. Jane Finn! Birden yüreğinin sıkıştığını hissetti. Her şey çok basit gibi görünüyordu ama... ya Sör James onun ölüsünü bulursa? Bay Brown tarafından öldürülmüş olarak?

Sonra dramatik düşüncelerine kendisi de güldü. Bu arada odanın kapısına gelmişlerdi. Doktorun açtığı kapıdan girdiler. Başı sargılarla sarılı genç kız beyaz hasta yatağında yatıyordu. Her nedense Tommy'ye bu sahne gerçek değilmiş gibi geldi. Her şey öylesine kuralına uygundu ki sanki beklentilerini gerçekleştirmek için kusursuz bir oyun hazırlanmıştı.

Kız yattığı yerden hepsinin yüzüne ayrı ayrı baktı. İlk konuşan Sör James oldu.

"Bayan Finn, sizi kuzeniniz Bay Julius P. Hersheimmer ile tanıştırayım."

Julius yatağa yaklaşıp kızın elini tutunca kız hafifçe kızardı.

Julius samimiyetle, "Kuzin Jane, nasılsın?" diye sordu.

Julius'un bu söylerken sesinin titrediği Tommy'nin dikkatini çekti.

Kız şaşkınlık içinde, "Siz gerçekten Hiram dayının oğlu musunuz?" diye sordu.

Batı aksanıyla konuşan kızın sesindeki tını Tommy'ye hiç yabancı gelmemişti. Ancak bu düşünceyi hemen aklından sildi. O sırada Julius yanıt verdi.

"Evet, tabii."

"Gazetelerde Hiram dayından bahseden yazıları okurduk," dedi kız yumuşak bir ses tonuyla. "Günün birinde sizinle tanışacağım aklıma bile gelmezdi. Annem Hiram dayının onu asla bağışlamayacağını, adını bile duymak istemediğini söylerdi."

Julius onayladı.

"Bu doğru, babam öyle bir insandı. Ancak sanırım yeni nesil farklı, öyle de olmalı. Aile içinde kinin, düşmanlığın kimseye yararı yok. Bu yüzden de savaş biter bitmez tek düşüncem buraya gelip sizi bulmak oldu."

Kızın yüzünden bir gölge geçti.

"Bana bazı şeyler –korkunç şeyler– söylüyorlar. Hafızamı kaybettiğimi, yaşamımda anımsayamadığım belki de asla anımsamayacağım kayıp zamanlar olduğunu..."

"Siz bunun farkında değil misiniz?"

Kızın gözleri kocaman açıldı.

"Hayır. Batan gemiden filikalara binmemizin üzerinden sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorum kendimi. O sahne gözümün önünden asla gitmiyor."

Ürpererek gözlerini kapadı. Titriyordu.

Julius, Sör James'e baktı, avukat ağır ağır başını salladı.

"Hiç endişelenmeyin, bu da geçecek. Önemli değil. Bakın Jane, size sormak istediğimiz bir şey var. Gemide çok önemli belgeler taşıyan bir adam vardı. Bu ülkenin önde gelen bazı yetkilileri bu belgelerin size verilmiş olabileceklerini düşünüyorlar. Acaba bu doğru mu?"

Kız önce duraksadı, diğer genç adama baktı. Julius onu anlamıştı.

"Bay Beresford, İngiliz hükümeti tarafından bu belgeleri bulmakla görevlendirildi. Sör James Peel Edgerton parlamento üyesi ve isterse her an kabinenin ağır toplarından olabilir. Sonunda sizi bulabilmiş olmamızı ona borçluyuz. Dolayısıyla bildiklerinizi bize anlatabilirsiniz. Danvers belgeleri size mi verdi?"

"Evet. Kadınlarla çocuklar öncelikli olarak kurtarıldıkları için o belgelerin benimle şanslarının çok daha yüksek olacağını söyledi."

Sör James, "Tam da düşündüğümüz gibi," dedi.

Kız anlatmayı sürdürdü.

"Bu belgelerin çok önemli olduğunu müttefik ordularının kaderini belirleyebileceğini söyledi. Bunun üzerinden çok zaman geçtiğine ve savaş bittiğine göre artık onların ne önemi olabilir ki?"

"Tarih tekerrürden ibarettir, derler Jane. Önce bu belgeler kaybolduğu için büyük yaygara koptu, sonra ortalık sakinleşti, konu unutuldu. Şimdi ise bazıları yine bu belgelerin peşinde ama çok farklı nedenlerle. Şimdi her şeyi öğrendiniz sayılır. Bize o belgeleri teslim eder misiniz?"

"Verememem."

"Nasıl yani?"

"Onlar bende değil."

"Sizde -değil- mi?" Julius bunu her bir kelimenin üzerinde ayrı ayrı durarak sormuştu.

"Hayır. Onları sakladım."

"*Sakladınız* mı?"

"Evet. Çok huzursuz olmuştum. Sanki sürekli izleniyordum. Korkmaya başlamıştım, hem de çok." Elini başına götürdü. "Hastanede uyandığımda ilk anımsadığım bu oldu..."

Sör James sakin, güven veren sesiyle kızı konuşturmaya çalıştı.

"Devam edin. Ne anımsıyorsunuz?"

Kız ona döndü. "Holyhead'daydım. Oraya gitmiştim. Ama nedenini anımsamıyorum..."

"Sorun değil. Devam edin."

"İskeledeki karışıklıkta izimi kaybettirdim. Beni hiç kimse görmedi. Bir taksiye bindim. Adama beni şehir dışına götürmesini söyledim. Anayolda sürekli arkama bakıyordum. Bizi izleyen yoktu. Sonra yolun yan tarafında bir patika gördüm. Adama beklemesini söyleyerek arabadan indim."

Sustu, derin bir soluk aldıktan sonra devam etti.

"Patika beni kayalık bir uçurumun kıyısına götürdü. Kayalar aşağıdaki denize kadar altın renkli alevleri andıran sapsarı katırtırnaklarıyla kaplıydı. Etrafıma bakındım. Etrafta bir tek insan yoktu. Ama tam başımın hizasındaki kayada bir kovuk vardı. Çok küçüktü. Ancak elim girecek kadardı. Fakat derindi. Yağlı deriden yapılmış paketi boynumdan çıkardım, kolumu deliğin içinde uzatabildiğim kadar uzattım, paketi oraya bıraktım. Sonra bir demet katırtırnağı yoldum. Aman Tanrım!... Dikeni varmış, elime öyle bir battı ki. Neyse, çiçekleri oraya koydum. Daha doğrusu, onlarla deliği tıkadım. Artık hiç kimse orada bir şey saklandığını anlayamazdı. Sonra da büyük bir dikkatle döndüğümde bulabilmek için orayı kafama yazdım. Patikanın tam o noktasında çok tuhaf bir kaya parçası vardı;

aynen oturup dilenen bir köpeğe benziyordu. İşim bitince yeniden yola çıktım. Araba bekliyordu. Şehre döndüm, istasyona gidip trene bindim. İçimden her şeyi kuruntu haline getirdiğim içi kendime kızıyordum. Ben zaten insanlar bana biraz fazla baksa utanır, sıkılırım. Neyse, kompartımanda karşımda oturan adamın yanımda oturan kadına göz kırptığını fark edince yine korktum ve belgeleri oraya bırakmış olduğum için sevindim. Yine korkmaya başlamıştım. Biraz hava almak için koridora çıktım. Başka bir vagona geçmeyi düşünüyordum. O sırada kadın bana seslenip bir şey düşürdüğümü söyledi. Ne düşürdüğümü görmek için eğildim ve sanırım o anda biri arkamdan başıma bir şeyle vurdu. Tam buraya..." Eliyle başının arka tarafını gösterdi.

"Kafamda büyük bir acı hissettim. Sonrasında ise bu hastanede uyandım. Başka bir şey anımsamıyorum, aradaki zaman kayıp benim için."

Bir sessizlik oldu.

"Teşekkürler, Bayan Finn. Sizi fazla yormadığımızı umarım."

"Sorun değil. Biraz başım ağrıyor ama onun dışında iyiyim."

Julius yaklaşıp, yeniden elini tuttu.

"Hoşça kal kuzin Jane. Şu belgeleri bulmaya gidiyorum. Bir an önce iyileşmeye bak. En kısa zamanda geri dönecek ve Amerika'ya dönmeden önce seni Londra'ya götürecek ve kaybettiğin zamanı telafi etmeni sağlayacağım. Sen yeter ki çabucak iyileş."

20. BÖLÜM

Çok Geç

Sokakta gayriresmi bir savaş meclisi oluşturdular. Sör James cebinden saatini çıkardı.

"Holyhead'a giden feribot 12.15'te Chester'a uğruyor. Eğer hemen yola çıkarsanız sanırım onu yakalayabilirsiniz."

Tommy şaşkınlıkla sordu.

"Acele etmemize gerek var mı? Daha ayın 24'ü."

Julius avukata konuşma fırsatı vermeden araya girdi.

"Olsun. Erken kalkan yol alır. Ayrıca böylece o çeteyi dağıtmak için de zaman kalır."

Sör James bir an kaşlarını çatar gibi yaptı.

"Sizinle gelmeyi isterdim. Ne yazık ki saat ikide bir toplantıda konuşma yapmam gerekiyor. Şanssızlık işte."

Adamın sesindeki gönülsüzlük öyle belliydi ki. Diğer yandan Tommy, Julius'un da ondan kurtulmak için acele ettiğini de fark etti.

"Bu işte pek bir zorluk olduğunu tahmin etmiyorum," dedi. "Yalnızca bir ara–bul oyunu, hepsi bu."

Sör James, "Umarım öyledir," dedi.

"Hiç kuşkusuz. Başka ne olabilir ki?"

"Henüz çok gençsiniz, Bay Hersheimmer. Benim yaşımda olsaydınız bir şeyi çok iyi bilirdiniz: 'Asla düşmanını küçümsemeyeceksin!"

Adamın ses tonundaki çekim gücü Tommy'yi çok etkilemişti. Ancak Julius pek etkilenmemişe benziyordu.

"Bay Brown'ın gelip belgeleri alacağını mı sanıyorsunuz? Geleceği varsa göreceği de var." Elini cebine götürdü. "Silahım yanımda. Küçük Willie beni hiç yalnız bırakmaz, nereye gidersem benimledir." Cebinden otomatik bir tabanca çıkarıp gösterdikten sonra onu yeniden yerine yerleştirdi. "Bu yolculukta ona gerek olacağını sanmıyorum. Bay Brown'a bunu haber verecek kimse yok ki."

Avukat omuz silkti.

"Bayan Vandemeyer'ın onu ele vereceğini haber veren de yoktu. Buna rağmen Bayan Vandemeyer konuşamadan öldü."

Julius bir şey söyleyemedi. Sör James ekledi. "Ben yalnızca sizi olası tehlikelere karşı uyarmak istedim. Neyse, hoşça kalın. Size de iyi şanslar. Evrak elinize geçince sakın gereksiz riskleri göze almayın. İzlendiğinizi anlarsanız onları hemen imha edin. Size iyi şanslar. Kartlar sizden yana, şansınızı iyi kullanın."

On dakika sonra iki genç adam Chester'a giden trende birinci mevki bir vagonun kanepelerinde karşı karşıya oturuyorlardı.

İkisi de uzun bir zaman konuşmadılar. Neden sonra sessizliği bozan Julius oldu.

"Baksana, sen hiçbir kızın yalnızca yüzünü görmek için deliye döndüğünü hissettin mi?"

Tommy anlık bir şaşkınlığın ardından biraz düşündü ve yanıt verdi.

"Hayır, hiç sanmıyorum. Neden sordun?"

"Çünkü son iki aydır Jane için aptala döndüm. Onun fotoğrafını gördüğüm anda yüreğimde ancak romanlarda okuyabileceğin şekil-

de duygular hissettim. Fotoğrafından ona âşık oldum, hem de delicesine. Sanırım bunu itiraf etmeye utanıyorum ama sanırım buraya gelişimdeki tek amaç onu bulmak, her şeyi ayarlamak ve onu Bayan Julius P. Hersheimmer olarak Amerika'ya götürmekti."

Tommy şaşırmıştı.

"Ah!" Julius hırsla kollarını kenetledi ve ekledi. "Bu da bir erkeğin kendini nasıl aptal durumuna düşürebileceğini göstermiyor mu? Ama kıza bir kez bakmam bile iyileşmeme, kendime gelmeme yetti."

Tommy yine, "Ah!" dedi. Sanki dili tutulmuştu. Julius devam etti.

"Sakın Jane'i kötülediğimi, aşağıladığımı filan düşünme. Doğrusu o çok güzel bir kız. Onu gören ilk anda âşık olup kendinden geçebilir."

Tommy sonunda şaşkınlığını yenip, konuşabildi.

"Bence de o çok güzel bir kız."

"Kesinlikle. Ama fotoğrafına biraz olsun benzemiyor. Aslında bir şekilde benzemeliydi diye düşünüyorum, öyle olsa hemen tanırdım. Hatta büyük bir kalabalığın içinde onu görsem, bir an bile tereddüt etmeden 'işte yüzünü herkesten iyi tanıdığım kız' diyeceğimi sanıyordum. Ama o fotoğrafla arasında büyük farklar var ya da..." Julius başını salladı, derin derin iç geçirdi. "Sanırım romantizm tuhaf bir şey."

Tommy soğuk bir ifadeyle, "Öyle olmalı," dedi. "Buraya âşık olduğun bir kızı aramaya gelip, on beş gün içinde bir başkasına âşık olduğuna göre..."

Julius sakin kalmayı başardı.

"Bak, aslında şöyle: artık Jane'i aramaktan da onu asla bulamayacağım endişesinden de yorulmaya başlamıştım; bir tür bezginlik duygusuydu, tabii bir yandan da aptallık. Ama sonra – şey, örneğin

Fransızlar bu gibi konulara çok daha sağduyulu yaklaşırlar. Romantizmle evliliği ayrı kefelere koyarlar..."

Tommy kızardı. "Lanet olsun. Eğer bu..."

Julius aceleyle onun cümlesini yarıda kesti.

"Hemen atlama. Sakin ol. Kastettiğim kesinlikle senin sandığın şey değil. Amerikalıların ahlaki değerleri birçok anlamda sizinkinden çok daha yüksek. Kastettiğim Fransızların evlilik konusuna bir tür iş alışveriş gibi yaklaştıkları. İki insan arasındaki uyuma, para konularına, genel anlamda yaşam koşullarına filan bakmaları. Yani duygulardan çok mantığa ve maddeye önem vermeleri."

"Bana sorarsan," dedi Tommy. "Günümüzde hepimiz fazlasıyla maddiyatçı olduk. Aşk gibi duygulara yaşamımızda pek yer yok. Tek düşüncemiz var: Değer mi? Karşılığını alabilir miyim? Erkekler kötü, ama kızlar onlardan da kötü."

"Kızma canım. Sakin ol."

Tommy homurdandı. "Öfkemi engelleyemiyorum."

Julius ona baktı ve daha fazla konuşmasının doğru olmayacağı kanısına vardı.

Tommy Holyhead'a varana dek bir hayli sakinleşti. Hedefe ulaştıklarında yüzünde yine her zamanki neşeli gülümseme vardı.

Biraz soruşturduktan sonra bölge haritasının da yardımıyla gidecekleri yönü saptadılar. Sonrasında bir taksiye binip, Treaddur Körfezi'ne doğru gitmek istediklerini söylediler. Şehirden çıkınca şoförden yavaş gitmesini istediler. Biri bir camdan, biri öteki camdan dışarıyı gözetliyor, inmeleri gereken patikayı kaçırmamaya çalışıyorlardı. Şehirden ayrıldıktan kısa bir süre sonra Tommy arabayı durdurdu ve şoföre gördüğü patikanın denize inip inmediğini sordu. Öyle olduğunu öğrenince de şoföre parasını ödeyip, arabadan indiler.

Bir dakika sonrasında taksi geri dönmüş, ağır ağır Holyhead'e doğru uzaklaşıyordu. Araba gözden kaybolur olmaz Tommy ve Julius dar patikada ilerlemeye başladılar.

Tommy mırıldandı.

"Umarım doğru yoldayızdır. Buralarda bunun gibi çok sayıda patika olduğundan eminim."

Julius, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Şu katırtırnaklarına baksana. Jane söylemişti ya."

Tommy yolun iki yanını kaplayan sapsarı çalılara baktı ve, "Doğru," dedi.

Önde Julius, arkada Tommy tek sıra halinde yardan aşağı inmeye başladılar. Tommy durmadan başını çevirip, arkaya bakıyordu. Julius birden durup, arkasına baktı.

"Ne oldu?"

"Bilemiyorum. Tedirgin oldum. Sanki biri arkamızdan bizi izliyormuş gibi geldi."

Julius kendinden emin bir havada, "Olamaz," dedi. "İzlenseydik görürdük."

Tommy bunun doğru olduğuna inanmak istiyor ama bir yandan da huzursuzluğu giderek artıyordu. Düşmanın peşlerini bırakacağına inanamıyordu.

Julius elini göğüs cebine vurarak mırıldandı.

"Keşke gelse. Geleceği varsa göreceği de var. Küçük William neredeyse paslanacak, biraz eksersiz yapmış olur."

Tommy büyük bir merakla, "Onu her zaman yanında mı taşıyorsun?" diye sordu.

"Genellikle. İnsan başına ne geleceğini bilemez."

Tommy saygılı bir sessizliğe büründü. Küçük William'dan etkilenmişti. Bay Brown lanetini ortadan kaldırabileceğe benziyordu.

Patika kayalık yamaçta, denize paralel olarak uzanmaya başlamıştı. Julius birden durup haykırdı. Tommy neredeyse hızını alamayıp ona çarpacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Şuraya baksana, şuraya. Eğer bu o değilse..."

Tommy baktı. İleride yola doğru eğimli koskoca bir kaya vardı ve şekliyle gerçekten de dilenen bir teriyeri andırıyordu.

Tommy, Julius'un heyecanını paylaşmadan, sakin sakin, "Bunda şaşacak ne var?" dedi. "Görmek istediğimiz zaten bu değil miydi?" dedi.

Julius kızmıştı. Hüzünle başını salladı.

"İngiliz soğukkanlılığı bu olsa gerek. Tabii ki onu arıyorduk, ama onu orada, bir şekilde bizim gelmemizi bekler gibi bulunca, tuhaf oldum."

O anki soğukkanlılığı doğalın da ötesinde olan Tommy sabırsızlıkla ileri doğru bir adım attı.

"Haydi. Kovuğu bulalım."

Kayanın yüzeyini dikkatle araştırdılar. Tommy kendi kendine mırıldandı.

"Bunca yıl sonra katırtırnaklarının kalmış olması olanaksız."

Julius, "Sanırım haklısın," dedi.

Tommy birden elini sallayarak, "Şu kovuğa ne dersin?" diye sordu.

Julius heyecanla haykırdı. "Bu olmalı, eminim bundan."

Bakıştılar.

"Fransa'dayken," dedi Tommy geçmişi anımsayarak. "Emir erim ne zaman bana ulaşamasa, başıma bir şey gelmiş olabileceğinden korktuğunu söylerdi. Ona inanmazdım. Ama hissetse de hissetmese de, böyle bir *algı* var. Ben de hissediyorum. Bir tür altıncı his bu."

Kayaya dikkatle baktı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı birden. "Bu olanaksız. Beş yıl. Düşünsene! Yuva yapan kuşlar, piknikçiler, buradan gelip geçen yüzlerce insan! Burada olamaz. Burada olma olasılığı yüzde bir bile değil. Mantığa aykırı."

Her nedense bunun olanaksız olduğunu düşünüyor, daha doğrusu öyle düşünmek istiyordu. Belki de bunun nedeni bunca insanın başarısızlık beklediği noktada başarılı olmasının olanaksız olduğuna inanmak istemesiydi. Bu çok kolay olmuştu, bu kadarı olamazdı. Delik büyük olasılıkla boştu.

Julius ona gülümseyerek baktı ve neşeyle, "Bence fazla kuruntu yapmaya başladın. Bu kadar dırdıra hiç gerek yok," dedi. "Haydi başlayalım.

Kolunu gediğin içine soktu ve suratını ekşitti.

"Çok dar. Jane'in eli benimkinden biraz daha küçük olmalı. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hayır –dur– bu da ne? Vay be!" Ve abartılı hareketlerle rengi solmuş, küçük bir paketi dışarı çıkarıp, elinde sallamaya başladı.

İnanılmaz gerçek olmuştu. Tommy paketi özenle ellerinin arasında tuttu. Başarmışlardı.

Julius, "Çok tuhaf," dedi. "Derideki dikişlerin çürümüş olmaları gerekmez miydi? Yeni gibi duruyorlar."

Dikişleri özenle kesip yağlı deriyi çıkardılar. Derinin içindeki kesede özenle katlanmış bir kâğıt vardı. Parmakları titreyerek kâğıdı açtılar, kâğıt bomboştu. Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

İlk kendini toparlayıp konuşan Julius oldu.

"Sahte! Yoksa Danvers yalnızca düşmanları yanılmak için bir maşa mıydı?"

Tommy başını salladı. Bu olasılık onu tatmin etmemişti. Birden gözleri parladı.

"Anladım. *Gizli mürekkep*."

"Öyle mi dersin?"

"Denemekle ne kaybederiz? Genellikle sıcak, yazıyı ortaya çıkarır. Bir iki parça çalı çırpı toplayıp yakalım."

Hemen işe giriştiler, birkaç dakika sonra küçük bir ateş yakmayı başarmışlardı. Tommy kâğıdı ateşe yaklaştırdı. Kâğıt sıcağın etkisiyle kıvrıldı, büküldü. Başka bir şey olmadı.

Tommy kahverengiye dönüşen kâğıdı ateşe tutmakta devam etti.

Sonra birden Julius arkadaşının kolunu yakaladı ve kahverengi kâğıdın üstünde beliren şekilleri işaret etti.

"Vay be. Başardın! Muhteşem bir fikirdi. Benim asla aklıma gelmezdi."

Tommy yazı okunabilir hale gelene dek, bir süre daha kâğıdı ateşe tuttu. Sonra ateşten uzaklaştırdı. Ve uzaklaştırmasıyla çığlık atması bir oldu.

Kahverengi kâğıtta yalnızca tek bir cümle vardı:

BAY BROWN'DAN SAYGILARLA."

21. BÖLÜM

Tommy'nin Keşfi

Bir iki dakika karşılıklı durup bu şokun şaşkınlığıyla aptal aptal birbirlerine baktılar. Bay Brown her zaman olduğu gibi yine onları yenmişti. Tommy yenilgiyi sessizce kabullendi. Ama Julius isyan etti.

"Lanet olsun, nasıl bizim önümüze geçebildi ki? Beni deli eden bu işte."

Tommy başını salladı ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Dikişlerin yeni olmasından belliydi zaten. Bunu tahmin etmeliydik..."

"Lanet olası dikişlerin ne önemi var ki? Nasıl bizden önce gelir? Kimden öğrendi? Doğruca buraya geldik, hiç zaman kaybetmedik. Birinin buraya bizden hızlı gelebilmesi olanaksız. Ve yine söylüyorum, nereden öğrendi? Sence Jane'in odasında diktafon olabilir mi? Bence vardı."

Ancak bu Tommy'ye mantıksız geliyordu.

"Hiç kimse kızın o hastaneye götürüleceğini, özellikle de o odaya yatırılacağını önceden bilemezdi."

"Bu doğru. O halde hastabakıcılardan biri casustu ve kapı dinledi. Bu olamaz mı?"

Tommy bezgin bezgin, "Bunun artık ne önemi var ki? Burayı aylar önce bulmuş ve kâğıtları almış olabilir, ama... Tanrım hayır, bana göre bu pek olası değil. Bu olayı açıklamıyor. Eğer bulmuş olsalar hemen açıklarlardı."

"Orası doğru, açıklarlardı. Bu iş bizden ancak bir ya da bir buçuk saat önce yapıldı, bu açık. Beni asıl kızdıran bunu nasıl ve nereden öğrendiklerini bilememek."

Tommy düşünceli düşünceli, "Peel Edgerton denen adamın da burada bizimle olmasını çok isterdim," dedi.

"Neden?" Julius şaşırdı. "Biz geldiğimizde hırsızlık zaten yapılmıştı."

"Evet." Tommy duraksadı, o andaki duygularını açığa vurmak istemiyordu ve içinden bir ses avukat yanlarında olsa bu felaketin olmayacağını söylüyordu. Eski bakış açısına döndü.

"Bunun nasıl yapıldığını tartışmanın yararı yok. Oyun bitti. Kaybettik. Şu anda yapabileceğim tek şey var."

"Neymiş o?"

"Mümkün olduğu kadar çabuk Londra'ya dönmek. Bay Carter'ı uyarmamız gerekiyor. İsyanın başlaması an meselesi, zaman yok. Ne olursa olsun onun en kötüsünü de bilmesi gerekiyor."

Bu çok zor bir işti, ama Tommy'nin kararından geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Bu oyunu kaybettiklerini Bay Carter'a bildirmeye mecburdu. O zaman görevini yapmış olacaktı. Gece yarısı treniyle Londra'ya doğru yola çıktı. Julius ise Holyhead'de kalmayı yeğledi.

Londra'ya vardıktan bir saat sonra Tommy solgun ve perişan bir halde şefinin karşısında duruyordu.

Kekeleyerek, "Rapor vermeye geldim efendim. Kaybettim, hem de fena kaybettim," dedi.

Bay Carter onu sert bakışlarla süzdü.

"Yani anlaşma..."

Cümlesini tamamlamadı. Tommy çaresizce başını salladı.

"Evet efendim. Anlaşma artık Bay Brown'ın elinde."

"Ah!" Bay Carter'ın sesi sakindi, yüzünün ifadesi değişmemişti ama Tommy onun gözlerindeki umutsuzluğu görebilmişti. Bu da ona artık yapılacak bir şey olmadığını anlatmaya yetti.

Bir iki dakika derin derin düşünen Bay Carter, "Yine de..." dedi. "Sanırım henüz dize gelmiş değiliz, gelmemeliyiz de. Elimizden geleni yapmalıyız."

O anda Tommy'nin kafasından tek bir düşünce geçti ve bunu ister istemez seslendirdi.

"Hiç umut yok ve o da umut olmadığını biliyor."

Bay Carter başını kaldırıp genç adama baktı.

"Kendini bu kadar bırakıp, üzülmemelisin, genç adam. Siz elinizden gelenin fazlasını yaptınız. Çağımızın en büyük beyinlerinden biriyle çarpıştınız. Neredeyse başarıyordunuz. Bunu unutmayın."

"Teşekkür ederim efendim. Çok naziksiniz."

Bay Carter, "Ben asıl kendimi suçluyorum," dedi. "Diğer haberi duyduğumdan beri kendimi suçluyorum zaten."

Bay Carter'ın ses tonundaki bir şey Tommy'nin dikkatini çekti. Yüreğine yeni bir korku girdi.

"Başka bir şey de mi oldu efendim?"

Bay Carter üzgün üzgün, "Korkarım öyle," dedi ve elini masanın üstünde duran bir kâğıda uzattı. Tommy'nin yüreği ağzına geldi.

"Yoksa Tuppence mı?" diye haykırdı.

Bay Carter başını salladı. "Alın, kendiniz okuyun."

Makinede yazılmış evrakın üzerindeki harfler Tommy'nin gözlerinin önünde dans etmeye başladı. Bu kımıldayan karartılar ara-

sında yeşil bir bereyle cebinde P.L.C. markalı bir mendil bulunan bir ceketten bahsedildiğini algıladı. Rengi bembeyaz olmuştu. Merakla yalvaran gözlerle Bay Carter'a baktı.

Bay Carter açıkladı.

"Yorkshire sahilinde eşyalar kıyıya vurmuş olarak bulunmuş, Ebury'ye yakınında bir yerde. Korkarım... cinayet."

Tommy çaresizlik içinde haykırdı.

"Tanrım! *Tuppence*! O şeytanlar, onları gebertmeden artık bir dakika rahat yok bana. Peşlerine düşeceğim, teker teker avlayacağım onları. Ben..."

Bay Carter'ın yüzündeki hüzün onu susturmuştu.

"Neler hissettiğinizi çok iyi anlıyorum, yavrum. Ama bu doğru değil. Gücünü boşa harcamış olacaksın. Bu sana çok acımasız görünebilir, ama sana önerim: Acını yüreğine göm. Zaman en iyi ilaçtır. Unutacaksın."

"Tuppence'ı unutmak mı? Asla!"

Bay Carter başını salladı.

"Şimdi böyle düşünüyorsun. Evet, bunun düşüncesi bile katlanılır gibi değil! O tatlı, cesur kızın başına böyle bir şeyin gelmesi. Bütün bu olanlar için ne kadar üzüldüğümü anlatamam, gerçekten çok üzgünüm."

Tommy ayağa kalktı, kendini toplamayı başarmıştı.

"Çok fazla zamanınızı aldım, efendim," dedi son bir gayretle. "Kendinizi suçlamanıza hiç gerek yok. Asıl biz bu işlere burnumuzu sokmakla aptallık ettik, gençlik ve aptallık bize bu görevi kabul ettirdi. Bizi uyardınız, her defasında uyardınız. Tanrı'dan okkanın altına gidenin kendim olmasını dilerdim. Neyse, hoşça kalın efendim."

Ritz'e döner dönmez büyük bir hızla eşyalarını topladı. Hâlâ şaşkındı, düşünceleri bambaşka yerlerdeydi. Tuppence'ın doğal, ne-

şeli kişiliğini böyle bir trajediyle bağdaştırmakta zorlanıyor, bunu aklı almıyordu. İkisi, Tuppence ve o, ne kadar eğlenirlerdi. Ama şimdi... inanamıyordu, bu doğru olamazdı. *Tuppence* ölmüş! İçi içine sığmayan, hayatı dolu dolu yaşayan sevgili Tuppence! Bu bir düş, korkunç bir kâbustu. Başka bir şey değil.

Gazeteler büyük puntolarla birinci sayfalarında manşetten vermişlerdi haberi:

ESKİ GÖNÜLLÜ HEMŞİRENİN
BOĞULDUĞU DÜŞÜNÜLÜYOR.

Tam o sırada bir not geldi, haberi gazeteden öğrenen Peel Edgerton üzüntülerini bildiriyor, başsağlığı diliyordu. Mektubun sonunda Tommy'ye Arjantin'de bir çiftlikte çalışması için iş teklifi vardı. Sör James'in de o çiftlikte hatırı sayılır ortaklığı vardı.

Tommy mektubu fırlatıp bir kenara atarken mırıldandı.

"Yaşlı kurt!"

Kapı ardına kadar açıldı ve Julius her zamanki şiddetiyle içeriye daldı. Elinde açık bir gazete vardı.

"Bu ne demek, söylesene!" diye haykırdı. "Tuppence hakkında tuhaf fikirleri var gibi görünüyor."

Tommy yavaşça, "Bu doğru," dedi.

"Yani, onların kızı boğazladıklarını mı söylemek istiyorsun?"

Tommy başını sallayarak onayladı.

"Sanırım antlaşma ellerine geçince artık onlara bir yararı olamayacağını düşündüler ve onu salıvermekten de korktular."

"Tanrım! Zavallı Tuppence! Hiç kuşkusuz dünyanın en tatlı, en cesur kızıydı o..."

Birden Tommy'nin kafasında bir şimşek çaktı. Ayağa kalktı.

"Çık git buradan, git! Lanet olsun, sen onu gerçek anlamda sevmiyordun bile. Ona lanet olası soğukkanlılığınla, çıkarcılığınla ona evlenme teklif etmiştin. Ama ben onu seviyordum, ona âşıktım. Onu için canımı da ruhumu da feda etmeye hazırdım. Ona hak ettiği yaşamı sağlayacağına inanırsam kenarda durup, seninle evlenmesine göz yummaya hazırdım. Bense cebinde kendine yetecek bir penisi bile olmayan bir zavallıydım. Onu o kadar çok seviyordum işte."

Julius öfkeyle yanıt vermeye çalıştı.

"Bak Tommy..."

Tommy onu susturdu. "Cehenneme kadar yolun var. Buraya gelip 'Küçük Tuppence' diye ağlayıp sızlanmana dayanamam. Git ve kendi kuzininle ilgilen. Tuppence benim sevgilim. Onu daima sevdim, hatta küçük bir çocukken bile. Biz beraber büyüdük, beraber okuduk ve onu hâlâ aynı şekilde seviyorum, sevdim. Hastanedeki günlerimi asla unutamam. Orada da yanımdaydı, gülünç bir kep ve önlükle orada da karşıma çıkmıştı. İnsanın yaralıyken sevdiği kadının karşısına hemşire olarak çıkması mucize değil de nedir?"

Julius sözünü kesti. "Hemşire giysisi... Vay canına. Coney Hatch'a gittiğim sırada olmalı. Yemin ederim ben de Jane'i hastabakıcı giysileriyle gördüm. Bu şimdi olanaksız gibi görünüyor. Ama değil, gördüm. Bournemouth'taki klinikte Whittington'la konuştuğunu gördüğüm hemşire oydu. Jane orada hasta değil, hemşireydi."

Tommy öfkeyle, "Korkarım en başından beri o da bu işin içinde, onlarla birlikteydi," dedi. "Belgeleri Danvers'ten çaldıysa hiç şaşmam."

Julius, "Eğer o böyle bir şey yaptıysa Tanrı benim belamı versin," dedi. "O benim kuzinim ve olabilecek en vatansever kız."

"Onun ne olduğundan bana ne? Çık git buradan."

Tommy avazı çıktığınca bağırıyordu. İki genç adam neredeyse kapışacaklardı. Ama sonra birden bir mucize oldu ve Julius'un öfkesi yatıştı.

"Peki, haklısın, gidiyorum," dedi sakince. "Söylediklerin için seni suçlamıyorum. Bunları söylemen benim açımdan büyük şans. Böyle bir şeyin olabileceğini hayal etmiş olmam bile çok büyük bir aptallık. Sersemlik ettim. Sakin ol..." Bu arada Tommy sabrının taştığını belirten bir hareket yaptı. Julius eliyle işaret ederek onu sakin olmaya davet ettikten sonra ekledi. "Şimdi gidiyorum. Nereye gittiğimi bilmek istiyorsan Londra'ya ve North Western Tren İstasyonu'na gidiyorum."

Tommy kükredi. "Nereye gittiğin umurumda bile değil."

Kapı Julius'un arkasından kapanırken o bavuluna döndü.

Hırsla mırıldanıyordu. "Bu kadarı da fazla artık."

Zile bastı, komi geldi.

"Valizimi aşağıya indirin lütfen."

"Peki efendim. Beyefendi çıkış mı yapıyorlar?"

Tommy karşısındaki hizmetliye aldırmadan, "Cehenneme gidiyorum," dedi.

Ancak otel görevlisi yine de saygıyla yanıt verdi.

"Peki efendim. Taksi çağırayım mı?"

Tommy başını sallayarak onayladı.

Nereye gidecekti? En ufak bir fikri ya da kararı yoktu. Bay Brown'dan öcünü almak dışında hiçbir planı yoktu. Yeniden Peel Edgerton'ın mektubunu okudu ve başını salladı. Tuppence'ın intikamı alınmalıydı. Ve hâlâ dostları vardı.

"Sanırım bu mektuba yanıt versem iyi olacak," diye düşündü. Yazı masasına gitti. Otellerin yatak odalarındaki yazı masalarında genellikle olduğu gibi çok sayıda zarf vardı ama kâğıt yoktu. Zili çaldı. Gelen olmadı. Birden aklına Julius'un odasında epeyce kâğıt olduğu geldi. Amerikalı hemen çıkıp gideceğini söylemişti. Onunla karşılaşmaktan çekinmesi için bir neden yoktu. Ayrıca, karşılaşsa da ne olacaktı ki? Zaten söylediklerinden utanmaya başlamıştı. Julius

iyi çocuktu, söylediklerini olgunlukla karşılamıştı. Eğer onunla karşılaşırsa özür dileyecekti.

Ne var ki oda boştu. Tommy doğruca yazı masasına gitti ve masanın ortasındaki çekmeceyi açtı. O anda kâğıtların üstüne rasgele atılmış bir fotoğraf dikkatini çekti. Bir an için donakaldı. Sonra resmi aldı, çekmeceyi kapadı, ağır ağır oradaki bir koltuğa gitti. Elinde resim koltuğa çöktü. Şaşkındı, gözlerini resimden alamıyordu.

Fransız hizmetçi kızın –Annette'in– fotoğrafı Julius Hersheimmer'ın yazı masasının gözünde ne işi vardı?

22. BÖLÜM

Downing Sokağı'nda

Başbakan sinirli parmaklarıyla yazı masasının üstünü tıklatıyordu. Yüzü yorgun ve perişandı. Bay Carter'la konuştukları konuya bıraktıkları yerden devam etti.

"Anlayamıyorum. Gerçekten de durumun göründüğü kadar umutsuz olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Genç adam öyle düşünüyor gibi görünüyor."

"Şu mektuba bir daha bakalım."

Bay Carter mektubu uzattı. Çocuk yazısı gibi bir yazıyla yazılmış bir mektuptu bu.

Çok Saygıdeğer Bay Carter,

Ortaya çıkan yeni bir durum bana bir fikir verdi. Tabii ki kendimi kandırıyor olabilirim ama hiç sanmıyorum. Eğer çıkarımlarımda haklıysam, Manchester'daki kız yalnızca bir kandırmacaydı. Her şey önceden ayarlanmıştı, o yağlı deriye sarılı paket ve hepsi. Amaç bizi oyunun bittiğine inandırmaktı; dolayısıyla doğru iz üzerinde oldu-

ğumuzu ve arının kovanına çomak sokmuş olabileceğimizi düşünüyorum.

Şimdi gerçek Jane Finn'in kim olduğunu bildiğim gibi o belgelerin nerede olduğu hakkında da bir fikrim olduğunu düşünüyorum. Bu sadece bir tahmin ama içimde doğru olduğu gibi bir his var. Tüm bildiklerimi yazıp mühürlü bir zarfa koydum Sizden bu zarfı son dakikaya yani ayın 28'i gece saat tam on iki olmadan açmamanızı rica ediyorum. Bunda neden ısrar ettiğimi şimdi anlayacaksınız. Bence Tuppence'ın başına gelenler de bir aldatmaca, o boğulmuş filan değil. En az benim kadar sağ. Bunu yapmalarının nedeni de şu: Son bir umut olarak Jane Finn'i serbest bırakacaklar. Bunu yapmaktaki varsayımlarının şu olacağını düşünüyorum: Eğer kız hafıza kaybı numarası yapıyorsa, kendini gerçekten özgür hissettiği anda doğruca belgeleri sakladığı yere gidecek ve onları almak isteyecek. Tabii ki bu onlar açısından çok büyük risk, çünkü onları tanıyor, ama o belgeyi ele geçirmek için başka çareleri yok. Ve eğer o belgelerin bizim tarafımızdan ele geçirildiğini öğrenirlerse, her iki kızın yaşamının da onlar için bir paralık değeri kalmaz. Dolayısıyla Jane serbest bırakılmadan önce Tuppence'ı bulmayı denemeli ve onu kurtarmayı başarmalıyım.

Tuppence'a, Ritz Oteli'ne gönderilen telgrafın orijinalini istiyorum. Sör James Peel Edgerton sizin bu işi ayarlayabileceğini söyledi. Kendisi çok zeki ve bilgili bir insan.

Bir şey daha – Lütfen Soho'daki o evi gece gündüz gözaltında tutun.

Thomas Beresford.
Saygılarımla.

Başbakan başını kaldırıp baktı.

"Zarf nerede?"

Bay Carter kuru kuru güldü.

"Banka, kasasında. Bu konuda şansımı denemek istemiyorum."

"Sizce de..." Başbakan duraksadı ama yine de fikrini açıkladı. "Onu şimdi açmak daha doğru olmaz mıydı? O genç adamın varsayımının doğru olması olasılığına karşı tabii ki o belgeyi gizlememiz gerekir. Bu konuyu tamamen gizli tutabiliriz."

"Acaba? Ben sanmıyorum. Her tarafımız casuslarla sarılı. Eğer bir ortaya çıkarsa o iki zavallı kızı kaybederiz. Hayır, o genç adam bana güvendi, onu yarı yolda bırakamam."

"Peki, peki, dediğiniz gibi olsun. Şu genç adam nasıl biri?"

"Sıradan her İngiliz genci gibi uzun boylu, yakışıklı, çakı gibi ve de kalın kafalı. Zihinsel süreçte biraz ağır. Ama bir şeyin doğru olduğuna inanırsa, onu kafasına taktığı şeyden döndürmek neredeyse olanaksız. Sağduyusu bir hayli güçlü, kandırılması güç. Yavaş algılıyor, ama bir kez anladı mı peşini bırakmıyor. Sözü geçen genç bayan ise çok farklı. Sezgileri, öngörüleri çok güçlü, sağduyusu daha zayıf. Beraber çalışırken kusursuz bir çift oluşturuyor, birbirlerinin eksiklerini tamamlıyorlar. Hızlı, güçlü ve dirençli."

Başbakan, "Delikanlı kendinden emin görünüyor," dedi.

"Evet. Beni umutlandıran da bu. O bir şeyden kesinlikle emin olmadıkça görüşünü açıklamak gibi bir davranışta bulunmayacak çok farklı tipte bir genç adam."

Başbakanın dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Yani, asrın canisini bu delikanlı mı yenecek?"

"Evet. Sizin dediğiniz gibi, bu delikanlı. Ama bana onun arkasında gölgede kalan biri varmış gibi geliyor."

"Yani kim?"

"Peel Edgerton"

Başbakan şaşkınlık içinde, "Peel Edgerton mı?" diye sordu.

"Evet, *bu olayda* onun da parmağı olduğunu sanıyorum." Hafifçe açık mektubun üstüne vurdu. "Karanlıkta, sessizce, öne çıkmadan, dikkat çekmeden çalışan biri... Her zaman eğer Bay Brown diye biri gerçekten varsa, onun Peel Edgerton gibi biri olması gerektiğini düşünmüşümdür. Bence bu işin içinde ama bu işe karıştığının bilinmesini istemiyor. Bu arada benden geçen gün oldukça tuhaf bir istekte bulundu."

"Ne gibi?"

"Bana bir Amerikan gazetesinden kesilmiş bir kupür göndermişti. Kupür üç hafta önce New York'ta, doklarda bulunan bir cesetle ilgiliydi. Benden bu haberle ilgili ayrıntılı bilgi toplamamı rica ediyordu."

"Sonuç?"

Carter omuz silkti.

"Pek bir şey öğrenemedik. Ölen otuz beş yaşlarında, genç bir adam. Giysilerinden yoksul biri olduğu anlaşılıyormuş. Yüzü tanınmayacak şekilde parçalanmış. Kimliği belirlenememiş."

"Bu iki olay arasında bir şekilde bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bazı nedenlerle evet. Tabii yanılıyor da olabilirim."

Bir sessizlik oldu.

Bay Carter devam etti. "Ondan buraya gelmesini istedim. İstemediği takdirde ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğimizin farkındayım. Yasalar konusunda çok bilgili ve güçlü. Ancak genç Beresford'un mektubundaki bir iki belirsiz nokta konusunda bize ışık tutabileceği kanısındayım. Ah, işte geldi."

İki adam yeni geleni karşılamak için ayağa kalktılar. Başbakan bir an onu halefi olabileceği gibi bir düşünceyle irkildi.

Bay Carter zaman kaybetmeden hemen konuya girdi.

"Genç Beresford'dan bir mektup aldık. Onunla görüştüğünüzü düşünüyorum."

"Yanlış düşünüyorsunuz."

Bay Carter şaşırdı. "Ah!"

Sör James gülümseyerek alnını ovuşturdu.

"Ah, evet, bana telefon etmişti."

"Aranızda geçen konuşmadan bize bahsetmenizde bir sakınca var mı acaba?"

"Hayır, yok aslında. Kendisine yazdığım bir mektup için teşekkür etti – ona iş teklif etmiştim. Sonra bana Bayan Cowley'nin buradan ayrılmasına neden olan sahte telgrafla ilgili olarak ona Manchester'da söylediğim bir şeyi anımsattı. Kendisine beklenmedik bir şey olup olmadığını sordum. Olduğunu, Bay Hersheimmer'ın odasındaki çekmecede bir fotoğraf gördüğünü söyledi." Avukat sözlerine kısa bir ara verdi, sonra ekledi. "Ona fotoğrafın arkasında Kaliforniya'daki fotoğrafçının adresinin bulunup bulunmadığını sordum. 'Aynen öyle,' dedi ve *bilmediğim* bazı şeyler anlattı. Çekmede bulduğu fotoğraf hayatını kurtaran Fransız kız Annette'e aitmiş."

"Ne, nasıl yani?"

"Kesinlikle öyle. Genç adama bir ölçüde meraktan o fotoğrafı ne yaptığım sordum. Bulduğu yere bıraktığını söyledi." Avukat yine konuşmaya kısa bir ara verdi. "Aslında bu doğru, çok doğru yapmış. Bu genç adam aklını kullanmayı biliyor. Onu kutladım. Bu fotoğrafı bulabilmiş olması çok büyük şans. Böylece Manchester'daki kızın sahte ve her şeyin kurgulanmış olduğu da ortaya çıktı. Genç Beresford bunu benim ona söylemem bile gerekmeden zaten anlamıştı. Ancak Bayan Cowley konusunda kendinden o kadar da emin değildi, onunla ilgili olarak öğrendiklerine inanamıyordu. Bana onun yaşıyor olup olamayacağını sordu? Ona ortaya çıkan kanıtlar ışığında, bu konuda kesin bir şey söylemenin olanaksız olduğunu ancak yine

de bir şans olduğundan söz edilebileceğini belirttim. Ve bu yanıtım bizi yine telgraf konusuna getirdi."

"Yani?"

"Kendisine sizden orijinal telgrafın bir kopyasını rica etmesini önerdim. Kanımca rahatlıkla Bayan Cowley telgrafı okuyup yere attıktan sonra onu arayacakları yanlış yere yönlendirmek için bazı sözcükler silinmiş ve telgrafta değişiklik yapılmış olabilirdi."

Carter başıyla onayladı ve cebinden çıkardığı telgrafı yüksek sesle okudu.

Hemen Kent, Gatehouse, Astley Prios'a gel. Yeni gelişmeler var. Tommy.

Sör James, "Evet, çok basit ve zekice," dedi. "Yalnızca birkaç sözcük değiştirilmiş ve olay halledilmiş. Böylece en önemli kanıtlardan birinin de gözden kaçması sağlanmış."

"Ne gibi?"

"Oteldeki küçük komi çocuğun Bayan Cowley'nin Charing Cross İstasyonu'na gittiğini söylemesi. Kendilerinden o kadar eminlerdi ki çocuğun hata yapmış olmasını doğal saydılar."

"Peki, şimdi genç Beresford nerede?"

"Yanılmıyorsam Kent, Gatehouse'da olmalı."

Bay Carter ona merakla baktı.

"Sizin de orada olmamanız beni şaşırttı, Peel Edgerton?"

"Burada önemli bir olay üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Tatilde olduğunuzu düşünüyordum."

"Bir dava nedeniyle kısa kesmeye mecbur oldum. Daha doğrusu bir davaya hazırlanmam gerekiyor. Bu arada şu Amerikalı ile ilgili olarak bana verebileceğiniz başka bir bilgi yok mu?"

"Korkarım yok. Onun kim olduğunu öğrenmek sizin için çok mu önemli?"

Sör James gülümsedi.

"Ah, ben onun kim olduğunu biliyorum. Ancak şimdilik kanıtlayamıyorum, ama biliyorum."

Diğerleri başka soru sormadılar. Bunun boşa nefes tüketmek olacağını biliyorlardı.

Başbakan birden, "Benim asıl anlayamadığım," dedi. "O fotoğrafın nasıl olup Bay Hersheimmer'ın çekmecesine girdiği."

Avukat kayıtsızca fikir yürüttü.

"Belki de hep oradaydı."

"Peki ya sahte müfettiş? Şu müfettiş Brown?"

"Ah!" dedi Sör James. Düşünceliydi. Birden ayağa kalktı. "Sanırım çok zamanınızı aldım. Sizi daha fazla oyalamayayım. Ülke işleri beklemez. Ben de davama döneyim."

İki gün sonra Julius Hersheimmer Manchester'dan döndüğünde masasının üstünde Tommy tarafından bırakılmış bir not buldu.

Sevgili Hersheimmer,

"Kızgınlıkla size karşı kabalık ettiğim için özür dilerim. Sizi bir daha görmeyecek olduğum için şimdiden hoşça kalın. Arjantin'den bir iş teklifi aldım ve kabul ettim.

Sevgiler.
Tommy Beresford.

Julius'un yüzünde anlık bir gülümseme belirdi. Notu buruşturup çöp sepetine attı ve mırıldandı. "Aptal!"

23. BÖLÜM

Zamanla Yarış

Tommy, Sör James'e telefon ettikten sonra Tommy'nin ilk yaptığı şey South Audley'ye gitmek oldu. Albert'ı işbaşında buldu ve kendini hiç uzatmadan Tuppence'ın yakın arkadaşı olarak tanıttı. Ancak Albert'ı yumuşatmak o kadar da kolay olmadı.

"Buraları artık çok sakin. Umarım genç leydiler iyidirler, efendim?"

"Ben size bunun için geldim Albert. O kayboldu."

"Yani o dolandırıcılar onu alt etmeyi başardılar mı?"

"Maalesef öyle, Albert."

"Yeraltında mı?"

"Hayır, lanet olsun, bu dünyada."

"Benim söylemek istediğim o değildi efendim," diye açıkladı Albert. "Bilirsiniz, filmlerde casusların, gansterlerin daima yeraltında bir yerleri, çoğu kez de restoranları vardır. Yani siz, onların kadını öldürdüklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Umarım öyle bir şey olmamıştır. Bu arada senin ruhunu teslim etmek üzere olduğunu iddia edebileceğimiz bir büyük halan, teyzen ya da bir büyükannen var mı?"

Albert'ın yüzündeki ciddi ifade yumuşamaya başlamıştı. Gülümsedi.

"Var efendim. Taşrada oturan zavallı halam bir süredir ölüm döşeğinde, ölmeden önce son nefesinde beni görmek istiyormuş."

Tommy bundan hoşlandığını belirtir şekilde başını salladı.

"Bunu bağlı olduğun amirine bildirip benimle bir saat sonra Charing Cross'ta buluşabilir misin?"

"Orada olacağım. Bana güvenebilirsiniz, efendim."

Tommy yanılmıyordu, sadık Albert iyi bir müttefikti. Sözünde de durdu. İkili Gatehouse'daki küçük hana yerleştiler. Albert'ın görevi çevrede bilgi toplamaktı. Ve bu küçük yerde bu hiç de zor değildi.

Astley Priors, Doktor Adams'ın özel arazisiydi. Doktor artık çalışmıyordu, emekli olalı yaklaşık on yıl olmuştu ama yine de zaman zaman kabul ettiği özel hastaları oluyordu. Bunu anlatan dost canlısı köylü, "Akıldan sorunları olanlar, anlarsınız ya!" diye özellikle belirtmişti. Doktor köyde popüler bir insandı, yöredeki spor faaliyetlerini gönüllü olarak destekliyordu. "Nazik, hatırşinas bir insan!" Köydeki genel kanı buydu onun için. Burada uzun zamandır mı yaşadığı sorusunun yanıtıysa on yıl ya da biraz daha fazla oldu. Gerçek bir bilim insanı olduğu kanısı yaygındı. Şehirden sık sık profesörler ve başka bazı centilmenler ziyaretine geliyorlardı. Evi sürekli misafirlerle dolup taşan, canlı hareketli bir yerdi.

Bütün bu söylenenlere rağmen Tommy'nin kuşkuları vardı. Bu nazik, tanınmış, saygın kişiliğin gerisinde gerçekte çok tehlikeli bir suçlu, bir cani saklı olamaz mıydı? Yaşantısı son derece açık ve düzgün görünüyordu. Herkes dürüst, doğru bir insan olduğunu söylüyordu. Kötü, tekinsiz bir şeylerin iması bile yoktu. Ama ya yanılıyorlarsa? Tommy bunun düşüncesiyle bile ürperdi, sırtından aşağı soğuk terlerin boşaldığını hissetti.

Sonra özel hastaları anımsadı. "Akıldan sorunları olanlar!" Özenle hastaların arasında Tuppence'ın tanımına uyan genç bir kadın olup olmadığını öğrenmeye çalıştı. Ancak köy halkının hastalar hakkında pek bilgisi yoktu, hastalar doktorun arazisinin dışına pek çıkmıyorlardı. Annette'in tanımı da kimsede herhangi bir çağrışım yapmadı.

Astley Priors Malikânesi çevresi ağaçlarla çevrili, büyük bir bahçenin ortasına konumlandırılmış kırmızı tuğla örülü güzel, sevimli bir yapıydı. Çevresindeki ağaçlar ve bahçe düzeni binanın dışarıdan görülmesini engelliyordu.

Tommy ilk geldikleri akşam Albert'ın eşliğinde araziyi keşfe çıktı. Albert'ın ısrarına uyarak karınlarının üstünde uzunca bir süre süründüler. Büyük acı çekmeleri bir yana bu işi ayakta yapsalardı çok daha az gürültü çıkaracaklardı. Yine de bütün bu önlemlere hiç gerek yoktu aslında. Burası da diğer birçok özel konut gibi gece çöktükten sonra pek korunmuyordu. Tommy olsa olsa vahşi bir köpek olabileceğini düşündü. Albert'ın hayal gücü çok daha gelişmişti, bir puma ya da kobra yılanı olabileceğini hayal ediyordu. Ancak evin hemen yakınındaki bir fundalığın arasına hiç rahatsız edilmeden saklanıp evi gözetleyebildiler.

Yemek odasının perdeleri açıktı. Masanın etrafında kalabalık bir grup toplanmıştı. Şarap şişeleri elden ele dolaşıyordu. Görünen normal, hoşça zaman geçiren bir dost topluluğuydu. Konuşulanlar açık pencerelerden dışarıya taşıyordu. Bunlarda anormal hiçbir şey yoktu.

Tommy gündüz duyduğu tüylerini diken diken eden huzursuzluğu yine hissetti. Bu insanların göründüklerinden farklı olduklarını düşünmek bile olanaksız görünüyordu. Bir kez daha mı aptal yerine konmuştu? Masanın başında oturan beyaz sakallı, gözlüklü adam da son derce normal ve düzgün birine benziyordu.

Tommy o gün de pek rahat uyuyamadı, kötü bir gece geçirdi. Ertesi sabah manavın çırağıyla dostluğu pekiştirmeyi başaran Albert, çocuğun yerine geçti ve Malthouse'un aşçısıyla da şahsen bağlantı kurmayı başardı. Döndüğünde malikânenin sahibi olan kadının casuslardan biri olduğundan emindi, ama Tommy onu sorguladığında kadının alışılmadık bir tip olduğu dışında bu görüşü destekleyecek hiçbir şey öğrenemedi. Bu tamamen Albert'ın fantezisiydi.

Yer değiştirme olayı (manavın çırağının da bunu mutlulukla onaylamasıyla) ertesi gün de sürdü ve Albert bu kez ilk umut verici haberle dönmeyi başardı. Evde kalan bir Fransız kadın vardı. Tommy kuşkularını bir yana bıraktı. Varsayımının doğru olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak zaman daralıyordu. Ayın 27'siydi. "Büyük isyan" yani çok konuşulan işçilerin genel grev günü ayın 29'uydu. Söylentilerin ardı arkası kesilmiyordu. Gazeteler adeta kapışılıyordu. Sansasyonel işçi *coup d'etat* haberleri özgürce yayımlanıyordu. Hükümetse bütün bunlar karşısında hiçbir açıklama yapmıyordu. Konuyu biliyordu ve hazırdı. İşçi liderleri arasında anlaşmazlık olduğuna ilişkin dedikodular dolaşıyordu. Aynı görüşte değillerdi. Aralarından öngörüleri yüksek olanlar bunun çok sevdikleri vatanlarına, İngiltere'ye öldürücü bir darbe olacağının bilincindeydiler. Bir genel grevin yaratacağı açlık ve ıstıraplardan çekiniyor, henüz yolun başındayken hükümetle müzakereye oturmak istiyorlardı. Ancak geri planda gizli, kötü niyetli, ısrarcı güçler sahnedeydi ve eski yanlışların anılarını ileri sürüyor, yarı yarıya, eşit bir biçimde özveride bulunarak önlemler alınmasına karşı çıkıyor, yanlış anlamaları kışkırtıyorlardı.

Tommy, Bay Carter sayesinde durumu açık ve net bir biçimde kavrayabildiği kanısındaydı. Bay Brown'ın elindeki o öldürücü, uğursuz belge ortaya çıktığı takdirde toplumdaki yaygın görüş işçiler arasındaki aşırı uçlara ve devrimcilere doğru kayacaktı. Bu ol-

madıkça başarı şansları oldukça zayıftı. Hükümet yerel ordu ve polis güçlerini arkasına alarak her koşulda kazanabilirdi ama ne pahasına. Büyük acılar yaşanabilir, iş kardeş kavgasına dönüşebilirdi.

Tommy ise çok farklı ve akıldışı bir düş görüyordu. Bay Brown'ın maskesi düşürülebilir ve yakalanırsa, doğru ya da yanlış tüm örgütün ve bütün bu organizasyonun aniden ve rezil bir biçimde paramparça olacağına inanıyordu. Bu görünmeyen, bilinmeyen şefin insanların içine işleyen, güçlü etkisi onları bir arada tutuyordu. Tommy o olmadığı anda büyük bir panik olacağına, dürüst insanların kendi başlarına kalacaklarına ve sonrasında uzlaşmanın sağlanacağına inanıyordu.

"Bu tek adam şovu," dedi Tommy kendi kendine. "Tek yapılması gereken bu adamı ele geçirmek."

Bay Carter'a o mühürlü zarfın açılması için zaman koyması da bunu başarma hırsının bir parçasıydı. O belge Tommy için takıntı olmuştu. Zaman zaman haddini aştığını düşüncesine kapılıyor, dehşete düşüyordu. Kendinden çok daha zeki, akıllı ve aydın adamların göremediklerini keşfettiğini düşünmek gibi bir cüreti nasıl gösterebilmişti? Yine de bu fikrinden asla vazgeçemiyordu.

O akşam Albert'la birlikte bir kez daha Astley Priors'a sızdılar. Tommy'nin niyeti şu ya da bu şekilde eve girmeye çalışmaktı. Tam eve yaklaştıkları sırada Tommy birden yutkundu, soluğu kesildi. İkinci katın kapalı pencerelerinden birinin gerisinde biri duruyor, ışık onun siluetinin tam anlamıyla perdeye yansımasını sağlıyordu. Bu, Tommy'nin büyük bir kalabalıkta bile tanıyacağı siluetiydi. Tuppence orada, o evin içindeydi.

Hemen Albert'ın koluna sarılıp fısıldadı.

"Sen burada dur. Ben şarkı söylemeye başlayınca, şu pencereyi gözetle."

Sessiz ve acele adımlarla bahçe yoluna çıktı. Önce bir nara attı, sonra yayvan bir ağızla şarkısını söylemeye başladı.

Ben bir askerim.
Neşeli bir İngiliz askeri.
Asker olduğumu ayaklarımdan anlayabilirsiniz.

Tuppence'la geçirdikleri hastane günlerinde gramofonda sürekli çalan favori parçaydı bu. Tuppence'ın da bu parçayı tanıyıp, bundan sonuca varacağında en ufak bir kuşkusu bile yoktu. Tommy'nin müzik kulağı da, sesinde müzik nosyonu da yoktu, ama ciğerleri muhteşemdi. Çıkardığı ses akıl almazdı.

O sırada ön kapı açıldı ve önde kâhya hemen arkasında bir uşak dışarı çıktılar. Kâhya parmağıyla Tommy'yi işaret etti. Tommy onu görmemiş gibi şarkıya devam etti. Bir an sonra uşak bir koluna kâhya diğer koluna girdi ve onu bahçe yolundan sürükleyerek, bahçe kapısının dışına çıkardılar. Kâhya onu eğer bir daha arazilerine girerse, polis çağırmakla tehdit etti. Kovma sahnesi olağanüstüydü – kusursuz ve gerçekçi. Gören olsa kâhyanın gerçek bir kâhya, uşağın ise tam bir uşak olduğuna yemin edebilirdi. Ne var ki kâhya Whittington'dı.

Tommy hana dönüp odasına çek ldi. Albert'ın dönmesini bekliyordu. Albert neden sonra kan ter içinde geldi.

Tommy sabırsızlığından ona nefes alma fırsatı bile tanımadan merakla sordu.

"Evet, ne oldu?"

Albert, "Her şey yolunda," dedi. "Adamlar sizi dışarı sürüklerken pencere açıldı ve dışarı bir şey atıldı." Tommy'ye kırışık bir kâğıt topu uzattı. "Bu bir kâğıt ağırlığına sarılmıştı," diye de ekledi.

Tommy kâğıdı açtı. Yalnızca üç kelime vardı.

"Yarın, aynı saatte."

Tommy sevinçle haykırdı.

"Dağ nihayet fare doğurdu. İyi iş. İlerleme kaydediyoruz."

Albert buna yanıt vermeden soluk soluğa konuşmaya devam etti.

"Ben de bir kâğıda yanıt yazıp, taşa sararak pencereden içeriye attım."

Tommy homurdandı.

"Bu işgüzarlığın felaketimiz olabilir, Albert! Ne yazdın?"

"Burada, handa kaldığımızı, eğer kaçabilirse gelip kurbağa gibi vıraklamasını bildirdim."

Tommy rahatlayarak iç çekti.

"Senin olduğunu anlayacaktır. Biliyor musun, imajın senden önde gidiyor, Albert. Peki, ama ya gelip kurbağa sesini taklit ettiği zaman sen onu tanımazsan?"

Albert düş kırıklığına uğramıştı.

"Boş ver, aldırma," dedi Tommy neşeyle. "Sorun yok. O kâhya eski bir dostum. Bahse girerim kim olduğumu hemen anladı, ama belli etmedi. Oynadıkları oyunda kuşkuya yer yok. Bu yüzden oraya sızmakta zorlanmadık. Ayrıca cesaretimi kırmak gibi bir niyetleri de yok. Diğer yandan işi kolaylaştırmak da istemiyorlar tabii. Ben onların oyununda yalnızca bir piyonum, hepsi bu. Bilirsin, eğer örümcek yakaladığı sineği kolayca salıverirse, sineğin bunun arkasından başka bir oyun olduğundan kuşkulanması gerekir. Büyük bir gaf yaparak bir kez ellerine düşen Bay T. Beresford umut verici gençliğinden kaynaklanan bir avantajla tam zamanında ellerinden kaçmayı başarmıştı. Ama bu kez Bay T. Beresford onları ele geçirecek."

Tommy o geceyi geçirmek için büyük bir zevkle odasına çekildi. Ertesi akşam için tüm ayrıntıları özenle hazırlanmış bir plan yaptı. Astley Priors sakinlerinin belirli bir noktaya kadar ona mü-

dahale etmeyeceklerinden emindi. Ve bu büyük olasılıkla Tommy onlar için hazırladığı sürprizi yaptıktan sonra olacaktı.

Ancak ertesi gün, on iki sularında aldığı haberle bu soğukkanlılığı temelinden sarsıldı. Ona birinin kendisini barda beklediği söylendi. Tommy merakla aşağı indi. Gelen tepeden tırnağa çamura bulanmış bir arabacıydı.

Tommy hemen adama yaklaşıp sordu.

"Evet dostum, ne vardı?"

Adam elindeki kirli bir kâğıt parçasını uzatırken sordu. "Bu sizin için olabilir mi, efendim?"

Kâğıtta, "Bu kâğıdı Astley Priors civarındaki handa kalan centilmene götürün. Size on şilin verecektir." yazılıydı.

Elyazısı Tuppence'ındı. Tommy Tuppence'ın keskin zekâsını bir kez daha takdir etti, onun handa farklı bir isimle kalmış olabileceğini tahmin etmiş, kâğıda isim yazmamıştı. Kâğıdı kaparcasına aldı.

"Tamamdır."

"Peki ya benim on şilin?"

Tommy aceleyle parayı çıkarıp arabacının avucuna koydu. Adam gider gitmez de kâğıdı açtı.

Sevgili Tommy,

Dün akşam şarkı söyleyenin sen olduğunu hemen anladım. Bu akşam oraya gitme. Seni bekliyor olacaklar. Bizi götürüyorlar. Wales, Holyhead gibi bir şey çarptı kulağıma. Eğer fırsat bulursam, bunu yolda bir yere atmağa çalışacağım. Annette bana senin nasıl kurtulduğunu anlattı. Kendine iyi bak.

Sevgiler
Tuppence."

Tommy daha mektubun son satırını doğru dürüst okumadan haykırarak Albert'ı yerinden sıçrattı.

"Çantamı topla, gidiyoruz."

"Peki efendim."

Yukarı çıkan Albert'ın botlarının takırtısı duyuldu.

Holyhead? Yani bu... acaba?... Tommy şaşırmıştı. Mektubu bir kez de ağır ağır okudu. Albert'ın botlarının yukarı kattaki takırtısı sürüyordu.

O anda yeniden Tommy'nin haykırdığı duyuldu.

"Albert, çantayı boşalt. Ben aptalın tekiyim."

"Peki efendim."

Tommy düşünceli düşünceli elindeki kâğıdın kırışıklarını düzeltti.

"Evet, ben delinin tekiyim," dedi ağır ağır yumuşak bir sesle. "Ama bir başkasının da benden farkı yok. Üstelik sonunda onun kim olduğunu biliyorum."

24. BÖLÜM

Julius İşbaşında

Claridge Oteli'ndeki odasında Kramenin kanepeye uzanmış, sekreterine Rusça bir şeyler dikte ediyordu.

O sırada sekreterin dirseğinin dibindeki telefon çaldı. Adam ahizeyi alıp dinledi. Sonra ahizenin ağzını eliyle kapatarak, "Aşağıda sizinle görüşmek isteyen biri varmış efendim," dedi.

"Kimmiş?"

"Verdiği isim Julius P. Hersheimmer."

Kramenin düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Hersheimmer? Sanırım bu ismi daha önce de duymuştum."

Görevi her şeyi bilmek olan sekreter hemen açıkladı.

"Babası Amerika'nın çelik krallarından. Bu genç adamın milyonları olmalı."

Adamın gözleri kısıldı.

"Bence aşağı inip onunla sen görüş, İvan. Ne istiyormuş öğren."

Sekreter kapıyı yavaşça kapatarak çıktı ve birkaç dakika sonra döndü.

"Sizinle bir iş konusunu, görüşmek istiyormuş, söyleyecekleri çok özel ve kişiselmiş ve muhakkak sizi görmesi gerekiyormuş."

Kramenin hâlâ mırıldanıyordu.

"Milyoner haa? Onu buraya getir daha iyi İvan."

Sekreter bir kez daha yavaşça odadan çıktı. Biraz sonra yanında Julius'la geri döndü.

Julius içeri girer girmez sordu. "Mösyö Kramenin?"

Rus soğuk, düşmanca bakan renksiz gözleriyle Amerikalıyı inceliyordu. Başıyla onayladı.

Amerikalı "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Eğer yalnız kalabilirsek sizinle konuşmak istediğim çok önemli bir iş konusu var." Göz ucuyla sekretere baktı.

Kramenin, "Mösyö Grieber sekreterimdir," dedi. "Kendisinden gizli hiçbir şeyim yoktur."

"Sizin, olmayabilir, ama benim var," dedi Julius kuru kuru. "Kendisine bizi yalnız bırakmasını söylerseniz, memnun olurum."

Kramenin yumuşak bir sesle kâtibine, "İvan," dedi. "Bitişik odada görüşmemizin bitmesini beklemenizde herhalde bir sakınca yok, değil mi?"

Julius araya girdi. "Hayır, bitişik oda olmaz, bu iki odalı süitleri iyi bilirim. Burada sizin ve benim dışımda kesinlikle hiç kimsenin olmamasını istiyorum. Aşağıya insin, oradaki dükkânlardan biraz fındık fıstık filan alsın."

Amerikalının rahat ve özgür konuşma şeklinden pek hoşlanmamış olsa da Kramenin merakına esir düşmüştü.

"Peki, bu konuşacağınız konu uzun sürer mi?"

"İlginize bağlı, bütün gece de sürebilir."

Kramenin Amerikalının sesindeki tondan bir şeyler sezmiş gibi bir Julius'a, bir sekreterine baktı.

"İyi o zaman İvan, bu gece sana ihtiyacım olmayacak. Tiyatroya filan git, bu akşam izinlisin."

"Teşekkür ederim, ekselans." Sekreter hafifçe eğildikten sonra odadan çıktı.

Julius kapıya gidip onun gözden kaybolmasını izledi. Sonra rahat bir soluk alıp geri döndü ve eski yerinde, odanın ortasında durdu.

"Evet, Bay Hersheimmer, artık asıl konuya gelebiliriz herhalde. Benimle ne görüşmek istediğinizi belirtmek nezaketinde bulunursunuz değil mi?"

"Evet, gerçekten de artık beklemeye gerek yok." Bir anda tavrı değişti, eli cebine gitti ve haykırdı. "Eller yukarı, yoksa vururum."

Kramenin bir an gözlerine doğru çevrilmiş koca otomatiğe hayretle baktıktan sonra, komik sayılabilecek bir hareketle ellerini yukarıya kaldırdı. Bu hareketiyle Julius'a karşısında bir korkak olduğunu göstermiş oluyordu. Gerisi kolaydı.

Adam titrek ama yüksek bir sesle, "Bu barbarlık," diye bağırdı. "Rezalet! Beni öldürecek misiniz?"

"Bağırmazsanız, hayır. Sakın elinizi zile doğru uzatmaya kalkışmayın. Evet, böylesi daha iyi."

"Ne istiyorsunuz? Düşünmeden bir şey yapmaya kalkışmayın. Benim yaşamımın ülkem için değerli olduğunu unutmayın. Günahımı alıyor..."

"Sanırım sizin kimliğinizi açığa çıkaran insanlık adına çok iyi bir şey yapmış olur. Ama endişelenmeyin. Sizi öldürmek niyetinde değilim, tabii gerekmediği sürece."

Kramenin rahatlamış gibiydi. Dilini kuruyan dudaklarında gezdirdikten sonra sordu.

"Peki, ne istiyorsunuz? Para mı?"

"Hayır, Jane Finn'i istiyorum."

"Jane Finn mi? Ben bu ismi hiç duymadım."

"Siz utanmaz bir yalancısınız. Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsunuz."

"Size bu kız hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim."

"Ben de size küçük Willie'nin harekete geçmek için sabırsızlandığını söylüyorum."

Adam gözle görülür şekilde titredi. "Buna cesaret edemezsiniz..."

"Öyle bir ederim ki..."

Kramenin, Julius Herheimmer'in sesinden ciddi olduğunu anlamış olmalıydı ki somurtarak sordu.

"Peki, diyelim ki kimi sorduğunuzu anladım, ne olacak yani?"

"Anladınızsa bana onun nerede olduğunu söyleyebilirsiniz."

Kramenin başını salladı. "Buna cesaret edemem."

"Neden?"

"Cesaret edemem, çünkü olanaksızı istiyorsunuz."

"Korkuyorsunuz? Kimden? Bay Brown'dan mı? Ah, heyecanlandınız. Demek o böyle bir insan? Bunda kuşkularım vardı. Adının geçmesi bile kaskatı kesilmenize neden oluyor."

Rus ağır ağır, "Ben onu gördüm," dedi. "Onunla yüz yüze konuştum, çünkü o zamana kadar ben de onu tanımıyordum. Ama tekrar görsem tanıyamam. Herkes gibi bir adam o. Kalabalıklar arasındaki herhangi biri. Gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, onun korkulacak bir adam olduğu."

Julius, "Bunu asla öğrenemeyecek ki," dedi.

"O her şeyi bilir. İntikamı da korkunçtur. Ben bile –Kramenin bile– bu konuda istisna olamam."

"Demek, istediğimi yapmayacaksınız?"

"Olanaksızı istediniz."

Julius neşeyle, "Bu sizin açınızdan çok kötü," dedi. "Büyük şanssızlık. Ama dünyanın yararına olacağı kesin."

Tabancayı kaldırıp adama nişan aldı. Kramenin birden haykırdı.

"Durun, durun. Bunu yapamazsınız!"

"Tabii ki yaparım. Ben devrimcilerin yaşamı hiçe saydıklarını sanırdım, ama konu sizin yaşamınız olunca durum değişiyor galiba. Eğer postu kurtarmak istiyorsanız size son bir şans verebilirim."

"Beni öldürürler."

"Ne fark eder ki?" dedi Julius nazikçe. " Eğer söylemezseniz Küçük Willie bunu yapmak için sabırsızlanıyor. Ben sizin yerinizde olsam Bay Brown karşısında şansımı denerdim."

Adam korkudan titreyerek mırıldandı.

"Beni öldürürseniz, sizi asarlar."

"Hayır, yanılıyorsunuz, ben yabancıyım. Ayrıca dolarlarımı unutuyorsunuz. Bir avukatlar ordusunu bu işle görevlendiririm, onlar da bir sürü ensesi kalın doktoru ayarlayıp sonuçta akli dengemin yerinde olmadığı raporu alırlar. Sakin bir klinikte birkaç ay dinlenirim, sonuçta doktorlar akli dengemin yerine geldiğine karar verirler ve bu kez normal yaşantıma dönebileceğim raporu verirler. Sonuç Julius için mutlu son olur. Dünyayı sizden kurtarmış biri olmanın karşılığında birkaç ay kliniğe kapatılmış olmaya da katlanabilirim sanıyorum. Sakın ama sakın beni bunun için asabileceklerini düşünmeyin. Bu çok büyük yanılgı olur."

Rus ona inanıyordu. Kendisi de rüşvet almış bir insan olarak paranın gücünü biliyordu. Bu genç Amerikalı milyonlarca dolarlık bir güce sahipti. Amerika'daki cinayet davalarının büyük ölçüde Julius'un söylediği şekilde sonuçlandığını gazetelerde sıkça okumuştu. Sonuçta kendisi de adaleti parayla satın almış ya da satmıştı. Karşısındaki bu genç, güçlü Amerikalı da tehditkâr sesiyle adaletin kamçısını elinde tutuyordu.

O düşünürken Julius ekledi. "Beşe kadar sayacağım. Eminim ki dördü geçmeme izin verirseniz artık Bay Brown gibi bir tasanız kalmayacak. Belki cenazenize çiçek gönderir, ama *siz* onları koklamak fırsatını bulamayacaksınız. Hazır mısınız? Saymaya başlıyorum. Bir... iki... üç... dört..."

Rus korku dolu bir çığlıkla Julius'un sözünü kesti.

"Ateş etmeyin. Ne isterseniz yapacağım."

Julius tabancayı indirdi.

"Sağduyulu bir insan olduğunuzu anlamıştım. Kız nerede?"

"Kent'te, Gatehouse'da. Astley Priors Malikanesi'nde."

"Orada tutsak mı?"

"Evden çıkmasına izin verilmiyor. Halbuki orada güvende. Küçük aptal hafızasını kaybetmiş, lanet olası!"

"Sanırım bu da sizi ve de arkadaşlarınızı deli ediyor. Peki ya öteki kız? Yaklaşık bir hafta önce kandırıp kaçırdığınız kız?"

"O da orada," dedi Rus süklüm püklüm bir halde.

"Bu iyi işte. Böylece her şey yoluna girmiş oluyor. Gezmek için çok güzel bir gece."

Kramenin hayretle Julius'a baktı.

"Ne gezisi?"

"Gatehouse'a kısa bir yolculuk yapacağız tabii ki. Umarım arabayla gezmekten hoşlanıyorsunuzdur?"

"Ne demek istiyorsunuz? Gitmeyi kesinlikle reddediyorum."

"Haydi, deli olmayın. Sizi burada bırakacak kadar aptal olmadığımı tahmin edersiniz herhalde. Ben bu odadan çıkar çıkmaz yapacağınız ilk iş dostlarınıza telefon etmek olur. Tercih hakkınız yok, benimle geliyorsunuz. Şu kapı yatak odanıza açılıyor, değil mi? Haydi önden gidin. Küçük Willie ve ben hemen arkanızda olacağız. Kalın bir palto giyin. Tamam, işte böyle. Ah, kürk astarlı öyle mi? Siz bir de sosyalistsiniz, öyle değil mi? Evet, hazırız işte. Şimdi aşa-

ğıya inip, giriş holünden geçip arabamın olduğu yere gideceğiz. Yol boyunca hemen arkanızda olacağımı aklınızdan çıkarayım demeyin sakın. Willie de cebimde ateşe hazır bekliyor olacak. Bir kelime, bir bakış, o üniformalı görevlilere bir işaret antrenin barut dumanıyla dolmasına neden olur."

Beraberce merdivenleri indiler, onları bekleyen arabaya doğru ilerlediler. Rus öfkeden titriyordu şimdi. Etrafları otel görevlileriyle sarılıydı. İçinden bağırmak geldiyse de son anda kendini tuttu. Amerikalı sözünün eriydi.

Arabanın yanına gelince Julius rahat bir soluk aldı. Tehlikeli bölgeyi geçmişlerdi. Emretti. Korku yanındaki adamın elini kolunu bağlamıştı.

"Girin içeri," dedi otoriter bir sesle. Adamın yan bakışlarla şoförü süzdüğünü görünce başını sallayarak ekledi. "Hayır, hayır, şoförden yardım beklemeyin. Kendisi eski bir denizci. Devrim olduğunda Rusya'daki bir denizaltındaymış. Bir kardeşi yandaşlarınız tarafından öldürülmüş. George?"

Şoför başını çevirdi. "Buyurun, efendim."

"Bu bey bir Rus Bolşevik. Onu öldürmeyeceğiz ama gerekli de olabilir. Anlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle efendim."

"Kent, Gatehouse'a gitmek istiyorum. Yolu biliyor musun?"

"Evet efendim. Bir buçuk saat kadar sürer."

"Acelem var. Şunu bir saat yap."

"Elimden geleni yaparım, efendim."

Araba trafik kalabalığının arasına hızla daldı.

Julius kurbanının yanına yerleşti. Eli cebindeki tabancasının tetiğindeydi. Ancak tavırları son derece şehirli ve uygardı.

Gülerek neşeyle anlatmaya başladı.

"Bir defasında Arizona'da bir adamı vurmuştum..."

Birinci saatin sonunda talihsiz Kramenin yaşayan bir ölüden farksızdı. Arizona'daki adamı Frisco'daki bir kabadayı ve Rookies'teki bir macera izlemişti. Tamamı gerçek olmasa da Julius'un öykü anlatma stili tek kelimeyle muhteşemdi.

O sırada şoför arabanın hızını keserek, Gatehouse'a vardıklarını belirtti. Julius, Rus'a ne yapacaklarını söyledi. Doğruca malikâneye gideceklerdi. Kramenin arabadan inecek, kızları soracaktı. Julius onu küçük Willie'nin hatadan hiç hoşlanmadığı konusunda tekrar uyardı. Kramenin zaten pelteye dönmüştü. Her dönemeci döndüklerinde kendini ölüme hazırlamış, yoldaki yüksek hız onu kendinden geçirmiş, soğuk terler dökmesine neden olmuştu.

Otomobil malikânenin bahçe yolundan yukarıya çıktı, ön kapının önünde durdu. Şoför arkasını dönerek ne yapmasının istendiğini sordu.

"Öncelikle arabayı çevir, George. Sonra zili çal ve hemen yerine dön. Motor çalışsın, söylediğim anda yıldırım hızıyla harekete hazır ol."

"Peki efendim."

Ön kapı kâhya tarafından açıldı. Kramenin tabancanın namlusunu bel sırtında hissediyordu. Julius fısıldadı.

"Dikkatli olun, yoksa..."

Rus denileni yaptı. Dudakları bembeyazdı. Sesi de biraz titriyordu.

"Benim," dedi. "Kramenin. Hemen kızı aşağı getirin. Kaybedecek zaman yok."

Tam o sırada Whittington merdivenlerden aşağı inmişti. Arabadakini görünce şaşkınlıkla bir çığlık attı.

"Sen! Neler oluyor? Planı biliyorsun..."

Kramenin onun sözünü kesti ve gereksiz paniğe yol açabilecek sözlerle onu yatıştırdı.

"İhanete uğradık. Planlar geçersiz. Kendi postumuzu kurtarmaya çalışmamız gerekiyor. Kızı getir. Hem tek şansımız bu."

Whittington bir an duraksadı, hemen arkasından da sordu.

"Emir mi aldın, *ondan* mı?"

"Elbette. Başka bir şey olabilir mi? Haydi. Kaybedecek zaman yok. Diğer aptal kızı getirsen iyi olur."

Whittington arkasını döndü ve koşarak evin içinde kayboldu. İşkenceden farksız dakikalar birbirini izledi. Neden sonra pelerine sımsıkı sarılı iki figür hızla merdivenlerden indirilip, arabaya bindirildi. Kızlardan kısa boylusu arabaya binmemek için biraz direndi, ama Whittington onu içeriye itti. Julius öne doğru eğilince kapıdan vuran ışık yüzünü aydınlattı. Whittington'ın arkasında duran adam onu görünce bir çığlık attı. Gizlilik son bulmuştu.

Julius bağırarak emir verdi.

"Haydi, çabuk gidelim buradan George."

Şoför gaza bastı ve araba ani bir sarsılmanın ardından hareket etti.

Basamaktaki adam bir çığlık daha attı. Eli cebine gitti. Bir ışıltı ve ardından silah sesi duyuldu. Mermi uzun boylu kızın kulağını sıyırıp geçti.

Julius, "Yere yat Jane, arabanın içine uzan," diye bağırdı ve bir eliyle de öteki kızı çekip yere yatırdı.

Sonra dikkatle nişan alarak tabancasını ateşledi.

Tuppence haykırdı.

"Onu vurdunuz mu?"

"Elbette. Ölmedi ama yaralı. Karınca sürüsü gibiler, hepsini öldürmek olanaksız. Sen iyi misin Tuppence?"

"Elbette. Tommy nerede? Ya bu kim?"

Tuppence tir tir titreyen Kramenin'i işaret etti.

"Tommy Arjantin'e gitmek için bavulunu topluyor. Sanırım senin öte dünyaya göçtüğünü sanıyor. Kapıda duraklamadan geç George! Tamam, oldu işte. Peşimize düşmeleri beş dakikayı bulur. Telefonu kullanmış olabilirler, etrafta o yılanlardan olup olmadığına dikkat et. Bu arada anayolu kullanma. Bu kim mi demiştin, Tuppence? Sana Mösyö Kramenin'i takdim edeyim. Sağlığı için bu yolculukta bana eşlik etmesi gerektiğine ikna ettim onu."

Kramenin hâlâ titriyordu, Tuppence kuşkuyla sordu.

"İyi de nasıl oldu da bizi bıraktılar?"

"Sanırım Bay Kramenin'in ricasını reddetmek cesaretini gösteremediler."

Kramenin için bu kadarı fazlaydı artık. Hiddetle haykırdı.

"Lanet olsun size, lanet olsun. Şimdi onlara ihanet edenin ben olduğumu biliyorlar. Artık bu ülkede bir an bile güvende olamam, hayatım tehlikede."

Julius alayla sordu.

"Öyle mi? O zaman doğruca Rusya'ya dönmenizi öneririm."

"Bırakın gideyim artık," diye bağırdı adam. "İstediğinizi yaptım. Beni hâlâ ne diye alıkoyuyorsunuz?"

"Arkadaşlığınızdan hoşlandığım için değil tabii. İsterseniz hemen gidebilirsiniz elbette. Ama ben sizi aldığım yere, Londra'ya götürmemin iyi olacağını düşünüyordum."

"Londra'ya varacağınızdan pek emin değilim. Şimdi, hemen burada inmek istiyorum."

"Peki. Dur George. Beyefendi dönüş yolculuğunda bizimle olmak istemiyormuş. Eğer bir gün Rusya'ya yolum düşerse, beni törenle karşılayacağınızı umut ediyorum, Mösyö Kramenin..."

Ancak Julius cümlesini tamamlama fırsatı bulamadan arabanın yavaşlamasından yararlanan adam kendini arabadan atıp gecenin içinde gözden kayboldu.

Julius hâlâ işin alayındaydı.

"Amma acelesi varmış." Araba yeniden hızlanmıştı. "Hoşça kal bile demedi. Üstelik arabada hanımlar da vardı. Haydi Jane, artık koltuğa geçebilirsin."

Diğer kız ilk kez olarak konuştu.

"Onu nasıl ikna ettiniz?"

Julius tabancasını okşadı.

"Bunu küçük Willie sağladı."

"Harika!" diyen kızın yüzüne renk gelmeye başlamıştı. Hayran gözlerle Julius'a bakıyordu. Tuppence, "Annette de ben de bize ne yapmayı planladıklarını bilmiyorduk. Whittington bizi büyük bir telaşla aşağı indirdi. Biz de kurban edilmeye götürülen kuzular gibi geldik," dedi.

Julius sert bir sesle sordu. "Annette mi dedin?"

Kendisini bu yeni kavrama alıştırmaya çalışır gibiydi. Tuppence hayretle gözlerini açarak baktı.

"Onun ismi Annette."

Julius kükredi.

"Saçmalama! Hafızasını kaybettiğini sanıyor olabilir. Zavallı çocuk! Sana gerçek Jane Finn'i takdim edeyim, Tuppence."

Tuppence haykırdı.

"Neee?"

Ancak devam edemedi. Bir mermi vızıldayarak kafasının hemen arkasındaki mindere saplandı. Julius hemen onları yere itti, kendisi de koltuğu siper aldı. Ve bağırdı.

"Yatın yere. Pusuya düştük. Herifler sandığımdan hızlı çıktı. Gaza bassana George."

Araba sıçrayarak ileri atıldı, üç mermi daha boşa gitti. Julius doğruldu, arabanın arkasına eğildi.

"Tehlike geçti. Ama sanırım çok yakında küçük bir piknik daha yapmak durumunda kalabiliriz." Elini alnına götürdü.

Annette telaşla sordu. "Yaralandınız mı?"

"Yalnızca bir çizik."

O anda Jane –ya da Anette– doğruldu ve bağırdı.

"Bırakın beni! Bırakın beni. Onların istedikleri benim. Benim peşimdeler. Bırakın gideyim."

Telaşla kapıyı açmaya uğraşıyordu. Julius onun kollarını sımsıkı kavradı ve yüzüne baktı. Kızın aksanında en ufak bir sapma yoktu.

"Sakin ol, yavrum," dedi Julius sevecenlikle. "Sanırım hafızanda hiçbir şey yok. Bunca zaman onları kandırdın, öyle mi?"

Kız ona uzun uzun baktıktan sonra iç çekerek ağlamaya başladı. Julius sevgiyle kızın omzunu okşadı.

"Sakin ol, otur şurada. Seni öyle kolay kolay elimizden bırakmayız artık."

Kız hıçkırıklar arasında sordu. "Vatanımdan mı geliyorsunuz? Sesiniz, konuşma şekliniz bana bunu anımsatıyor. Vatan özlemi çekiyorum."

"Evet, vatanınızdan geliyorum. Sizin kuzeninizim, Julius Hersheimmer. Seni bulmak için Avrupa'ya geldim, hoş sen de beni iyi dans ettirdin."

O sırada şoför arabanın hızını kesip omuzunun üstünden Julius'a sordu.

"Kavşağa geldik, efendim. Hangi yönde gitmemi isterdiniz."

Araba neredeyse duraçak kadar yavaşlamıştı. Tam o anda arkadan biri arabaya atladı, bu Tommy'ydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Arabanın içinde sevinç çığlıkları duyuldu.

Tommy açıkladı.

"Malikânenin bahçe yolundaki çalıların arasındaydım. Bagaja atladım. O hızdayken size bunu belli edemezdim. Siz de fark etmediniz. Neyse, şimdi, kızlar aşağı."

"Aşağı mı?"

"Evet. Şurada, yolun hemen sonunda istasyon var. Üç dakika sonra tren gelecek. Acele ederseniz yetişirsiniz."

Julius sordu. "Bu da ne demek Tommy? Onların arabayı terk edecek kadar çılgın olduklarını mı sanıyorsun?"

"Seninle ben arabadan inmeyeceğiz. Yalnızca kızlar inecek."

"Sen çıldırmışsın, Beresford. Tam anlamıyla çıldırmışsın. Kızları yalnız bırakamazsın. Bunu yaparsan bu her şeyin sonu olur."

Tommy, Tuppence'a döndü.

"Önce sen çık. Onu da al ve ne dedimse onu yap. Hiç kimse size zarar veremez. Güvendesiniz. Londra trenine binin ve doğruca Sör James Peel Edgerton'a gidin. Şehir dışında oturuyor. Onun yanında güvende olursunuz."

Julius haykırdı. "Lanet olsun sana. Sen delirmişsin. Olduğun yerde kal Jane."

Tommy göz açıp kapayana kadar Julius'un tabancasını kaptı ve namluyu ona çevirdi.

"Şimdi benim ciddi olduğuma inandın mı? Haydi, ikiniz de çıkın. Sen de yerinden kımıldama, yoksa vururum."

Tuppence arabadan aşağı atladı ve isteksiz olan Jane'i de arkasından sürükledi.

"Gelin, gelin, her şey yolunda. Tommy ne yaptığını biliyor, bundan emin, kesinlikle emin. Acele edin, treni kaçıracağız."

Koşmaya başladılar.

Julius hiddetten boğuk çıkan sesiyle haykırdı.

"Kahretsin, onları nereye..."

Tommy onun sözünü kesti. "Kes artık. Sana söyleyecek birkaç sözüm var, Bay Julius P. Hersheimmer."

25. BÖLÜM

Jane'in Öyküsü

Jane'i kolundan tutmuş olan Tuppence onu sürükleyerek istasyona getirdi. Keskin kulakları yaklaşan trenin sesini algılamıştı.

"Çabuk, çabuk," diye bağırdı soluk soluğa. "Yoksa treni kaçıracağız."

Tren tam istasyona girerken yetiştiler. Tuppence boş bir birinci mevki kompartımanının kapısını açtı ve iki kız kendilerini minderli rahat koltuklara bıraktılar.

Koridordan geçen bir adam başını uzatıp içeriye baktıktan sonra yandaki kompartımana girdi. Jane'in zaten soluk olan rengi daha da soldu, gözleri korkuyla doldu.

Tuppence fısıldadı.

"Onlardan biri sandınız, değil mi?" Jane'in elini avuçlarının arasına aldı. "Eğer güvende olacağımızdan emin olmasaydı Tommy asla böyle bir şey yapmamızı istemezdi."

Kız ürperdi. "Arkadaşın onları benim kadar tanımıyor, tanıyamaz da. Beş yıl! Beş uzun yıl! Bazen delirmekten korkmadım değil."

"Aldırmayın. Hepsi geçti artık."

"Acaba?"

Tren hareket etmişti, iki genç kız el ele oturuyorlardı. Jane Finn birden doğruldu.

"Neydi o? Pencereden biri baktı gibi geldi bana."

"Hayır, bir şey yok. Bak." Tuppence pencereye gitti. Storu yukarı itti, sonra camı indirip dışarıya baktı.

"Emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

Diğeri kız özür dileme gereği duydu.

"Korkak bir tavşan gibi davrandığımı biliyorum, ama elimde değil." Gözlerini kocaman açarak Tuppence'a baktı. "Şimdi beni yakalarlarsa..." Korkuyla irkildi.

Tuppence onu sakinleştirmeye çalıştı. "Sakin! Sakin olun! Sırtüstü yatın ve *hiçbir şey düşünmeyin.* Emin olun ki eğer en ufak bir tehlike olsaydı Tommy bizden bunu yapmamızı istemezdi."

"Fakat kuzenim öyle düşünmüyor. O bizim gitmemizi istemedi."

Tuppence afalladı.

"Doğru."

Jane sert bir ifadeyle sordu.

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Ben mi? Neden sordunuz?"

"Sesiniz... nasıl diyeyim? Öyle tuhaftı ki."

Tuppence, "Bir şey *düşünüyorum*," dedi. "Ancak bunu size söylemek istemiyorum, şimdi değil. Yanılıyor olabilirim, ama sanmıyorum. Aslında bunu oldukça uzun bir süredir düşünüyorum. Tommy'nin de aynı şeyi düşündüğünü sanıyorum, hatta bundan

eminim. Hiç endişelenmeyin. İleride her şeyi konuşacak yeterince zamanımız olacak. Belki de bizim düşündüğümüz gibi değildir. Şimdi uzanın ve hiçbir şey düşünmeyin."

"Bunu deneyeceğim." Uzun kirpikleri fındık rengi gözlerin üstüne kapandı.

Tuppence ise tam bir bekçi köpeği sadakati içinde etrafı gözlüyor, dinliyordu. İstemediği halde gergindi. Gözleri sürekli kapıdan pencereye, pencereden kapıya gidip geliyordu. İmdat zilinin yerini dikkatle belirledi. Neden korktuğunu bilmiyordu. Ancak içinde dile getirdiği güvenlik duygusundan eser yoktu. Tabii ki bunun nedeni Tommy'ye güvenmiyor olması değildi, aksine ona güveniyor ancak onun gibi basit ve dürüst bir insanın böylesine büyük bir caninin acımasız şeytanlığını ve kurnazlığını çözümlemiş olabileceğine inanamıyordu.

Eğer Sör James'in evine sorunsuz bir şekilde varabilirlerse güvende olacaklar, her şey yoluna girecekti. Peki ama acaba varabilecekler miydi oraya? Bay Brown'ın sessiz güçleri çoktan onlara karşı harekete geçirilmiş olamaz mıydı? Son gördüğü sahne... tabancayla Tommy bile onu huzursuz etmeye yeterliydi. O da oyuna gelmiş, zararsız hale getirilmiş olabilirdi pekâlâ.

Trenin Charing Cross İstasyonu'na girmesiyle Jane yerinden sıçrayarak uyandı. Korkudan kocaman açılmış gözlerle sordu.

"Geldik mi? Hiç varamayacağız sanmıştım."

"Geldik. Bence doğruca Londra'nın merkezine gitmeliyiz. Eğer bir şamata kopacaksa şimdi tam zamanı. Haydi, çabuk in. Kendimizi hemen bir taksiye atalım."

Trenden indiler, cezalı bilet ücretini ödeyip turnikelerden geçtiler ve bir taksiye bindiler.

Tuppence, "King's Cross," dedi ve tam o anda otomobilin camından uzanıp kendilerine bakan birini gördü. Bunun hemen bitişiklerindeki kompartımana giren adam olduğuna yemin edebilirdi. Dört bir yandan sarıldıkları korkusu yavaş yavaş tüm benliğini kaplamaya başlıyordu. Ancak bu korkusunu belli etmek istemiyordu.

"Bak Jane, eğer Sör James'e gittiğimizi düşünürlerse bu onları sahneden kaldırır. Şimdiyse Bay Carter'a gittiğimizi sanacaklardır. Onun evi Londra'nın kuzeyinde bir yerlerde."

Holborn'u geçerken yol tıkandı, durmak zorunda kaldılar. Tuppence da bunu bekliyordu zaten.

"Çabuk," diye fısıldadı. "Sağdaki kapıyı açın."

İki kız arabadan inip, trafik karmaşasının içinde kayboldular. İki dakika sonrasında ise başka bir taksiye binmiş, Carlton House Terrace'a doğru ilerliyorlardı.

Tuppence, "Bunu hak ettiler," dedi mutlulukla. Kendisiyle gurur duyuyordu. "Bu onlara yeter. Oldukça zeki olduğumu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum! Öteki şoför şimdi bize nasıl da küfrediyordur kim bilir? Plakasını aldım, ona yarın postadan parasını göndereceğim, böylece eğer gerçekten şoförse kayba uğramamış olur. Ah bu da ne, neden yoldan çıktık ki? Neden sapıyoruz acaba?"

Bir gacırtı ve gümleme oldu. Bir taksi arabalarına çarpmıştı.

Tuppence bir anda kendini kaldırımda buldu. Bir polis yaklaşıyordu. Tuppence hemen şoförün eline beş şilin sıkıştırdı ve polis yanlarına gelmeden kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldular.

"Yalnızca birkaç adımlık yolumuz kaldı," diye açıkladı Tuppence. "Kaza Trafalgar Meydanı'nda oldu."

"Bu çarpışmanın gerçekten kaza olduğunu mu düşünüyorsunuz, yoksa kasti miydi?"

"Bilmiyorum. İkisi de olabilir."

İki kız el ele koşarak ilerlediler.

Tuppence birden, "Bu yalnızca bir kuruntu olabilir ama bana öyle geliyor ki peşimizde bir var," dedi.

"Haydi çabuk," diye mırıldandı Jane. "Haydi."

Bu arada Carlton House Terrace'ın köşesine gelmişlerdi. Dolayısıyla moralleri de düzelmişti.

Birden iriyarı, görünüşte aşırı sarhoş bir adam yollarını kesti.

"İyi akşamlar genç bayanlar," dedi adam. "Bu acele niye?"

Tuppence emredercesine, "Lütfen çekilin de geçelim," dedi.

Adam titreyen elini uzatıp Jane'in omzunu tuttu.

"Sevimli arkadaşınızla birkaç kelime konuşmak isterdim."

Tuppence o anda arkalarında başka ayak sesleri duydu. Onların iyi ya da düşman olup olmadıklarını umursamadan başını eğdi ve zaman kaybetmeden çocukluk günlerinden alışık olduğu bir manevrayla ve tüm gücüyle adamın midesine tosladı. Sportmence olmayan bu gibi taktiklerin başarısı seri ve kaçınılmazdı. Adam dengesini koruyamayarak kaldırıma oturdu. Tuppence, Jane'in bileğini kavradı, koşmaya başladılar. Gidecekleri ev biraz ötedeydi. Arkalarındaki ayak sesleri kesilmemişti. Sör James'in kapısına geldiklerinde soluk almakta zorlanıyorlardı. Tuppence can havliyle zile bastı, Jane tokmağı vurmaya başladı.

Onları durduran adam da bu arada merdivenlerin dibine ulaşmıştı. Bir an duraksadı. Tam o sırada kapı açıldı. İki kız kendilerini bir hamlede içeri attılar.

Tam o sırada Sör James de kütüphanesinin kapısından çıkıyordu. Onları görünce durup hayretle baktı.

"Merhaba! Neler oluyor?"

Jane'in yerinde sallandığını görünce hemen ilerledi ve koluyla omzuna sarıldı. Tuppence'ın yardımıyla genç kızı kütüphaneye taşı-

yıp deri kaplı kanepeye yatırdılar. Sör James masanın üstünde duran bir konyak şişesinden bardağa birkaç yudum içki koydu ve zorlukla da olsa Jane'e içirdi.

Jane iç çekerek doğrulup oturdu. Bakışları hâlâ korku dolu ve şaşkındı.

Sör James, "Her şey geçti yavrum," dedi. "Burada güvendesiniz. Hiç korkmayın."

Jane'in soluğu normalleşmiş, yüzüne renk gelmişti. Sör James soran bakışlarla Tuppence'a döndü.

"Demek ölmediniz Bayan Tuppence. Siz de yaşamından endişe duyduğunuz arkadaşınız Tommy gibi yaşıyorsunuz."

Tuppence bir kahkaha attı, hatta kendi durumlarıyla ilgili şaka yapacak gücü buldu kendisinde.

"Genç Maceracılar için ölüm olağan, ölüp ölüp diriliyorlar."

"Öyle görünüyor," dedi Sör James ciddi, ruhsuz bir sesle. "Genç Maceracılar'ın sonunda işlerini, başarıyla bitireceklerini tahmin etmekte haklıymışım ve bu da..." Deri kanepede uzanan genç kıza döndü. "Jane Finn mi?"

Jane hemen doğruldu.

"Evet," dedi yavaşça. "Ben Jane Finn'im. Size anlatacak çok şeyim var."

"Önce biraz güçlenin de..."

"Hayır, şimdi." Jane'in sesi biraz yükselmişti. "Asıl her şeyi anlatırsam güvende olacağım."

Avukat, "Nasıl isterseniz," dedi.

Jane'in tam karşısındaki bir koltuğa oturup onun konuşmasını dinlemeye hazırlandı. Jane alçak bir sesle anlatmaya başladı.

"Paris'te işe başlamak üzere *Lusitania* gemisiyle yola çıktım. Savaştan dolayı korkunç derecede tedirgindim ve bir şekilde insanlara yardımcı olmak istiyordum. Fransız dili ve edebiyatı tahsili

yapmıştım ve öğretmenim Fransa'daki askeri hastanelerde yardıma gerek olabileceğini söyledi. Paris'teki bir hastaneye yazdım, çalışma isteğimi belirttim ve kabul edildim. Milliyet gözetmiyorlardı ve bu da benim işimi kolaylaştırdı.

Lusitania'ya torpido isabet edince adamın biri yanıma geldi. Onu daha önce de birkaç kez görmüştüm ve dikkatimi çekmişti. Bana bir şeyden ya da birinden korkuyormuş gibi gelmişti. Sonrasında vatansever bir Amerikalı olup olmadığımı sordu ve üzerinde müttefikler için ölüm kalım anlamına gelecek nitelikte belgeler olduğunu söyledi. Onları alır mıyım diye sordu. Karaya çıkınca *Times*'ta çıkacak küçük ilanı bekleyecektim. Eğer bu ilanı bir şekilde göremezsem de belgeleri Amerikan Büyükelçiliği'ne götürecek, büyükelçiye elden teslim edecektim.

Sonrasında yaşamım gerçek anlamda bir kâbusa döndü. Bazen bunu düşlerimde görüyorum... Neyse, bu bölümü uzatmayayım. Bay Danvers bana dikkatli olmamı söyledi. New York'tan beri izleniyor olabilirdi ama bunun olduğunu sanmıyordu. Başlangıçta ben de bir şey hissetmedim ama Holyhead'e giderken vapurda tedirgin olmaya başladım. Gözlerini benden ayırmayan bir kadın vardı, benimle dostluk kurmaya, bana yardımcı olmaya çabalıyordu – Bayan Vandemeyer. Başlangıçta onun bu yardımlarını minnettarlıkla karşıladım, ama yine de kadında hoşuma gitmeyen bir taraf vardı. İrlanda vapurunda onun tuhaf görünümlü bir adamla konuştuğunu gördüm ve başlarını çevirip çevirip bana bakmalarından benim hakkımda konuşuyor olabileceklerini anladım. Sonra *Lusitania*'da, Bay Danvers bana paketi verirken onun hemen yakınımda olduğunu ve o olaydan önce de kadının Bay Danvers'la birkaç kez konuşma girişiminde bulunduğunu anımsadım. Korkuyordum ama ne yapacağımı bilemiyordum.

Sonra Holyhead'de kalmak, o gün Londra'ya gitmemek gibi çılgın bir fikre kapıldım, ama çok geçmeden bunun aptallık olacağını anladım. Tek yapabileceğim hiçbir şeyi fark etmemiş gibi davranmak, iyi bir şeyler olmasını dilemekti. Sürekli tetikte olursam beni ele geçiremeyeceklerini düşünüyordum. Ancak yine de her olasılığa karşın bir önlem aldım ve o belgelerin yabancıların eline geçmemesi için ilk fırsatta deri torbayı söküp içindekileri çıkardım, içine beyaz boş bir kâğıt koydum ve torbayı yeniden diktim. Böylece onu çalmayı başarsalar bile, önemi olmayacaktı.

Gerçek belgeyi ne yapacağım konusunda ise sıkıntım sonsuzdu. Çok endişeleniyordum. Sonunda belgeyi açtım; iki sayfaydı, onu elimdeki bir derginin sayfalarının arasına yerleştirdim. Sonra bir küçük şişe zamk aldım, iki sayfayı dikkatle birbirine yapıştırdım. Dergiyi de mantomun cebine koydum.

Holyhead İstasyonu'nda düzgün görünümlü insanların bulunduğu bir vagona binmeye çalıştım ama etrafımda sürekli olarak beni istemediğim taraflara iten, çekiştiren kalabalık istediğimi yapmama engel oldu. Bu insanı korkutan ve rahatsız eden bir durumdu, sanki karşımda böyle davranmak için anlaşmış bir kalabalık vardı. Neyse, sonunda kendimi bir kompartımanda Bayan Vandemeyer'ın karşısında buldum. Koridora çıktım, fakat tüm kompartımanlar doluyordu. Çaresiz geri dönüp, onun karşısına oturdum. Kompartımanda başkalarının da olduğu düşüncesiyle kendimi rahatlattım. Hemen karşımda son derece düzgün, sevimli bir çift oturuyordu. Onların varlığı bana güven veriyordu. Londra'ya yaklaşana dek de bu duygum değişmedi. Başımı arkaya dayadım, gözlerimi kapadım ve rahatlamaya çalıştım. Sanırım onlar uyuduğumu sandılar. Ancak gözlerimi tam olarak kapatmamıştım. Birden karşımdaki sevimli

kadının düzgün görünümlü kocasının çantasından bir şey çıkarıp Bayan Vandemeyer'e verdiğini, verirken de *göz kırptığını* gördüm...

Bu göz kırpmanın beni iliklerime kadar dondurduğunu söylememe sanırım gerek bile yok. İlk düşüncem mümkün olduğu kadar çabuk koridora fırlamak oldu. Sakin ve doğal görünmeye çalışarak ayağa kalktım. Bir şey dikkatlerini çekmiş olsa gerek ki –ne olduğunu bilemiyorum– Bayan Vandemeyer'ın "haydi" dediğini duydum, birden burnuma ve ağzıma bir şey dayandı ve bağırmaya çalıştım. O anda başımın arkasına ağır bir şeyle vurulduğunu hissettim..."

Genç kız titriyordu. Sör James kızı yatıştırmak için bir şeyler mırıldandı. Çok geçmeden Jane anlatmaya devam etti.

"Kendime gelmem ne kadar sürdü, hiç bilemiyorum. Kendimi çok bitkin ve hasta hissediyordum. Pis bir yatakta yatıyordum. Yatağın etrafı paravanla kapatılmıştı. Odada başkaları da olmalıydı. İki kişinin konuştuklarını duyuyordum. Bunlardan biri Bayan Vandemeyer'di. Alçak sesle konuşuyorlardı. Dinlemeye çalıştım ama başlangıçta ne söylediklerini anlayamadım. Kulaklarım uğulduyordu ve sonunda ne konuştuklarını algılamaya başlayınca korktum, ölesiye korktum. Korku tüm benliğimi ele geçirdi. Nasıl oldu da çığlık atmadım, hiç bilemiyorum.

Belgeleri bulamamışlardı. İçinde boş kâğıt olan yağlı deriye sarılı paketi almış ve hırslarından deliye dönmüşlerdi. Belgeyi benim değiştirmiş olabileceğimden kuşkulandıkları gibi Danvers'ın bir aldatmaca olduğunu, zaten sahte belge taşıdığını, gerçek belgelerin başka bir yoldan gönderilmiş olabileceğini de düşünüyorlardı. Onları bana verir gibi yapıp kendilerini şaşırttığını iddia edenler de vardı, benim onların nerede olduğunu bildiğimi iddia eden de... Yine de –gözlerini kapadı– üzerinde hemfikir oldukları bir şey vardı: Beni konuşturana dek işkence etmek."

Jane korku ve ıstırapla gözlerini kapayıp iç çektikten sonra sözlerine devam etti.

"O andaki korkumu anlatamam, hayatım boyunca hiç böyle korku yaşamamıştım; insanı iliklerine kadar donduran, tüm benliğine egemen olan bir korkuydu bu. Sonra bana bakmaya geldiler. Gözlerimi kapatıp, henüz ayılmamış gibi baygın yatmayı sürdürdüm. Yine de yüreğimin çarpıntısından ayıldığımı anlamalarından korkuyordum. Ancak ayıldığımı anlayamadılar, gittiler. Delicesine düşünmeye başladım. Ne yapabilirdim? İşkenceye çok fazla dayanamayacağımı biliyordum.

Nasıl oldu bilmiyorum ama birden aklıma hafıza kaybı konusu geldi. Bu insanın kafasında şimşek çakması gibi bir şeydi. Bu konu daha önce de ilgimi çekmiş, bu konuda çok kitap okumuştum. Onları parmağımın ucunda oynatmak işten bile değildi. Eğer blöfüm başarılı olur, onları kandırmayı başarırsam bu beni kurtarabilirdi. Dua ettim, derin bir soluk aldım. Sonra gözlerimi açtım ve Fransızca bir şeyler gevelemeye başladım.

Yanıma ilk gelen Bayan Vandemeyer oldu. Yüzünde öyle sinsi bir ifade vardı ki az daha korkudan ölecektim. Ama yüzüne boş boş bakıp, kuşkuyla gülümseyerek Fransızca olarak nerede olduğumu sormayı başardım. Bütün korkuma rağmen rolümü kusursuz bir şekilde oynamayı başarmıştım.

Bayan Vandemeyer'ın şaşırdığını görebiliyordum. Konuştuğu adamı çağırdı. Adam yüzü gölgede kalacak şekilde paravanın arkasında durdu ve benimle Fransızca konuştu. Sesi son derece doğal ve sakindi ama bir şekilde –nedenini bilmiyorum– beni korkuttu ve rolümü oynamaya devam ettim. Yeniden nerede olduğumu sordum, sonra da anımsamam *gereken* bir şey olduğunu ama anımsayamadığımı, bir anda kafamdan *silindiğini* tekrarlayıp durdum. Giderek

daha fazla üzülüyormuşum gibi rol yaptım. Adam bana ismimi sordu, bilmediğimi, hiç ama hiçbir şey anımsayamadığımı söyledim.

Adam birden bileğimi kavrayıp bükmeye başladı. Acı korkunçtu, canım yanıyordu, çığlık attım. O bükmeyi sürdürdü, ben de bağırmayı. Tuhaftır ama Fransızca feryat etmeyi başarıyordum. Bu böyle ne kadar sürdü bilemiyorum ama sonunda neyse ki bayıldım. Bayılmadan önce son duyduğum adamın, blöf olmadığını, benim yaşımda bir kızın bu kadar iyi rol yapmayı beceremeyeceğini, bu kadar bilgili olamayacağını söylediği oldu. Sanırım Amerikan kızlarının yaşıtları İngiliz kızlarına oranla çok daha erken olgunlaştıklarından ve bilimsel konulara çok daha fazla ilgi duyduklarından haberi yoktu.

Kendime geldiğimde Bayan Vandemeyer'ı başucumda buldum. Bana karşı baldan tatlıydı. Herhalde böyle emir almıştı. Benimle Fransızca konuştu. Bana şok geçirdiğimi ve çok hasta olduğumu söyledi. Çok yakında iyileşecektim. Kafamın çok karışık olduğunu, kendimi sersem gibi hissettiğimi, doktorun da bileğimi incittiğini mırıldandım. Ben bunu söyleyince sanki rahatladı.

Artık zaman zaman odadan çıkıyor, beni yalnız bırakıyorlardı. Ancak ben hâlâ kuşkuluydum, bir süre aynı şekilde yatmayı sürdürdüm. Sonunda yataktan çıktım, odada dolaşmaya ve etrafı incelemeye cesaret ettim. Eğer biri beni sürekli *göz hapsinde* tutuyorduysa bile içinde bulunduğum koşullarda bunun doğal karşılanacağını düşünüyordum. Bulunduğum yer pis, bakımsız bir odaydı. Tuhaf ama tek bir penceresi bile yoktu. Kapının kilitli olduğunu tahmin ediyordum. Gidip kurcalamadım bile. Duvarlara *Faust*'tan bazı sahnelerin resmedildiği eski tablolar asılmıştı."

Jane'in iki dinleyicisi birden hayretle, "Ah!" dediler. Jane başını eğerek onayladı.

"Evet. Bu Bay Beresford'un da hapsedildiği Soho'daki evin o iğrenç odasıydı. Tabii o sırada Londra'da olduğumu bile bilmiyordum. Yine de beni fazlasıyla endişelendiren bir şey vardı. O belgeye ne olmuş olabileceğini düşündükçe yüreğim sıkışıyor, boğuluyor gibi oluyordum. Neyse ki mantomun oradaki sandalyenin üstünde rasgele atılmış olduğunu ve derginin de hâlâ cebinde benim koyduğum şekilde kıvrılmış bir halde durduğunu görmek beni rahatlattı.

Ah, bir de gözetlenmediğimden emin olabilseydim! Bütün dikkatimle duvarları gözden geçirdim. Herhangi bir gözetleme deliği görünmüyordu. Buna rağmen ben olması gerektiğinden emindim. Birden denemek istedim. Kollarımı kavuşturarak başımı kollarımın arasına aldım ve kapanarak, '*Mon Dieu! Mon Dieu*!' diye ağlamaya başladım. Kulaklarım çok hassastır, yine de kulaklarımı dört açmıştım. Sonunda bir kumaş hışırtısı, ardından da ufak bir tıkırtı duydum. Bu benim için yeterliydi. Artık gözetlendiğimden emindim.

Yeniden yatağıma uzandım. Bayan Vandemeyer zaman zaman akşam yemeğimi getiriyordu. Hâlâ bana karşı baldan tatlıydı. Sanırım benim güvenimi kazanmak için emir almıştı. Sonra bir gün masanın üstünde deriye sarılı paketi bıraktı ve bunu tanıyıp tanımadığını sordu. Bu arada keskin gözleriyle beni dikkatle süzüyordu.

Yağlı deriye sarılı paketi elime alıp, şaşkın gözlerle elimde evirip çevirdim. Sonra başımı salladım. Bir şeyler anımsar gibi olduğumu, bir an o paketin hafızamı tazeleyeceği gibi bir hisse kapıldığımı, ancak kafamın içindeki her şeyin karmakarışık olduğunu ve kaybolduğunu söyledim. Sonra bana kendisinin yeğeni olduğumu ve ona 'Rita hala' diyebileceğimi söyledi. Ve hiç üzülmememi, hafızamın çok yakında geri geleceğini söyledi.

Korkunç bir gece geçirdim. Onun gelmesini beklerken planımı yaptım. Belge şimdilik güvendeydi ama onların orada daha fazla

kalması riskini göze alamazdım. Her an dergiyi alıp atabilirlerdi. Onu gözümün önünden ayırmaya, daha emin bir yere saklamaya mecburdum. O gece uyumamaya çalıştım, artık gecenin ikisi olduğunu düşündüğüm bir sırada kalktım. Gürültü etmemeye çalışarak karanlık odada sol duvara tutunarak yürürdüm. Sonra duvardaki resimlerden birini el yordamıyla çivisinden çıkardım – Marguerite'in mücevher kutusuyla resmedildiği tabloydu. Sonra sürünerek mantomun olduğu yere gittim, mantomun cebinden dergiyi ve daha önceden oraya sokuşturmuş olduğum bir ya da iki zarfı aldım. Sonra lavaboya gittim ve yine el yordamıyla resmin arkasındaki kahverengi kâğıdı çepeçevre ıslattım. Nihayet kâğıt çerçeveden ayrılacak duruma geldi. Bu arada arasına belgeyi sakladığım iki sayfayı dergiden koparmıştım. Yavaş hareketlerle resmin arkasındaki kahverengi kâğıdı açtım. Belgeyi resimle kahverengi kâğıdın arasına soktum. Zarfların zamklı kısımları kâğıdı yeniden çerçeveye yapıştırmamı sağladı. Artık kimse resmin kurcalanmış olduğunu anlayamazdı. Resmi yeniden duvara astım, dergiyi cebime koydum ve yattım. Belgeyi sakladığım yerden tatmin olmuştum. Kendi tablolarını parçalayıp araştırmak akıllarına bile gelmezdi. Danvers'ın sahte belge taşıdığı sonucuna varıp, eninde sonunda beni serbest bırakacaklarını umuyordum.

Nitekim başlangıçta böyle düşünseler bile beni bırakmak gibi bir niyetleri olmadığını öğrenmem uzun sürmedi. Birinci adam, yani şef, belgeyi saklamış olabileceğim ve sonunda hafızamın yerine gelebileceği olasılığına karşın sağ kalmamı istiyordu. Beni haftalarca göz hapsinde tuttular. Bazen beni saatlerce sorguya çektiler –sanırım işkence ve baskı kullanarak sorgulama konusunda bilmedikleri yoktu– ama bir şekilde dayanmayı başardım. Gerçi bunlar korkunç saatlerdi ama...

Sonra beni İrlanda'ya götürdüler, yaptığım yolculuğu aynen tekrarlattılar, belki *aynı yollardan* geçersem onları nereye sakladığımı hatırlardım. Bayan Vandemeyer'le başka bir kadın bir an bile yanımdan ayrılmadılar. Beni herkese Bayan Vandemeyer'ın *Lusitania*'nın batışı sırasında geçirdiği şokla hafızasını kaybeden yeğeni olarak tanıtıyorlardı. Gerçeği –onlar tarafından alıkonulduğumu– açıklamadan hiç kimseden yardım isteyemezdim –ayrıca bu riski göze alsam bile– Bayan Vandemeyer o kadar zengin görünen ve şık giyinen bir kadındı ki, onun sözüne karşı benim sözümün hiçbir değeri olmayacak, hafıza kaybının sonucu olarak "bana eziyet edildiği" gibi bir kuruntuya kapıldığım sonucuna varılacaktı. Ve eğer numara yaptığım ortaya çıkarsa göreceğim işkencenin sonu olmayacaktı. O dehşeti düşünmek bile istemiyordum."

Sör James onaylarcasına başını salladı.

"Bayan Vandemeyer gerçekten çok kişilikli bir kadındı. Gerek kişiliği gerekse sosyal konumuyla sizinkine karşı kendi tezinin doğru olduğunu kanıtlamakta en ufak bir zorluk çekmezdi. Bunda hiç kuşkum yok. Ona karşı yapacağınız suçlamalara kesinlikle inanılmazdı."

"Ben de aynen böyle düşündüm. Sonrasında Bournemouth'taki o ruh ve sinir hastalıkları kliniğine gönderildim, orada hafıza kaybımın gerçek mi yoksa numara mı olduğunun ortaya çıkarılacağı umuluyordu. Benimle ilgilenmek için özel bir hemşire görevlendirildi. Oradaki en özel hasta bendim. Hastabakıcı çok nazik, normal ve sevecen bir kadındı. Sonunda ona güvenmeye başladım. Yalnızlıktan, derdimi kimseye söyleyememekten bunalmıştım. Tam ona açılmaya karar vermiştim ki –Tanrı'ya şükür– bir rastlantıyla bu tuzağa düşmekten kurtuldum. Kapım aralık kalmıştı. Koridorda birilerinin konuştuğunu duydum. *Hemşire de onlardandı.* Hâlâ benim numa-

ra yapıyor olabileceğimden kuşkulanıyorlardı ve bu kadını da bunu ortaya çıkarmakla görevlendirmişlerdi. Sonrasında sinirlerim iyice bozuldu. Artık hiç kimseye güvenemez olmuştum.

Adeta kendimi hipnotize etmiştim. Bir süre sonra neredeyse gerçekte Jane Finn olduğumu bile unutacak hale geldim. Janet Vandemeyer rolü oynamak öylesine içime yerleşmişti ki belleğim neredeyse bana bile oyun oynamaya başlamıştı. Sonra gerçekten hastalandım, aylarca bir tür bilinç kaybı yaşadım. Sanki komadaydım, dünyayla tüm bağlantım kopmuştu. Öleceğimi düşünüyordum ama artık bu bile beni etkilemiyordu. En sağlıklı insanı bile akıl hastanesine kapasanız bir süre sonra aklını kaybeder diyorlardı. Sanırım benim içinde bulunduğum durum da buydu. Artık yaptığım rol benim gerçek anlamda ikinci kişiliğim olmuştu. Sonuçta mutsuz bile değildim – yalnızca kayıtsız, her şeye kayıtsız. Benim için hiçbir şeyin anlamı, önemi yoktu. Ve yıllar böylece geçti.

Ama sonra bazı şeyler değişti. Bayan Vandemeyer Londra'dan gelip beni ziyaret etti. Doktor ve o bana sorular sorup, üzerimde bazı ilaçlar denediler. Beni Paris'teki bir uzmana göndermekten bahsediyorlardı. Ama sonuçta bu riski göze alamadılar. Kulak misafiri olduğum bazı konuşmalardan onlar dışında bazı kişilerin –dostlarımın– de beni aradıklarını öğrendim. Sonra bana bakan hastabakıcının benim yerime geçerek o uzmanla görüşmek üzere Paris'e gönderildiğini öğrendim. Uzman ona bazı testler uygulamış ve sonunda hafıza kaybının sahte olduğunu söylemişti. Kadın, uzmanın yöntemlerini aynen not etmişti. Hepsini bana da uyguladılar. Sanırım eğer karşımda gerçek bir uzman olsaydı –yani yaşamını tek bir konuyu incelemeye adamış bir bilim insanı– onu kandıramazdım. Ama bir kez daha sahte uzmanı kandırmayı başardım. Jane Finn ol-

mamayı o kadar benimsemiştim ki itiraf etmeliyim bunda pek de zorlanmadım.

Bir akşam aniden o klinikten alınıp, Londra'ya Soho'daki o eve getirildim. Yaşamım bir anda değişti, kendimi çok farklı hissediyordum artık. Sanki çok uzun zamandır içime gömdüğüm bazı şeyler canlanıyordu.

Beni Bay Beresford'a hizmet etmekle görevlendirdiler. Tabii o sırada ismini bilmiyordum. Bunun da yeni bir tuzak olabileceğinden kuşkulanıyordum. Ama onun öylesine dürüst ve güvenilir bir hali vardı ki, bu kuşkumun doğru olmayabileceğini düşünmeye başladım. Yine de konuşurken sözcüklerimi dikkatle seçtim, çünkü onun dinlendiğini ve gözetlendiğini biliyordum. Duvardaki küçük deliği artık öğrenmiştim.

Bir pazar öğleden sonrasında eve bir mesaj geldi. Çok huzursuz oldular. Onlar farkında olmadan konuştuklarını dinledim. Bay Beresford'un hemen öldürülmesi için emir gelmişti. Sanırım sonrasında olanları anlatmama gerek yok, çünkü zaten biliyorsunuz. Kaçmadan önce o kargaşada yukarıya fırlayıp belgeleri saklı oldukları yerden alabilecek kadar zamanım olacağını düşündüm ama yakalandım. Bunun üzerine bağırarak tuzağın kaçtığını, Marguerite'e gitmek istediğimi söyledim. Marguerite ismini bilinçli bir şekilde en yüksek sesimle üç defa haykırarak söyledim. Diğerlerinin Bayan Vandemeyer'ı kastettiğini düşüneceklerini biliyor, Bay Beresford'un aklına ise resmin gelebileceğini umuyordum. Daha geldiği gün o resmi yerinden çıkarmıştı, zaten ona güvenmekte tereddüt etmemin bir nedeni de buydu."

Jane Finn sustu.

Uzun bir sessizlikten sonra Sör James ağır ağır sordu.

"Yani belgeler hâlâ o odadaki resmin arkasında mı?"

"Evet." Genç kız anlattığı uzun öykünün yorgunluğuyla arkasına yaslanarak derin bir soluk aldı.

Sör James ayağa kalktı. Kolundaki saate baktı.

"Haydi, hemen oraya gitmeliyiz."

Tuppence şaşkınlıkla, "Bu gece mi?" diye sordu.

Sör James ciddi ve kararlı bir ifadeyle, "Yarın çok geç olabilir. Ayrıca hemen bu akşam giderek o büyük adamı, caniler canisini –Bay Brown'ı– ele geçirme şansımız da olabilir."

Bir sessizlik oldu. Sör James ikisinin de yüzlerine ayrı ayrı bakarak ekledi.

"Buraya gelirken izlendiğinizde hiç kuşku yok. Şimdi evden çıkınca da izleneceğimiz kesin. Planı bizim onu belgelere götürmemiz. Soho'daki ev gece gündüz polis gözetiminde. Orayı sürekli gözaltında tutan bir sürü insan var. Biz içeriye girince, Bay Brown geri çekilmeyecektir, yıllardır peşinde koştuğu kıvılcımı ateşe döndürebilmek şansını elinden kaçırmamak için her türlü riski göze alacaktır. Ayrıca bu riskin büyük olmayacağını düşünecek, çünkü içeri dost kılığında gelecektir."

Tuppence kızardı ve ister istemez mırıldandı.

"Ancak sizin bilmediğiniz bir şey var, size anlatmadığımız." O anda gözüne Jane'in tereddüt içinde olduğu çarptı.

Sör James sert bir tonda sordu.

"Neymiş o? Tereddüde gerek yok, Bayan Tuppence. Doğru yolda olduğumuzdan emin olmalıyız."

Ancak Tuppence, belki de ilk kez, konuşmakta zorlanıyordu.

"Bu çok zor, bakın eğer yanılıyorsam... Tanrım bu korkunç olur." Şaşkınlık içindeki Jane'e bakarak suratını ekşitti. "Beni asla bağışlamayacaktır."

Sör James sinirlenmeye başlıyordu.

"Konuşmayacak mısınız? Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Evet, lütfen. Bay Brown'ın kim olduğunu *biliyorsunuz*, değil mi?"

Sör James ciddiyetle yanıt verdi.

"Evet. Sonunda öğrendim."

Tuppence kuşkuyla yineledi.

"Sonunda mı? Ah, ben düşünüyordum ki..."

"Çok haklısınız, Bayan Tuppence. Bir süredir onun kim olduğunu tahmin ediyorumdum, en azından Bayan Vandemeyer'ın gizemli ölümünden beri."

Tuppence, "Ah!" dedi ve derin bir soluk aldı.

"Mantıklı olarak," diye ekledi Sör James. "Yalnızca iki çözüm olabilirdi. Kloralı ya kendisi almıştı ki, ben buna kesinlikle inanmıyorum ya da..."

"Evet?"

"Ya da sizin ona verdiğiniz brandinin içine başkası tarafından konulmuştu. O brandiye yalnızca üç kişinin ulaşma olanağı vardı: Siz Bayan Tuppence, ben ve Bay Julius Hersheimmer."

Jane Finn birden irkilip doğruldu ve şaşkınlık dolu gözlerle avukatı dinlemeye başladı.

Sör James istifini bozmadan konuşmaya devam etti.

"İlk bakışta bu olanaksızmış gibi görünüyordu. Bay Hersheimmer, Amerika'nın en tanınmış ve seçkin milyonerlerinden birinin oğlu. Onunla Bay Brown'ın aynı insan olduğunu düşünmek insana olanaksızmış gibi geliyordu. Ancak mantıki süreç kaçınılmazdır. Durum böyle olduğuna göre gerçekleri kabul etmek gerekiyordu. Bayan Vandemeyer'ın anlamsız ve ani paniğini anımsıyorsunuz, değil mi? Eğer kanıta gerek varsa, bu da bir başka kanıt işte."

"Size bunu ima etme şansım olmuştu. Bay Hersheimmer'ın Manchester'da söylediği bazı sözcükler üzerine sizin de bunu anlamış olduğunuz ve ona göre davrandığınız sonucuna varmıştım. Sonra olanaksızın olabileceğini kanıtlamak için işe koyuldum. Bay Beresford beni telefonla arayıp kuşkularımda haklı olduğumu gösterebilecek kanıtı sundu. Bayan Jane Finn'in resmi Bay Hersheimmer'daydı ve o bunu asla elden çıkarmamıştı..."

Sözlerinin tam noktasına geldiğinde Jane Finn ayağa fırlayarak haykırdı.

"Ne demek istiyorsunuz? İma etmeye çalıştığınız ne? Yani Bay Brown *Julius* mu? Yani... benim akrabam, kuzenim Julius?"

Sör James hiç beklenmedik bir şekilde, "Hayır Bayan Finn," dedi. "Kuzeniniz değil. Kendisini Julius P. Hersheimmer diye tanıtan adam sizin kesinlikle akrabanız değil."

26. BÖLÜM

Bay Brown

Sör James'in bu sözleri bomba etkisi yaptı. İki kız da şaşkınlıktan kalakalmışlardı. Sör James yazı masasına gitti. Döndüğünde elinde bir gazete kupürü vardı. Bunu Jane'e uzattı. Tuppence da bunu Jane'in omzunun üstünden uzanarak okudu. Bay Carter da bunu görmüş olmalıydı. Kâğıtta New York'ta gizemli bir erkek cesedi bulunduğu yazıyordu.

"Size söylediğim gibi Bayan Tuppence," diye ekledi Sör James. "Olanaksızın olabilirliğini kanıtlamaya çalıştım. Önümdeki en büyük engel, Julius Hersheimmer isminin sıradan, takma bir isim olmamasıydı. Ama gazetedeki bu haberi görünce bu sorunum da çözülmüş oldu. Julius Hersheimer gerçekten de kuzinini bulmak için yola çıkmıştı. Kuzininden aldığı haberler ona Batıyı işaret ediyordu ve ona bu araştırmasında kuzinin fotoğrafı yardımcı oluyordu. New York'tan ayrıldığı akşam saldırıya uğradı ve öldürüldü. Cesedi doklarda, üstü başı perişan, yüzü parçalanmış bir halde bulundu. Bay Brown onun yerine geçti. Hemen gemiye binerek İngiltere'ye geldi. Gemiye binmeden önce gerçek Hersheimmer'ın yakınlarından ya da

arkadaşlarından hiçbiri onu görmemişti, hoş görse de fark etmeyecekti çünkü Bay Brown kılık değiştirmekte ustaydı. O andan itibaren de onu yakalamaya yemin etmiş kişilerle el ele, işbirliği içinde çalıştı. Öğrenilen herşey ona da bildirildi, zaten kendisi de karşısındakilerin her şeyini biliyordu. Yalnızca bir kez felaketin eşiğinden döndü. Bayan Vandemeyer onun sırrını biliyordu. Kadına onun kimliğini açıklaması karşılığında böylesine büyük bir rüşvet teklif edilmesi kesinlikle planlarında yoktu. Eğer Bayan Tuppence büyük bir şans eseri plandaki bu büyük değişikliğe neden olmamış olsa, biz oraya vardığımızda kadın çoktan oradan uzaklaşmış olacaktı. O anda açığa çıkma riskiyle karşı karşıyaydı. Her şeyi göze alarak bir adım attı, sözde kişiliğinin kuşkuyu önleyeceğine güveniyordu. Neredeyse başarmıştı – ama tam değil."

Jane, "Ben buna inanamam. Öylesine olağanüstü görünüyordu ki," dedi.

Avukat gülümseyerek yanıt verdi.

"Gerçek Hersheimmer gerçekten olağanüstü bir insandı. Sözde Hersheimmer de muhteşem bir aktör. İsterseniz Bayan Tuppence'a sorabilirsiniz, sanırım onun da kuşkuları oldu bu konuda."

Tuppence başıyla onayladı.

"Bunu sana söylemek istemiyordum Jane, seni inciteceğini biliyordum. Ayrıca emin de değildim. Hâlâ da emin olamıyorum. Eğer o Bay Brown ise bizi neden kurtardığına bir anlam veremiyorum."

Sör James, "Kaçmanıza Bay Hersheimmer mi yardım etti?" diye sordu.

Tuppence avukata o geceki olayları kısaca özetledikten sonra sözlerini, "Buna hiç anlam veremiyorum, *neden*?" sözcükleriyle noktaladı.

"Anlam veremiyor musunuz? Ben anlıyorum. Davranışlarından Bay Beresford'un da anladığı anlaşılıyor. Son bir umut olarak

Jane Finn'in kaçmasına göz yumuldu – bu kaçış öyle organize edilmeliydi ki kız kesinlikle bunun da planın bir parçası olduğundan kuşkulanmamalıydı. Tabii genç Beresford'un yakınlarda olduğu da biliniyordu ve tabii sizinle bağlantı kurduğu da. Buna karşı değillerdi, zamanı gelince onu ortadan kaldıracaklardı. Sonra Julius Hersheimmer ortaya çıktı ve sizi dramatik bir şekilde kurtardı. Mermiler havada uçuştu ama kimseye isabet etmedi. Peki, sonra ne olacaktı? Doğruca Soho'daki eve götürülecektiniz ve Bayan Finn büyük olasılıkla o gizli belgeyi güvende olmasını sağlamak amacıyla kuzenine teslim edecekti. Ya da aramayı o yürütürse, belgenin saklandığı yerin önceden keşfedilmiş olduğunu söyleyecekti. Duruma göre davranabileceği sayısız yöntemi vardı ama sonuç hep aynı olacaktı. Sanırım sizin de başınıza bir kaza gelebilirdi. Ne de olsa çok şey biliyordunuz. Size durumu ana hatlarıyla açıklamaya çalıştım. İtiraf etmeliyim ki gafil avlandım, ama aldatılamayan biri vardı."

Tuppence yavaşça, "Tommy," dedi.

"Evet. Tam zamanında ortaya çıktı – onlara göre çok fazla zeki. Tam bir çetin ceviz. Yine de onunla ilgili olarak kafam rahat değil."

"Neden?"

"Çünkü Bay Brown, Julius Hersheimmer. Bay Brown'ı durdurmak için zeki bir adam ve silahtan çok daha fazlasına ..."

Tuppence yine sarardı.

"Peki, ne yapabiliriz?"

"Soho'daki eve gitmedikçe hiçbir şey. Eğer Beresford duruma hâkimse, üstünlük sağlamayı başardıysa korkacak bir şey yok. Eğer değilse, düşmanımız bizi bulmaya gelecek ancak bu kez hazırlıksız yakalayamayacak."

Yazı masasının çekmecesinden beylik tabancasını çıkarıp cebine soktu.

"Artık hazırız. Sanırım size burada kalmanızı önermemin pek bir yararı olmayacak Bayan Tuppence..."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Ancak bence Bayan Finn burada kalmalı. Burada güvende olur, ayrıca korkarım bunca zamandır çektiklerinden sonra bitap düşmüştür."

Tuppence'ı çok şaşırtsa da Jane Finn buna şiddetle karşı çıktı.

"Hayır. Ben de geleceğim. O belgeler bana emanet edilmişti. Bu işi sonuna kadar götürmeliyim. Ayrıca kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Sör James'in arabasına bindiler. Kısa yolculuk süresince Tuppence'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Tommy için endişeleniyor olsa da içi sevinç doluydu. Kazanmaya gidiyorlardı.

Araba meydanın köşesinde durdu. İndiler. Sör James oralardaki birçok görevliden biri olan eski püskü giyimli bir adamın yanına gitti ve onunla konuştu. Sonra da kızlara katıldı.

"Şimdiye kadar eve giren olmamış. Arka taraf da gözetleniyor, bundan kesinlikle eminler. Biz girdikten sonra da böyle bir girişimde bulunan olursa hemen tutuklayacaklar. Zaten aldıkları emir de bu. Artık girelim mi?"

Nöbetçi polislerden biri anahtarı Sör James'e verdi. Hepsi Sör James'i tanıyordu. Tuppence'a yardımcı olma konusunda da emir almışlardı. Yalnızca küçük guruptaki üçüncü kişiyi tanımıyorlardı. Üçü birlikte içeri girdiler ve kapıyı arkalarından kapadılar. Ağır ağır köhne merdivenlerden yukarı çıktılar. Merdivenin düzlüğünde yırtık pırtık bir perde Tommy'nin o gün saklandığı girintiyi kapatmıştı. Tuppence o öyküyü o sırada "Annette" karakteriyle orada bulunan Jane'den dinlemişti. Perdeye büyük bir ilgiyle baktı. Ona kıpırdıyormuş gibi geldi – sanki o anda da arkasında *biri* varmış gibi. Bu

öylesine güçlü bir duyguydu ki bir an perdeyi açmak istedi... İyi de ya Bay Brown –Julius– onun arkasında bekliyorsa...

Tabii ki bu olanaksızdı. Yine de neredeyse perdeyi yana çekip, emin olmak istedi, ama...

Tutsakların tutulduğu odaya girdiler. Burada hiç kimsenin saklanacağı yer yok, diye düşünen Tuppence rahatlayarak iç çekti ama bir yandan da böyle anlamsız kuruntulara kapıldığı için kendi kendine kızdı. Kendine sürekli böyle aptalca endişelere kapılmaması gerektiğini söylüyordu ama bir türlü de kendini *Bay Brown'ın o evde olduğu* düşüncesinden kurtaramıyordu. Gırç! O da ne? Merdivende bir ayak sesi mi? Evde biri mi *vardı*? Saçma. Giderek isterik olmaya başlıyordu.

Jane doğruca evrakı sakladığı Marguerite tablosuna gitti. Titreyen elleriyle resmi duvardan aldı. Resmin üstü toz içindeydi. Arkası örümcek bağlamıştı. Çerçeveyi aldı, silkeledi. Sör James cebinden küçük bir çakı çıkarıp açtı ve uzattı. Jane çakıyla resmin arkasındaki kahverengi kâğıdı ustalıkla açtı... Derginin reklam sayfaları yere düştü. Jane sayfaları birbirinden ayırdı ve aralarına gizlenmiş iki ince, üstü yazılı kâğıdı çıkardı.

Artık yalanlar dünyasından çıkmış, gerçekler dünyasına dönmüşlerdi.

Bu kez ellerindeki belge sahte değildi. Gerçekti!

Tuppence sevinçle haykırdı.

"Oh nihayet! Onu ele geçirdik."

Solukların tutulduğu bir andı bu. Daha bir dakika öncesindeki kuruntular hepsi önemini yitirmişti. Jane'in elinde tuttuğu kâğıtlar dışında hiçbir şeyin önemi yoktu, gözlerini ondan ayıramıyorlardı.

Kendini ilk toparlayan Sör James oldu.

Belgeyi Jane'den alarak dikkatle inceledi.

"Evet," dedi yavaşça. "Sonunda! Bu o uğursuz antlaşma taslağı."

Tuppence sevinçle haykırdı, "Başardık." Sesi sanki buna inanamıyormuş gibi titriyordu.

Sör James yineledi.

"Evet, başardık." Sonra kâğıdı dikkatle katladı ve cüzdanının içine yerleştirdi. Bunu yaparken bir yandan da kuşkulu bakışlarla pis odayı inceliyordu.

"Genç dostumuz onca süre bu odaya hapsedilmişti, değil mi?" diye sordu daha sonra. "Gerçekten çok iyi korunan, tekinsiz bir oda. Bir tek penceresi olmadığı gibi duvarlar da çok kalın. Burada ne olursa olsun dışarıdan duyulması olanaksız."

Tuppence ürperdi. Sör James'in sesinde de söylediği sözlerde de onu endişelendiren bir şey vardı. Bir panik atak yaşar gibiydi. Ya evde biri saklandıysa? Kapıyı üstlerine kilitleyip, onları burada kapana kısılmış fareler gibi ölmeye bırakacak biri? Sonra bu düşüncelerinin saçmalığının farkına vardı. Evin etrafı polisle çevriliydi, dışarı çıkmadıklarını fark ettikleri anda onları merak edecekler ve içeri girip, kıyı bucak onları arayacaklardı. Kendi aptallığına güldü, başını kaldırdı ve Sör James'in gözlerini üzerine dikmiş ona baktığını gördü. Adam sanki düşüncelerini anlamış gibi başını salladı.

"Çok haklısınız Bayan Tuppence. Tehlikenin kokusunu alıyorsunuz. Aynen ben de. Bayan Jane Finn de."

"Evet," diye onayladı Tuppence. "Belki saçma ama aksi elimde değil."

Sör James başını salladı.

"Siz de bizim gibi *Bay Brown'ın varlığını hissettiniz.* Evet," diye ekledi Tuppence'ın sabırsızlıkla kıpırdandığını görünce. "Evet, bunda hiç kuşku yok – *Bay Brown burada...*"

"Bu evde mi?"

"Bu odada... anlayamadınız mı? *Bay Brown benim.*"

İki kız şaşkınlık içinde, duyduklarına inanamayan bakışlarla adama baktılar. Adamın yüzündeki çizgiler gözle görülür şekilde değişmişti. Karşılarında farklı bir adam vardı artık. Acımasız, sinsi bir gülümsemeyle onları süzen bir adam.

"İkiniz de bu odadan canlı olarak çıkamayacaksınız. Biraz önce başardığımızı söylediniz. Asıl başaran benim." Tuppence'a bakarak pis pis gülümsedi. "Şimdi size bundan sonra olacakları anlatayım. Er ya da geç polis kuşkulanıp, içeriye girecek. Burada Bay Brown'ın üç kurbanını bulacak. Dikkat edin, iki değil, üç kurban – ikisi ölü, biri yaralı. Ve bu ağır yaralı kurban uğranılan saldırıyı ayrıntılarıyla anlatacak. Antlaşma mı? Tabii ki Bay Brown'ın eline geçmiş olacak. Hiç kimsenin aklına Sör James Peel Edgerton'ın ceplerini aramak gelmeyecek."

Jane'e döndü.

"Beni çok uzun süre kandırmayı başardınız. Bunu kabul ediyorum. Ama bir daha bunu yapamayacaksınız."

O sırada hemen arkasında belli belirsiz bir çıtırtı oldu. Ancak zafer sarhoşluğu içindeki adam başını çevirip bakmak zahmetine bile katlanmadı.

Elini cebine götürdü.

"Genç Maceracılar için şah mat!" dedi ve ağır ağır cebinden çıkardığı yarı otomatik tabancayı doğrulttu.

Ancak aynı anda arkasından iki çelikten kol uzandı, onu sımsıkı kavradı. Adamın elindeki tabanca düştü ve Julius Hersheimmer'ın tehditkâr sesi duyuldu.

"İşte insanı böyle suçüstü, üzerinde belgelerle yakalarlar!"

Sör James'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Ancak özgüveni olağanüstüydü. Hiç istifini bozmadan döndü, tam arkasında duran Tommy'yle Julius'a baktı.

"Siz ha!" diye fısıldadı. "*Siz*! Bunu anlamalıydım."

Sör James'in karşı koymayacağını anlayan Julius kollarını gevşetti.

Sör James bir anda, kimse nasıl olduğunu anlamadan büyük bir mühür yüzüğü olan sol elini dudaklarına götürdü...

Tommy'nin gözlerinin içine bakarak, "*Ave Ceasar! Te morituri salutant*!"[1] diye bağırdı. Sonra yüzü değişti, Bir anda şiddetle titremeye başladı. Yere yığılmasıyla birlikte odayı bir acıbadem kokusu doldurdu.

(1) Selam Sana Sezar! Ölüme mahkûm olanlardan selam olsun sana!

27. BÖLÜM

Savoy'da Akşam Yemeği

Julius P. Hersheimmer'ın ayın 30'u akşamı bir kaç yakın dostuna verdiği akşam daveti uzunca bir süre unutulmayacaktı. Davet otelin özel bir salonunda verildi. Bay Hersheimmer'ın talimatları kısa ve netti. Davet konusunda açık kart vermişti ve bir milyonerin açık kartı genellikle karşılığını bulurdu.

Mevsimi olmayan tüm enfes yiyecekler bir şekilde getirtilmişti. Garsonlar klasik yıllandırılmış şarapları zevkle taşıyorlardı. Çiçek dekorasyonları mevsimlere meydan okuyor, dünyanın dört bir yanından getirtilen meyveler mayıs ve kasım aylarını bir arada yaşatıyorlardı. Konuk listesi bir hayli sınırlı ve seçkindi. Amerika büyükelçisi, eski bir dostu olan Sör William Beresford'u da yanında getirmekte sakınca görmediğini açıklayan Bay Carter, başrahip Cowley, Doktor Hall, iki genç maceraperest Bayan Prudence Cowley ve Bay Thomas Beresford. Ve tabii onur konuğu olarak Bayan Jane Finn.

Julius, Jane'in bulunmasını gerçek bir başarı öyküsüne çevirmek için hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Nitekim o sabah da gizem-

li bir zil Tuppence'ı Amerikalı kızla paylaştığı dairenin kapısına getirmişti. Gelen Julius'tu. Elinde bir çek vardı.

"Tuppence bana bir iyilik yapar mısın?" dedi genç kızı görür görmez. "Bu çeki al ve Jane'in bu akşam için tepeden tırnağa çok şık giyinmesini sağla. Hepinizi akşam yemeğinde Savoy Otel'e bekliyorum. Tamam değil mi? Hiçbir masraftan kaçınma. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Tuppence başını sallayarak gülümsedi.

"Tabii ki. Emin ol çok eğleneceğiz. Jane'i giydirmek benim için çok büyük bir zevk olacak. O benim gördüğüm en güzel, en tatlı kız."

Bay Hersheimmer heyecanla, "Aynen öyle," dedi.

Bu coşku Tuppence'ın gözlerinde anlık bir kıvılcım parlamasına neden oldu.

Çekinerek, "Bu arada Julius," dedi. "Sana yanıtımı hâlâ veremedim."

"Yanıt mı?" Julius'un rengi soldu.

"Biliyorsun, bana evlilik teklif ettiğin zaman," diyen Tuppence gözlerini mahcup bir havada aşağı indirdi. "Hayır'ı yanıt olarak kabul etmediğini söylemiştin. Bu konuyu iyice düşündüm... ve "evet" Julius'un alnında ter tanecikleri belirmeye başlamıştı.

Tuppence birden insafa gelip güldü.

"Seni koca aptal!" dedi. "Bunu yapmak nasıl aklına geldi ki? O zaman bile gözünde bir Tuppence'lık bir değerim olmadığını anlamıştım."

"Hiç de öyle değil. Vardı –hâlâ da var– sana saygım ve inancım sonsuz, ayrıca seni çok beğeniyor ve takdir de ediyorum..."

"Hımm! Bunlar başka bazı duygular sahneye çıkınca kolayca duvara toslayabilecek duygular. Öyle değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyen Julius'un gerginlikten yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Saçmalama!" Tuppence bir kahkaha atıp kapıyı kapadı ve hemen sonra yeniden açarak vakur bir havada ekledi. "İçimden kendimi hep evlilik konusunda reddedilmiş kabul edeceğim."

Jane'in yanına döndüğünde genç kız merakla sordu.

"Kim geldi?"

"Julius."

"Ne istiyormuş?"

"Bana sorarsan seni görmek istiyordu ama onu içeri almadım. En azından bu akşam muhteşem güzelliğinle herkesi büyülemene kadar hayır, görmemeli seni. Haydi gel. *Alışverişe gidiyoruz.*"

Birçok insan için ayın 29'u, yani çok sözü edilen "işçi günü" sıradan bir gündü ve öyle de geçti. Hyde Park'ta ve Trafalgar Meydanı'nda konuşmalar yapıldı. Yer yer ellerinde kırmızı bayraklar ve marşlar söyleyerek yürüyen gruplar olduysa da bunların pek bir etkisi olmadı. Genel grev beklentisi içinde terörün hâkim olabileceğine ilişkin öngörülerde bulunan gazeteler başlarını nereye gömeceklerini bilemez duruma geldiler. Biraz daha cesur ve kurnaz olanlarsa halkı kendi uyarılarının sonucunda barışın geldiğine inandırma çabası içine girdiler. Pazar gazetelerinde ünlü avukat Sör James Peel Edgerton'un ölüm haberi küçük bir ilan halinde yayımlandı. Pazartesi gazeteleri ise uzun uzun ölen adamın başarılı kariyerinden söz ediyorlardı. Gerçekler ve ölüm nedeniyse halka asla açıklanmadı.

Tommy öngörülerinde haklı çıkmıştı. Bu tek adam şovuydu. Başları ölünce örgüt de dağılmış, paramparça olmuştu. Kramenin pazar sabahı erken bir saatte İngiltere'den ayrılarak bir daha dönmemek üzere Rusya'ya gitti. Çetenin mensupları ise panik içinde Astley Priors'tan kaçarken aceleden geride çok önemli ve onları ça-

resizce ödün vermeye zorlayacak belgeler bırakmışlardı. Bu kötü amaçlı örgütlenmeyi kanıtlayan belgeler ve daha da ötesi ölen adamın cebinden çıkan ve tüm komplonun ayrıntılarıyla özetlendiği küçük kahverengi not defteri sayesinde eli güçlenen hükümet işçi sendikalarının liderlerini bir son dakika toplantısına çağırdı. İşçi liderleri kandırıldıklarını ve kullanıldıklarını kabul ettiler. Hükümet tarafından bazı ödünler verildi ve coşkuyla kabul edildi. Artık savaş değil, barış olacaktı.

Ancak hükümettekiler felaketin eşiğinden döndüklerini çok iyi biliyorlardı. Bay Carter'ın zihninden de bir gece önce Soho'daki evde yaşanan o tuhaf sahne asla silinmeyecekti.

Odaya girdiğinde büyük bir adamı, yaşam boyu dostu olan adamı ölü bulmuştu – hem de kendi ağzıyla ihanetini itiraf etmiş biri olarak. Ölen adamın cebinden kahverengi not defterini çıkarmış, bunun içinden o uğursuz belgeyi almış ve diğer üçünün de gözleri önünde yakmıştı. Belge birkaç saniye içinde yanıp kül olmuştu... Çekilen bunca emekten sonra İngiltere kurtulmuştu!

Ve şimdi, ayın 30'u gecesi Savoy'un çok özel bir toplantı odasında Julius P. Hersheimmer konuklarını ağırlıyordu.

Davete ilk gelen Bay Carter oldu. Yanında gergin görünen yaşlı bir centilmen daha vardı. Tommy bu yeni geleni gördüğü anda tepeden tırnağa kıpkırmızı kesildi ve onlara doğru ilerledi.

"Ah, işte," dedi kır saçlı adam onu dikkatle süzerek. "Demek yeğenim sensin? Diyecek bir şey yok, çok iyi iş çıkardınız, bu açık, tebrikler! Beni gururlandırdın. Annen seni çok iyi yetiştirmiş, bu anlaşılıyor. Artık geçmişi geçmişte bırakabilir miyiz, ne dersin? Biliyorsun, benim tek mirasçım sensin ve gelecek günlerde de sana bundan bir pay verilmesini düşünüyorum, bunun dışında artık Chalmers Park Malikânesi'ni de evin olarak görebilirsin."

"Çok teşekkür ederim efendim, çok iyisiniz."

"Bahsini çok duyduğum o genç hanım nerede?"

Tommy Tuppence'ı tanıştırdı.

"Demek sensin!" dedi Sör William, Tuppence'ı uzun uzun süzerek. "Kızlar artık benim zamanımdakilere benzemiyorlar."

Tuppence neşeyle onun sözlerini onayladı.

"Evet, doğru. Giysileri ve davranışları çok farklı ama özde bir değişiklik olduğunu sanmıyorum."

"Haklı olabilirsiniz. O zaman da cadıydılar, şimdi de!"

"Aynen öyle. Ben cadı olduğumun bilincindeyim."

"Size inanıyorum," diyen yaşlı adam kıkırdadı ve mutlulukla kulağının arkasını kaşıdı. Genç kızlardan birçoğu kendi deyimleriyle, "ihtiyar kurt"tan korkarlardı. Tuppence'ın arsızlığı ve pervasızlığı ise yaşlı kadın düşmanını mutlu etmişti.

Daha sonra gelen ise çekingen başrahip oldu. Böyle bir topluluğun içinde bulunmanın şaşkınlığı içinde olmasına rağmen kızının kendini kanıtlamış ve onu düşünmüş olmasından dolayı mutluydu. Yine de zaman zaman kızını kaygıyla süzmekten alıkoyamıyordu kendini. Tuppence'ın davranışları ise övgüye değerdi. Kollarını kenetlemekten kaçınıyor, çenesini tutuyor hatta sigara ikramlarını bile sürekli geri çeviriyordu.

Daha sonra Doktor Hall geldi ve onu Amerika büyükelçisi izledi.

Julius tüm konuklarını birbiriyle tanıştırdıktan sonra "Artık masaya geçebiliriz," dedi. "Tuppence..."

Julius eliyle onur konuğuna ayrılan sandalyeyi işaret etti.

Tuppence başını salladı.

"Hayır, orası Jane'in yeri. Onun bunca yıl nelere katlandığı düşünülünce – o bu geceki davetin kraliçesi olmayı fazlasıyla hak ediyor."

Julius onu minnettarlık dolu bakışlarla süzdü. Jane geldi ve ürkek tavırlarla kendisine gösterilen yere oturdu. Her zaman olduğu

gibi güzeldi ama süslenmek onu daha da güzelleştirmiş, sevimliliğini belirginleştirmişti. Tuppence üzerine düşen görevi başarıyla yapmıştı. Jane'in ünlü bir modacı tarafından tasarlanan giysisinin adı "Pars zambağı" idi. Tamamı altın rengi, kırmızı ve kahverengi parlak taş işlemelerden oluşuyordu ve dekoltesi genç kızın uzun ince boynunu ve güzel yüzünü çevreleyen kızıl saçlarını ortaya çıkarıyordu. Koltuğuna otururken tüm gözler üzerindeydi ve onu hayranlıkla süzüyordu.

Davet tam hız sürer, içkiler içilip yemekler yenirken Julius'un bir cümlesiyle Tommy geniş ve ayrıntılı bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Bu işe kendini çok fazla kaptırmıştın," dedi Julius Tommy'ye dönerek onu suçlarcasına. "Bana Arjantin'e gideceğini bildirmiştin, gerçi bunu yapma nedenlerinin çok farklı olduğunu biliyorum ama... Senin ve Tuppence'ın benim Bay Brown olabileceğimi mi düşündüğünüz aklıma gelince ölesiye güleceğim geliyor."

Bay Carter ciddiyetle, "Bu onlardan kaynaklanan bir fikir değildi," dedi. "Öyle olduğu hissi verilmeye çalışıldı, zehir özenle, damla damla aşılandı – tam bir usta işiydi bu. New York'taki gazetede çıkan haber de bu planın parçasıydı, onun sayesinde ağlarını öyle ördü ki herkesi kolayca bu öldürücü uzağa düşürdü."

"Zaten o adamdan hiç hoşlanmamıştım," diye açıkladı Julius. "İlk gördüğüm anda onda bir terslik olduğunu hissetmiştim. Ancak onunla o pazar günü yaptığımız konuşmanın hemen ardından Tommy'nin infazının gündeme geldiğini öğrenmem onun bu örgütün başı olduğundan kuşkulanmaya başlamama neden oldu."

Tuppence alçak gönüllülükle itiraf etti.

"Ben ondan asla kuşkulanmadım. Oysa kendimi Tommy'den çok daha zeki sanırdım; becerikliliğiyle ve zekâsıyla beni yenmeyi başardı, bunda hiç kuşku yok."

Julius onayladı.

"Evet, büyük bir iş başardı, bu kesin. Haydi Tommy, orada susup oturacağına utanmayı bırak ve bize her şeyi anlat."

Tommy huzursuz olmuştu. Çekinerek, "Anlatacak bir şey yok," dedi. "Her şey büyük bir rastlantıdan başka bir şey değildi aslında; tam zamanında Annette'in resmini buldum ve onun Jane Finn olduğunu anladım. Sonra onun ısrarla, "Marguerite" diye bağırdığını anımsadım. Aklıma o resimler geldi, hepsi bu! Tabii bunun üzerine olayları en başından başlayarak düşündüm ve nerede aptallık yaptığımı, kendimi nasıl aptal yerine koydurduğumu anladım."

Tommy'nin yeniden susmayı yeğleyeceğini anlayan Bay Carter eliyle işaret ederek, "Devam edin," dedi.

"Julius bana Bayan Vandemeyer olayını anlattığından beri bu konu zaten kafamı kurcalıyor, beni rahatsız ediyordu. Bunu yapanın Julius ya da Sör James dışında biri olamayacağını düşünüyordum. Ama kim olduğunu bilemiyordum. Çekmecede o fotoğrafı bulunca aklıma Julius'un o resmin elinden Müfettiş Brown diye biri tarafından alındığını söylediği geldi ve doğal olarak Julius'tan kuşkulandım. Sonra sahte Jane Finn'i bulduğunu öne sürenin Sör James olduğunu anımsadım. Sonuç olarak ikilemdeydim, bir türlü bir karar veremiyordum. Julius'un Bay Brown olduğu varsayımıyla ona Arjantin'e gideceğimi belirten bir not yazıp bıraktım. Bu arada Sör James'in bana orada iş teklif eden mektubunu da yanlışlıkla düşürmüş gibi çalışma masasının hemen yakınına düşürdüm. Böylece gerçeği söylediğimden kuşku duymayacaktı. Sonra Bay Carter'a mektup yazdım ve Sör James'e telefon ettim. Sonuç ne olursa olsun onun benim tarafımda olması gerekiyordu, ona her şeyi –belgelerin nerede saklanmış olduğunu tahmin ettiğim dışında tabii– anlattım. İlk anda Tuppence ve Annette'in izini bulmamdaki yardımlarıyla güvenimi kazandı, ama tam değil. İkisi arasında tetikteydim. Sonra sözde Tuppence'dan bir not aldım ve gerçeği anladım."

"İyi de nasıl?"

Tommy bahsettiği notu cebinden çıkarıp bakmaları için masadakilere uzattı.

"Yazı Tuppence'ın yazısıydı, ama imza farklıydı, bu da bana o notu yazanın Tuppence olamayacağını gösterdi. Hiçbir zaman imzasında Tuppence sözcüğünü "Twopence" şeklinde yazmazdı ama bunu bilmeyen biri kolayca bu hataya düşebilirdi. Julius bunu biliyordu, *görmüştü* – bir defasında bana Tuppence'dan gelen bir notu göstermişti. Ama Sör James *bilmiyordu.* Böylece her şey açığa çıkmış oluyordu. Bundan sonrası tereyağından kıl çeker gibi gitti. Hemen Albert'ı Bay Carter'a gönderdim. Gidecek gibi otelden ayrıldım ama geri döndüm. Ancak son dakikada Julius arabasıyla çıkageldi. Bunun Bay Brown'ın planının bir parçası olmadığını hissediyordum, büyük olasılıkla sorun çıkacaktı. Sör James'i suçüstü yakalamadığım sürece Bay Carter'ın sözüme inanmayacağını da çok iyi biliyordum..."

Bay Carter pişmanlıkla, "İnanmadım da," dedi.

Tommy devam etti. "Bu yüzden kızları Sör James'e gönderdim. Er ya da geç belgeyi almak için Soho'daki eve geleceklerini biliyordum. Julius'u tabancamla tehdit ettim, çünkü Tuppence'ın bunu Sör James'e anlatmasını istiyordum. Böylece bizden kuşkulanmayacaktı. Kızlar gözden kaybolur kaybolmaz Julius'a gaza basmasını, hemen Londra'ya gitmemiz gerektiğini söyledim. Yolda ona tüm öyküyü anlattım. Soho'daki eve çok önce geldik ve dışarıda Bay Carter'la buluştuk. Onunla gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra içeri girdik ve o girintiyi kapatan perdenin arkasına gizlendik. Polisler eve kimsenin girmediğini söylemeleri konusunda uyarılmışlardı. Hepsi bu işte."

Tommy birden sustu.

Anlık bir sessizlik oldu.

Herkes susup birbirine baktı.

Neden sonra Julius birden, "Bu arada, Jane'in fotoğrafı konusunda yanılıyorsun," dedi. "Onu gerçekten de benden *almışlardı,* ama sonra yine buldum."

Tuppence haykırdı.

"Nerede?"

"Bayan Vandemeyer'ın yatak odasındaki küçük kasada."

Tuppence sitemle, "Orada bir şey bulduğunuzu anlamıştım," dedi. "Doğruyu söylemek gerekirse sizden kuşkulanmama da bu neden oldu. Neden bana söylemediniz?"

"Sanırım benim de kuşkularım vardı. Benden bir kez alınmıştı. Bir fotoğrafçıya en az bir düzine kopyasını yaptırmadan bir daha elimden alınmasına izin vermemeye kararlıydım."

Tuppence düşünceliydi.

"Evet, haklısınız, zaten hepimiz birbirimizden öyle ya da böyle bazı şeyleri gizledik. Sanırım gizli servisle çalışmak böyle bir şey."

Kısa bir sessizlik oldu. Bu arada Bay Carter cebinden küçük, yıpranmış kahverengi bir not defteri çıkardı.

"Beresford, Sör James Peel Edgarton'ın suçlu olduğuna onu suçüstü yakalamadığın sürece inanmayacağımdan emin olduğunu söyledi. Bu doğru. Yine de bu küçük defterde yazanları okuyana dek bu şaşırtıcı gerçeği tam olarak kabullenmeyi kendime yediremiyordum. Bu defter Scotland Yard'ın gizli dosyalarının arasındaki yerini alacak, ancak asla topluma açıklanmayacak. Sör James'in uzun yıllar bir kanun adamı olarak görev yapmış olması bunu kaçınılmaz kılıyor. Ancak sizlere, gerçeği bilen bu küçük topluluğu, bu büyük adamın olağandışı mentalitesi konusunda aydınlatmak için bu defterden bazı bölümleri okumak isterim."

Defteri açıp ince sayfalarını karıştırmaya başladı.

"Böyle bir defter tutmanın delilik olduğunun farkındayım. Bunun bilincindeyim. Bu aleyhimdeki en önemli kanıt olacaktır. Ancak ben hiçbir zaman risk almaktan korkmadım. Ve kendimi ifade etme ihtiyacı içindeyim... Bu defteri ancak benim ölümüm halinde benden alabilirler...

... Çok küçük yaşlardayken bile olağanüstü yeteneklerim olduğunu keşfetmiştim. Ancak bir aptal kendi yeteneklerinin farkında olmayabilir, becerilerini hafife alır. Zekâm ortalamanın çok üstündeydi. Başarılı olmak için doğduğumu biliyordum. Görünüşüm bu anlamda tek dezavantajımdı. Sessiz ve dikkat çekmeyen bir insandım – tam anlamıyla sıradan bir insan işte...

... Daha küçük bir erkek çocuğuyken çok ünlü bir cinayet davasını duydum. Savunma makamının belagat sanatı ve gücü beni büyüledi. Belki de ilk kez o zaman yeteneklerimi bu özel alanda kullanmaya karar verdim... Sonra sanık sandalyesindeki suçluyu incelemeye, üzerinde düşünmeye başladım. Adam inanılmayacak kadar aptal biriydi. Avukatının üstün savunma yeteneği ve becerisi bile onu kurtarmaya yeterli olmayacaktı... O anda ondan nefret ettim, hatta tiksindim... Sonra suçluların zekâ seviyelerinin düşük olduğunu fark ettim. Onlar uygar dünyanın işe yaramazları, ıskartaları, kusurlu malları, zavallılarıydı ve bir anlamda suça sürükleniyorlardı... Gerçekten zeki insanların ise bunun onlara sağladığı olağanüstü fırsatların farkında bile olmamaları ise çok ilginçti... Bu fikir üzerinde çalıştım... Olağanüstü bir alandı, sınırsız olanaklar dünyası! Beynimin gücü ortaya çıkıyordu...

Suç ve ceza konusundaki standart çalışmaların hemen hemen tamamını okudum. Onlar da bu görüşümü destekliyorlardı. Yozlaşma, sayrılık... bunlar öngörülü bir adamın kariyeriyle bağdaştırılamazdı. Düşündüm. Diyelim ki tüm ihtiraslarım gerçekleşti, tüm isteklerime kavuştum, toplumun en üst seviyelerine girdim, mesleğimin zirvesine

çıktım. Politikaya girdim hatta İngiltere'nin başbakanı oldum. Peki ya sonra? Güç bu muydu? Her aşamada meslektaşlarım tarafından kösteklenecek, her terslikte suçlanacak, yalnızca göstermelik yöneticisi olabileceğim demokratik sistem elimi kolumu bağlayacaktı. Hayır, benim istediğim, düşlediğim güç kesin, tartışmasız bir güçtü. Bir otokrat! Bir diktatör! Daima son sözü söyleyecek adam! Ve böyle bir güç ancak yasaların dışında kalarak elde edilebilirdi. İnsan doğasındaki zayıflıkların ve hatta toplumların, ülkelerin zayıf taraflarının üstüne gitmek, onları kullanmak – bir araya gelmek, büyük bir örgütü yönetmek ve sonuçta var olan kuralları, yasaları yıkmak! Bu düşünce beni büyülüyor, kendimden geçiriyordu...

...işte o zaman ikili bir yaşam sürmem gerektiğini anladım. Benim gibi bir insan ön planda olmak zorundaydı. Gerçek eylemlerimi gizleyecek başarılı bir kariyerim olmalıydı... Dolayısıyla bir kişilik geliştirmeliydim. Ünlü avukatları model aldım. Onların kendilerine özgü davranış ve hareketlerini, kişisel özelliklerini, çekiciliklerini taklit etim. Eğer aktör olmayı seçseydim, hiç kuşkusuz yaşayan en büyük aktör olurdum. Kılık değiştirmeden –makyajsız– sahte sakalsız. Kişilik! Yarattığım kişiliği aynen bir eldiven gibi üzerime giydim. Onu sıyırdığım anda gerçek ben, gerçek kişiliğim ortaya çıkıyordu; sakin, göze batmayan, herkes gibi bir adam. Kendime Bay Brown adını verdim. Brown adlı yüzlerce adam var – tabii bana benzeyen de.

...ikinci sözde kariyerimde büyük başarılar elde ettim. Zaten ben başarılı olmak için yaratılmışım. Benim gibi bir adam başarısız olamaz...

... Napolyon'un hayatını okudum, o kadar çok ortak noktamız var ki..."

...suçluları savunma konusunda kariyer yaptım. Sonuçta bir lider adamlarını korumalıydı..."

...Bir ya da iki kez korkuya kapıldım. Birincisinde İtalya'daydım. Bir akşam yemeğine davet edilmiştim. Davette ünlü ruhbilimci, akıl hastalıkları uzmanı Profesör D de vardı. Konu bir şekilde deliliğe geldi. Profesör, 'Dünyadaki büyük adamların pek çoğu aslında delidir ama bunu kimse bilmez. Hatta kendileri bile,' dedi. Bunları söylerken yüzüme bakmasına hiçbir anlam verememiştim. Bakışları öyle tuhaftı ki... Hiç hoşlanmamıştım...

...Savaş da beni çok rahatsız etti. Planlarımı gerçekleştirmemi engelleyecek gibi görünüyordu. Almanlar çok etkindi. Casus teşkilatlarının dünya üstünde bir eşi daha olmadığını söylemeliyim, olağanüstüydü. Sokaklar haki elbiseli bu çocuklarla doldu. Boş kafalı gençler... Hiç bilemiyorum... Bunlar savaş kazanıyor... Bu beni çok rahatsız ediyor...

... Bu arada planlarım yolunda gidiyor... Ortaya bir genç kız çıktı – onun bir şey bildiğinden pek emin değilim... ama artık Estonya'dan vazgeçmeliyiz... riske gerek yok..."

"...Her şey yolunda. Hafıza kaybı üzücü. Bu sahte olamaz. Şu dünyada hiçbir kız beni kandıramaz!...

... Ayın 29'u... çok yakın..."

Bay Carter biraz duraksadıktan sonra devam etti.

"Çetenin planlarının ayrıntılarını okumak istemiyorum. Ancak siz, üçünüzü ilgilendiren iki küçük paragraf var. Olanların ışığında bir hayli ilginç olabilir.

...Gönüllü olarak bana gelip açılan kızı yatıştırıp, güvenini kazanmayı başardım. Ancak içgüdüleri ve sezgisel tepkileri bir hayli güçlü,

tehlikeli olabilir... Onu ortadan kaldırmak gerekiyor... Amerikalı'ya bir şey yapamam. Benden kuşkulanıyor ve hiç hoşlanmıyor. Ama bir şey öğrenmesi olanaksız. Benim zırhım delinmez.

... bazen öteki çocuğu küçümsemiş olmaktan korkuyorum. Zeki ama gerçeklere gözlerini kapamasını sağlamak kolay değil..."

Bay Carter defteri kapadı.

"Büyük adam," dedi. Dahi ya da deli, hangisi bilemiyorum."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Bay Carter ayağa kalktı.

"Kadehimi başarılarıyla kendini kanıtlayan Genç Maceracılar ortaklığının şerefine kaldırmak istiyorum."

Kadehler alkışlar eşliğinde kalktı.

"Duymak istediğimiz bir şey daha var," dedi Bay Carter Amerika büyükelçisine dönerek. " Sizin adınıza da konuştuğumun farkındayım. Bayan Jane'den şu ana kadar yalnızca Bayan Tuppence'ın dinleme olanağı bulduğu öyküsünü bize anlatmasını rica etmek istiyorum – tabii önce onun onuruna da kadeh kaldırdıktan sonra. Evet dostlarım, iki büyük ve kardeş devletin teşekkürleri ve minnet duygularıyla Amerika'nın en cesur kızlarından biri olan Bayan Jane Finn'in sağlığına kadeh kaldırmamızı öneriyorum."

28. BÖLÜM

Ve Sonrası

"Gerçekten çok iyi bir kutlama oldu bu, Jane – yani sağlığına kadeh kaldırılması."

Bay Hersheimmer ve kuzini birlikte Rolls-Royce arabalarıyla Ritz oteline dönüyorlardı.

"Ortaklığın şerefine kadeh kaldırılması mı?"

"Hayır, senin onuruna. Yeryüzünde senin katlandıklarına katlanabilecek ikinci bir kız olduğunu sanmıyorum. Gerçekten muhteşemsin."

Jane başını salladı.

"Kendimi hiç de o kadar iyi hissetmiyorum. Yalnızca çok yorgun ve yalnızım, ayrıca ülkemi de çok özledim."

"Bu arada sana söylemek istediğim bir şey daha vardı. Büyükelçinin sana karısının seni büyükelçiliğe davet ettiğini, orada çalışabileceğini söylediğini duydum. Bu çok iyi ama benim başka bir planım var. Jane, benimle evlenir misin? Ne olur korkup, hemen 'hayır' deme. Beni sevmiyor olabilirsin, zaten bunu beklemiyorum

da. Ben senin fotoğrafını gördüğüm o ilk andan beri seviyorum, ama şimdi seni gördükten sonra bu aşk bende çılgınlık halini aldı, senin için deli oluyorum, Jane. Eğer benimle evlenirsen seni hiç üzmeyeceğim, dilediğince kendi hayatını yaşayabilirsin. Olur da beni sevmezsen, sevemezsen, özgür kalman için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsin. Benimle olmanı, seni korumayı, seni gözetmeyi çok istiyorum, Jane."

"Benim de istediğim bu," dedi Jane özlemle. "Bana karşı iyi olacak, beni sevecek biri. Ah, kendimi nasıl yalnız hissettiğimi hiç bilemezsin."

"Bilmez olur muyum? Sanırım tamam, anlaştık. Hemen başrahibi görüp yarın sabah için özel bir lisans ayarlamasını isteyeceğim."

"Oh, Julius!"

"Ne olur bunu aceleye getirmeye çalıştığımı, seni baskı altına soktuğumu düşünme, Jane, ama beklemenin de anlamı yok. Sakın korkma, senden beni hemen sevmeni beklemeyeceğim."

Julius o anda avucunun içinde minicik bir el hissetti.

"Seni seviyorum, Julius," dedi Jane Finn. "Seni arabada ilk gördüğüm, kurşun çeneni sıyırıp geçtiği o andan beri seviyorum..."

Jane başını onun omuzuna dayayıp mutlulukla gözlerini kapadı.

Beş dakika kadar sonra ise yavaşça mırıldandı.

"Londra'yı pek tanımıyorum Julius. Savoy, Ritz'den bu kadar uzak mıydı?"

Julius kızararak. "Hangi yoldan gittiğine bağlı," dedi. "Regent's Park'ın çevresinden dolaşıp duruyoruz."

"Oh Julius, şoför ne düşünecek?"

"Ona ödediğim maaşın yüksekliği karşısında hiçbir şey düşünmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Jane, yemeği Savoy Otel'de ayarlamamın tek nedeni seni eve götürmekti. Bunun dışında seninle

yalnız kalma fırsatını nasıl bulabileceğimi bilemedim. Sen ve Tuppence siyam ikizleri gibisiniz. Bu durum bir gün daha sürse eminim benim gibi Beresford da çıldırırdı."

"Ah, o da mı?..."

"Tabii ki öyle. Şu anda ağzı kulaklarına varıyordur."

Jane düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Tahmin etmiştim."

"Nasıl?"

"Tuppence'ın söylemediklerinden..."

Bay Hersheimmer gülerek, "Bu konuda beni bile aştın," dedi.

Jane yalnızca gülümsedi.

Bu arada Genç Maceracılar da Regent's Park'ın çevresinden dolaşarak Ritz Oteli'ne giden bir takside yan yana dimdik oturuyor, birbirlerine bakmıyorlar, konuşmuyor, hatta kıpırdamıyorlardı bile. İkisinin de çok huzursuz olduğu anlaşılıyordu.

Aralarında korkunç bir gerginlik vardı. Ne olduğunu tam olarak bilemiyorlardı ama sanki aralarındaki her şey değişmişti. Sanki dilleri tutulmuş, kötürüm olmuşlardı. Eski *dostluk* kaybolmuştu.

Tuppence ne diyeceğini bilemiyordu.

Tommy de aynı şekilde tutulmuştu.

Kaskatı oturuyor ve birbirlerine bakmıyorlardı bile.

Neden sonra Tuppence'ın sabrı tükendi ve çaresiz bir hamle yaptı.

"Çok iyiydi, değil mi?"

"Oldukça."

Yeni bir sessizlik.

Tuppence yeni bir hamleyle, "Julius'tan hoşlanıyorum," dedi.

Tommy birden hayata döndü.

"Onunla evlenmeyeceksin, evlenemezsin, anlıyorsun, değil mi?" dedi otoriter bir tonda. "Bunu yasaklıyorum."

Tuppence yavaşça, "Oh!" dedi.

"Kesinlikle, anlıyorsun, değil mi?"

"Benimle evlenmek istemiyor ki, yalnızca iyilik olsun diye yaptı bu teklifi."

"Ben bundan pek emin değilim."

"Bu doğru. O Jane'e sırılsıklam âşık. Bence şu anda ona evlilik teklif ediyordur."

"Jane ona uyar," dedi Tommy adeta küçümseyerek.

"Sence de o dünyanın en güzel, en tatlı kızlarından biri değil mi?"

"Yani..."

Tuppence alaycı bir tonda, "Sanırım sen başkasına âşıksın," dedi.

"Ben... Ah, Tanrım, Tuppence, biliyorsun."

Tuppence konuyu değiştirme telaşıyla, "Amcanı sevdim, Tommy," dedi. "Bu arada ne yapmayı düşünüyorsun? Bay Carter'ın önerdiği gibi devlet adına çalışmayı mı yeğleyeceksin yoksa Julius'un teklifine uyup, Amerika'daki çiftliğinde yüksek ücretli bir işe mi geçeceksin?"

"Hersheimmer'ın teklifi oldukça iyi ama ben kürkçü dükkânında kalmaktan yanayım. Ayrıca senin de Londra'da kalmayı yeğleyeceğini düşünüyorum."

"Benimle ne ilgisi var?"

"Bence var."

Tuppence bakışlarını kaçırdı ama bir yandan da yan bakışlarla onu süzüyordu. Düşünceli düşünceli mırıldandı.

"Tabii bir de para konusu var."

"Hangi para?"

"Her birimiz için bir çek düzenlenecekmiş. Bay Carter söyledi."

Tommy alaycı bir havada sordu.

"Ne kadarlık bir çek olduğunu sordun mu?"

Tuppence neşeyle, "Evet," dedi. "Ama sana söylemeyeceğim."

"Tuppence çok kötüsün."

"Çok eğlenceliydi, değil mi Tommy. Daha fazla macera yaşayacağımızı umuyorum."

"Çok doyumsuzsun Tuppence. Bu kadar macera benim için şimdilik yeterli."

Tuppence hülyalı hülyalı, "Alışveriş de her zaman bir o kadar iyidir," dedi. "Antika mobilyalar, renkli halılar, fütürist ipek perdeler, cilalı bir yemek masası ve üzeri yastıklarla dolu bir divan satın almayı düşünüyorum..."

Tommy şaşkınlıkla, "Bir dakika," dedi. "Bütün bunlar ne için?"

"Müstakil bir ev için olabilir, ama ben apartman dairesi düşünüyorum."

"Hangi daireyi?"

"Ah Tommy, beni konuşturmaya çalışıyorsun, a ma konuşmayacağım. Tabii ki *bizimki*."

"Sevgilim benim!" Tommy haykırarak genç kıza sarıldı. "Tabii ki sana söyletmeye çalışıyordum bunu. Daha önce ne zaman duygusal olmaya çalışsam beni acımasızca ezdiğin için sana bir yanıt borçluydum."

Tuppence başını onunkine yaklaştırdı. Taksi Regent's Park'ın çevresinde dönmeyi sürdürüyordu.

Tuppence birden, "Bana hâlâ evlilik teklifi yapmadın," dedi. "Tabii ki büyükannelerimizin anlayışında bir evlilik teklifi beklemiyorum senden. Ama Julius gibi birinin berbat evlilik teklifinden sonra, seni bu konuda özgür bırakmak niyetindeyim."

"Eğer böylece benimle evlenmekten kurtulabileceğini sanıyorsan, aklına bile getirme bunu."

Tuppence, "Bu çok eğlenceli olacak," dedi. "Evlilik için her şeyi söylüyorlar; cennet, sığınak, yuva, zafer tacı, iki ortaklı bir şirket, kölelik... daha bir sürü şey. Ama ben ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir spor."

Tommy gülerek, "Hem de çok iyi bir spor!" dedi.

SON

